VP MAGAZIN

nr6

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

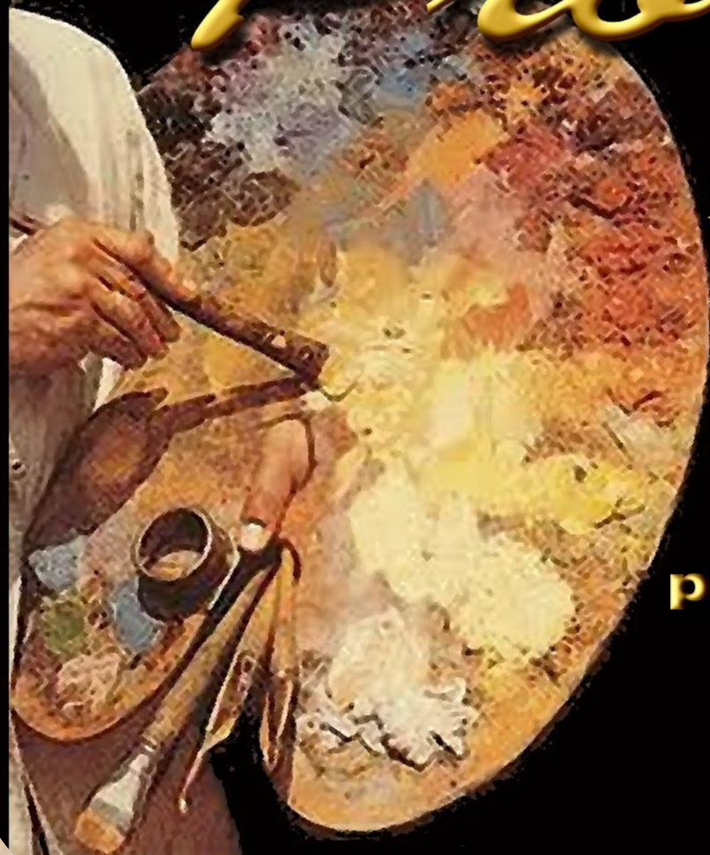
VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 6 - Iulie 2014

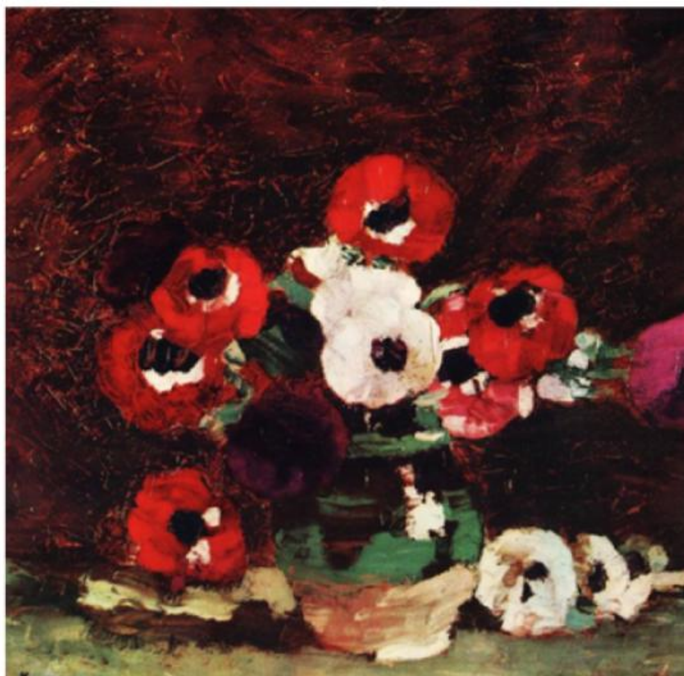
Pro Arte

LUCHIAN

Ştefan Luchian
(1868 - 1916)
pictor român, denumit "poetul plastic al florilor".

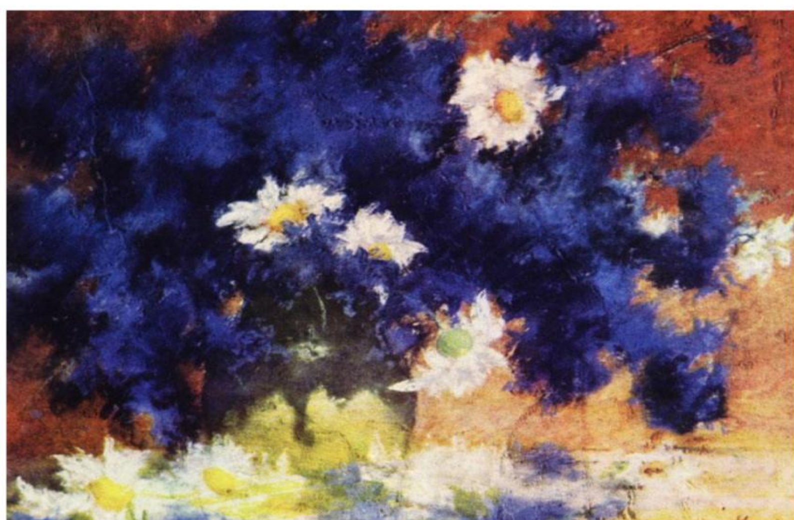

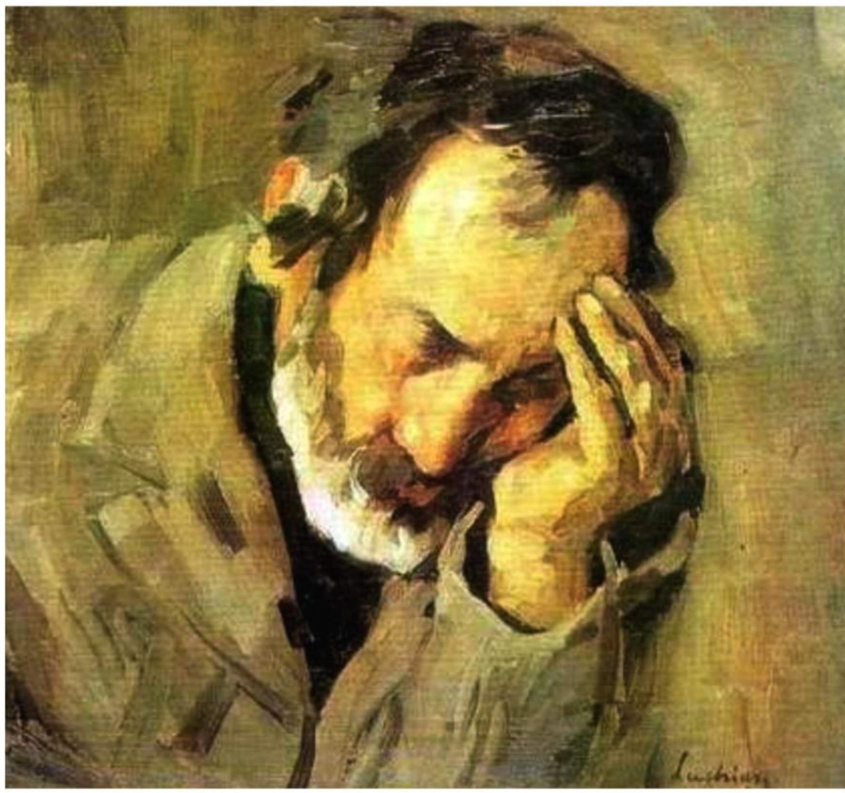

Luchian

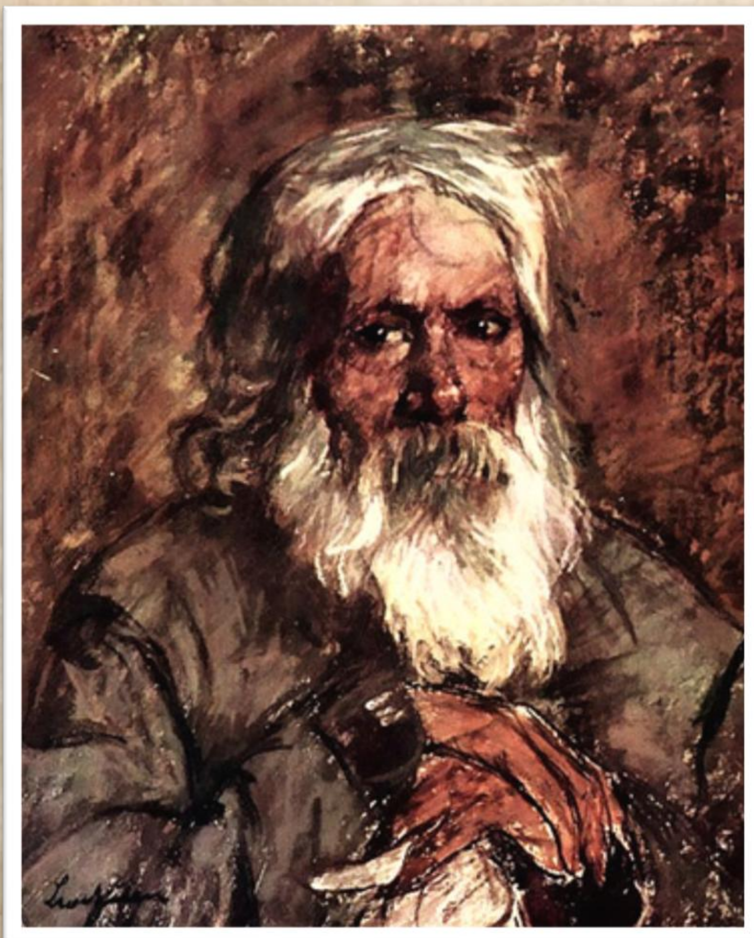

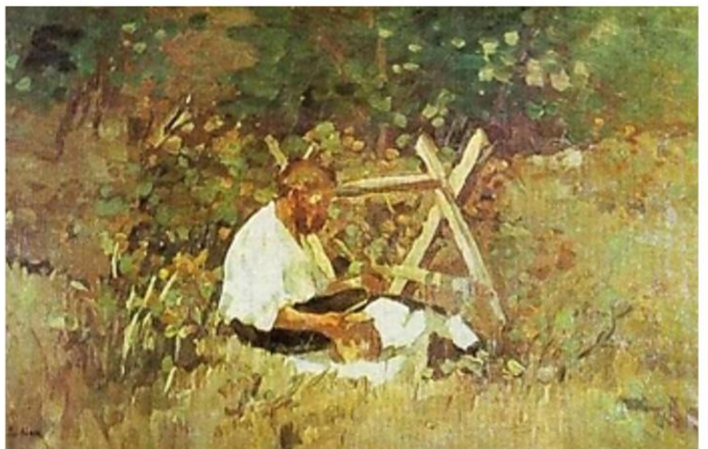

IN MEMORIAM

ALEXANDRU UNGUREANU

(1957 – 2004)

NE VOM ÎNTOARCE PE HERBWUE

NAIZO îşi făcea loc, împingând cu coatele mulțimea încăpățânată de colonişti. Acolo unde nu putea proceda altfel, se ajuta cu patul armei laser, înjura, ba chiar într-un rând îi trecuse prin cap să dezamorseze o grenadă. Se abținuse însă. Pedgre, marele soare verde, încă nu se ridicase deasupra orizontului. Toată noaptea plouase şi aerul se încărcase de umezeală. Nori roşietici, răsuciți de către turbioanele gigantice de mare altitudine, se încolăceau de la marginile cerului spre zenit. Fețele oamenilor împrumutau culoarea cerului, umplându-se de roşu ca de o mare ruşine. Până şi albul ochilor părea mânjit de sânge fosforescent. Toată lumea aceea se îndrepta către terenul de lansare, improvizat în marginea oraşului. Acolo era ultimul loc de pe Herbwue unde se făceau evacuări. Toate mijloacele de zbor, care funcționau cât de cât, fuseseră mobilizate în acest scop. Nimeni nu mai stătea să aleagă între graviplane şi rachetele cu propilen folosite de primii colonişti sosiți pe Herbwue acum trei ani. Naizo zâmbi, aducându-şi aminte de o poantă, lansată de un locotenent de la dispecerat: „Dacă măturile ar fi bune pentru zboruri circumherbwuene, atunci cerul s-ar umple de oameni călare."

— Da de ce mă îmbrânceşti aşa de tare, maică?

Bătrânica prin care Naizo încercase să treacă de parcă nu ar fi existat se dovedea a avea consistență materială şi, în plus, era foarte rea de gură. Cineva îl gratulă cu apelativul „puşcaş împuțit", ceea ce îl făcu pe Naizo să încerce din nou tentația de a curăța toată adunătura de civili sclifosiți. Chiar în clipa următoare, o rachetă atinsă de raza unui tun gamatrasor explodă deasupra lor. Cu un gest reflex, Naizo îşi trase gluga mantalei antineutrinice pe cap. Peste mai puțin de un minut, din cer începură să curgă, peste oraş, picături fierbinți de metal, mărunte, dar periculoase. Civilii atinşi țipau ca din gură de şarpe. Scăpând neatins, Naizo îşi dădu seamă că încerca chiar o satisfacție răutăcioasă. Deoarece aveau acelaşi țel, desprinderea de pe Herbwue – înainte ca trupele de Joko să facă inutilizabil ultimul cosmodrom aflat sub controlul federației, simțea în civili nişte concurenți sâcâitori.

— Hei, sergent, unde fugi? Cel care îl interpelase era un tip mic, cu o cicatrice sub ochiul drept. Ți-e frică să nu te pună Joko la clocit ouă?

Făcea aluzie la faptul că herbwuenii, apelați şi Joko după numele inițiatorului insurecției locale, erau ovipari, un soi de reptile reci şi inteligente, care obişnuiau să captureze animale cu sânge cald şi să le paralizeze în vederea clocitului. Deşi tipul aruncase o vorbă la întâmplare, cu greu ar fi putut găsi ceva mai bun pentru a-l scoate din sărite. O clipă, Naizo se gândi chiar să-i bage patul puştii pe gât. Făcu gestul ridicării armei deasupra capului. Cu siguranță, dacă ar fi apucat să-şi țină limba destul de bine în gură, ar fi rămas în cel mai bun caz fără dinți. Peduu, soarele roşu, făcea ca mâinile sale, ridicate deasupra capului, să se umple parcă de sângele celuilalt. Dacă ar fi fost sânge de Joko, nu i-ar fi păsat, de altfel Joko aveau sângele verde, se închinau la Pedgra, marele soare verde. Renunță, înghițind în sec.

— Ne vom întoarce pe Herbwue, pronunță el propoziția care era sloganul trâmbițat pe toate drumurile de către agenții secției de psihodirijare a maselor. De fapt, era începutul unui cântec, „Ne vom întoarce pe Herbwue/ Ne vom ridica la cer, vom aştepta,/ Vom coborî din cer/ Ne vom întoarce pe Herbwue..." Tipul îşi consumase resursele de acuzator civil al forțelor armate sau se lăsase convins de promisiunea reîntoarcerii, în orice caz nu mai insistă, decizie foarte inspirată pentru menținerea în bună stare a danturii sale, fiindcă Naizo era cunoscut în batalionul 3 diversiuni meteorologice pentru firea sa impulsivă.

Prezența sa în mijlocul civililor nu era perfect regulamentară şi Naizo îşi aduse aminte de acest lucru în momentul când zări salopetele albastre ale celor de la Controlul Spațiului despicând mulțimea în lungul străzii. Erau încă departe, dar el nu-şi făcea iluzii. Tipi ca el se autoconstituiseră într-o pradă foarte căutată. Un dezertor era o parte din marea înfrângere pe care te puteai răzbuna fără mustrări de conştiință. Din cauza lui şi a unora ca el se întâmplase ceea ce se întâmplase.

Îşi roti privirile, căutând o soluție. Jindui pentru câteva momente la o legătură de boarfe purtată pe umăr de un robot tras în lungul şuvoiului uman de către o fetița ce nu avea mai mult de zece ani. Se surprinse reflectând la faptul că gândea folosind expresii furate de la diverse persoane, pe care le cunoscuse mai mult sau mai puțin bine. Robotul „nu era chiar din ultima generație" şi „nu se afla în cea mai fericită stare tehnică" (modalități de exprimare eufemistică folosite cu pasiune de o mătuşa care, la ora aceea, putea fi foarte bine „chiar şi decedată"), iar fetița nu s-ar fi supărat dacă „ar fi împrumutat un brav combatant în retragere" (formulă des folosită de fostul comandant de batalion al lui Naizo, un om foarte descurcăreț, până în clipa decesului propriu, pe care nu ştiuse „să-l evite cu destulă pricepere"). Hainele i-ar fi permis o deghizare rapidă, dar, din păcate, superficială. Cu siguranță, nu ar fi izbutit să păcălească analizorul de fizionomii cu care era dotată fiecare patrulă. În orice caz, ar fi fost riscant.

Se decise că era mai bine să amâne, deocamdată, momentul confruntării. Se sprijini cu mâna dreaptă de umerii destul de solizi ai unei femei cu părul roşcat şi îşi luă avânt sărind peste gardul de lângă... Atinse pământul pe umărul stâng, ceea ce dovedea că îşi însuşise la vremea potrivită nişte lecții folositoare, dar căzuse un pic prea de sus şi îi trebui aproape un minut până să-şi revină. Constată cu neplăcere că se afla întins în mijlocul unor straturi de agonii – plante indigene care se hrănesc cu cadavre descompuse de lumina verde a lui Pedgre, marele

soare verde. Naizo trebui să frângă lujerele a vreo trei-patru îndrăznețe, care se cam grăbiseră întinzându-şi spre el corolele cu dințişori mici, dar ascuțiți. Ridicându-se în picioare, mai simți chiar nevoia de a le zdrobi sub talpă. „V-ați cam grăbit, drăguțelor. Ne vom întoarce pe Herbwue", începuse în gând şi apoi se oprise, considerând că era cazul să se concentreze asupra căii ce o avea de urmat.

Ieşi dintre straturi, ocoli un tufiş ale cărui frunze vibrau puternic, scoțând un fel de zumzăit amenințător şi se pomeni față în față cu stăpânul casei, care stătea tolănit într-un hamac susținut în aer de gravometii fixați cu şnururi la capete. Acesta, auzindu-i paşii, întoarse capul spre el, tresări văzându-l, apoi zgâlțâi hamacul pentru a-i imprima o mişcare de balans şi sări. Câteva secunde se priviră nemişcați. Naizo fu impresionat de statura lui impunătoare – tipul era mai înalt decât el cu un cap şi jumătate –, de părul perfect alb, ce încadra o figură cu trăsături ferme, exprimând voință şi hotărâre de nestrămutat, dar mai ales de uniforma acestuia cu însemnele gradului de samiral. După vârstă, părea a fi depăşit serviciul activ, însă reflexele condiționate ale lui Naizo se dovediră mai rapide şi, înainte de a-şi termina raționamentele, se aplecă în față salutând. Se auzi sunetul scos de un minuscul dispozitiv electronic (bip-bip-bap-bap – formulă introductivă de salut) şi, în acelaşi timp, pe umeri îi pâlpâiră scurt luminițele cu însemnul gradului de sergent. Răcni din fundul gâtlejului:

— Trăiți domnule samiral, sunt sergentul Naizo, batalionul 3 diversiuni meteorologice şi m-am prezentat la ordinele dumneavoastră.

Apoi încremeni în poziție de drepți, aşteptând să vadă efectul spuselor sale pline de tupeu. Atenția îi era distrasă de bâzâitul tufişului din spatele său. Se chinuia să-şi aducă aminte dacă în cei cinci ani de când lupta pe Herbwue mai întâlnise un asemenea specimen. Probabil că nu. Era posibil ca tufişul să nici nu fie o plantă indigenă. Momentul de aşteptare se prelungea. Înghiți în sec, pentru că Pedgre se ridicase binişor deasupra orizontului şi începuse să dogorească. Într-un târziu, tocmai când Naizo ajunsese la întrebarea: „Oare ştie să vorbească – şi dacă ştie, poate?", samiralul spuse cu cea mai serioasă voce:

— Să creşti mare.

Naizo avu impresia că nu a auzit bine. Evită însă orice comentariu. Îi era sete, foarte sete. Rememoră scurt momentul intrării în luptă a unui lansator meteostatic. Din țeava turbinei țâşneau spre cer forme prelungi de abur supracondensat. Aerul era încărcat de umezeală şi electricitate. Zigzagul rămuros al fulgerelor crăpa bolta după linii exacte, începând întotdeauna dintr-un punct situat cu precizie, chiar pe axa lansatorului. În funcție de unghiul sub care fuseseră creați norii de inițializare numărau în gând până ce tunetul elibera ploaia. În general, erau ploi reci, Joko suporta greu frigul. Şi-i imagina desfăcându-şi ranițele pentru a-şi îmbrăca uniformele climatizate, în vreme ce printre dinții lor țâşneau afară înjurături guturale. Înjurau mult de apa, elementul indispensabil al vieții... apă, iarăşi apă... Hotărît, îi era sete...

— Bei ceva, sergent... eventual ceva răcoritor?

Samiralul ghicea gândurile sau îl observase înghițind prea des în sec? Disciplina nu permitea, dar era gata să îngenuncheze sărutându-i picioarele. Cu o singură clipire din gene, înlătură acest gest de gratitudine – pe care îl asimilase în comportamentul său de nevoie, în timpul celor şase luni de prizonierat din lagărul pentru umanoizi din emisfera sudică. În privirea sa se citea atâta aprobare pentru propunerea făcută, încât orice aprobare verbală – sau de alt fel – era inutilă. Samiralul apăsă într-un anume fel brățara de la încheietura mâinii stângi. Naizo îşi închipui că va chema un robot sau chiar o ordonanță şi de aceea fu complet luat prin surprindere când, în spatele său, auzi răsuflarea şuierată şi călcătura cu accent a unui Joko. Se răsuci, întorcându-se cu spatele la samiral, ceea ce era un act grav de încălcare a regulamentului şi constată că în fața lui se află un Joko, un Joko adevărat. Prima senzație fu aceea de spaimă. Se gândi că era vorba de o cursa. Se întâmplase ceva neprevăzut şi trupele herbwuene intraseră deja în oraş. Retragerea....graviplanele... gata, s-a terminat... Fusese condiționat ca din asemenea situații să iasă fără a judeca, „Lasă-te în seama instinctului şi loveşte primul, chiar dacă s-ar putea să greşeşti. Cine stă să gândească mult – gândeşte pentru ultima oară. Trage şi pe urmă ocheşte." Comanda neuronală fusese pe jumătate transmisă

muşchilor săi. Urma să întindă mâna înainte cu arma laser în prelungirea braţului, pentru ca scurtul impuls fierbinte să nimerească precis creierul spongios a lui Joko, ascuns în spateje plăcilor chitinoase ca fi acopereau stomacul. În acest timp, el ar fi început o cădere pe spate, urmată de o rostogolire. O succesiune de gesturi ce nu ar fi durat poate o secundă întreagă, pe care samiralul o opri exact în ultimul moment, coman- dându-i scurt:

— Stai! şi, după o pauză: Pe loc repaus, sergent.

Abia atunci imaginea lui Naizo despre Joko se întregi. Realiză că acesta ţinea în mâini o tavă cu două pahare. Părea blând şi şchiopăta – piciorul din faţă fusese evident mutilat şi de aceea herbwueanului îi era imposibil să stea în poziţia normală, menţinându-se doar pe cele două picioare din spate. Ca să nu verse tava ridicase cele trei braţe mai sus, aducând-o până în dreptul botului întredeschis de dinţii mari şi bine ascuţiţi, care provocau groaza tuturor umanoizilor. Ochii săi priveau în jos, pentru că altfel ar fi trebuit să-şi dea capul pe spate, dar privirea lor era tâmpă, lipsită de ferocitatea cu care Naizo se obişnuise din lagăr. Se simţi suficient de curajos pentru a întinde mâna şi a apuca paharul la care jinduise atâta. Lichidul răcoros i se prelinse în interior umplându-l cu extaz. Oftă când termină. L-ar fi băut cu plăcere şi pe al doilea, dar nu îndrăznea.

— Îmi placi, sergent, ai reflexe foarte bune, îşi făcu auzită remarca samiralul.

Naizo aproape că uitase de existenţa lui. Se gândi că trebuia să spună ceva flatant.

— Fără ele nu aş mai fi ajuns să mă prezint la dispoziţia dumneavoastră.

— Fiindcă veni vorba, cine şi de ce te-a trimis?

Naizo arboră masca de inocent, adică ce rost avea această întrebare, când răspunsul era atât de simplu, iar dacă nu era, el nu era vinovat, în niciun caz, executa doar un ordin.

— Păi, samiralitatea voastră... Retragerea... Toată lumea pleacă... şi îşi îndreaptă în mod semnificativ privirile spre cerul verzui.

Nu se vedea niciun obiect zburător şi tocmai asta părea îngrijorător. Văzduhul fusese până atunci al lor,

— Doar s-a mai pus problema asta. Mi-am exprimat punctul de vedere foarte clar, eu nu plec.... Apoi urmă gâflind. Şi s-a ordonat să foloseşti forţa? Înţelegi... în caz că nu aş...

Naizo se abţinu cu greu să nu pufnească în râs. „Ia te uită... şi eu care eram gata să fac pe mine la gândul că tipul ar putea să se prindă ce-i cu mine".

— Nici vorbă, samiralitatea voastră! Am fost trimis să vă ajut. Trebuie să vă ajut să împachetaţi. Din acest monent, nu ştiu dacă vor mai fi trei curse care să părăsească Herbwue.

O idee deosebit de atrăgătoare îi venise pe loc.

— Şi aşa nu se admit decât trei kilograme de valori deosebite.

În ochi i se aprinseseră luminiţele jucăuşe ale unui început de lăcomie. „Poate îl păcălesc pe sami de bijuteriile bunicii. Ar fi păcat să se bucure de ele vreun pârlit de Joko".

— Nu plec nicăieri. Le-am spus-o. S-a discutat problema de nu ştiu câte ori. Primisem aprobarea de principiu... Acum văd că o iau de la început.

Glasul i se muiase, umerii coborâseră, gârbovindu-l.. Devenise umil, se ruga:

— Înţelegeţi-mă, sunt un om bătrân. Am ieşit din serviciul activ, nu am unde să mă duc şi nici la cine. Tot ce am agonisit se află aici. O nimica toată, dar e nimicul meu... Cred că aş muri foarte repede dacă n-aş mai avea această grădină.

Ca întotdeauna când minţea, Naizo îşi intra perfect în rol. Acum se simţea plin de milă faţă de samiralul bătrân, încăpăţânat şi sclerozat, cu toate că, de fapt, îl durea în cot sau poate nici atât.

— Nu se poate, samiralitatea voastră. Nu putem lăsa nişte bestii de Joko să aibă satisfacţia de a pune o personalitate ca dumneavoastră să clocească ouăle lor infecte.

— Am temperatura corpului prea scăzută pentru asta, m-am informat. Şi cred că vor ţine seama şi de vârsta mea, de faptul că nu mai pot să le fac niciun rău. Sper că vor fi mărinimoşi ca învingători. Sunt sigur că nici nu sunt chiar atât de răi şi cruzi pe cât se spune. Cei de la psihodirijare au şi exagerat mult.

— Samiralitatea voastră, cu respect vă aduc la cunoştinţă că aveţi o imagine un pic prea

idealizată despre aceşti monştri cu sânge rege. Eu am luptat în spatele liniilor, am fost şi prizonier. Nu ştiţi de ce sunt în stare. Două luni am stat nemişcat, nici să clipesc nu puteam. O femelă îmi îndesa pe gât mâncarea mestecată de ea şi bucăţi de cretă pentru ca să fac febră, să am temperatura optimă pentru ca nu cumva să se prăpădească puişorii. Când micuţii Joko au apărut pe lume şi au început să-şi înfigă dinţişorii în pulpele mele, am cresut că voi înnebuni...

— Era război, sergent. Cu mine va fi altfel, sunt convins. Voi rămâne aici şi voi aştepta în grădina mea, liniştit, întoarcerea voastră. Nu va trece un an şi forţele unite ale federaţiei vor umple cerul lui Herbwue. Lumea aceasta va fi a noastră.

Închise ochii visător. Probabil, în mintea lui, vedea, foarte veridic, scena reîntoarcerii... Murmură încetişor:

— Iubita mea cu părul verde, ne vom întoarce pe Herbwue/ Voi coborî din cer în privirea ta lina/Lângă ferma noastră dragă/ Ne vom întoarce pe Herbwue.

O patrulă de graviplane, trecând pe deasupra lor, îi acoperi o fracţiune de secundă. Distrat, Naizo le urmări cu privirea înălţându-se spre marginea mării, pentru a dispărea în spatele unui deal.

— Da, îşi încheie samiralul scurta pledoarie pentru râmânerea pe Herbwue, cerul a fost şi va rămâne întotdeauna al nostru. Iată pe ce se bazează încrederea mea în promisiunea reîntoarcerii.

Şi exact în clipa aceea, fără niciun pic de întârziere, zgomotele a trei explozii înfundate veniră să completeze simbolic impresiile tulburi care se căzneau să iasă la suprafaţa unui suflet de sergent. „Simbolic, comentă vocea interioară a lui Naizo, totul e simbolic, insuccesele sunt mereu parabole”. Încercă să-şi aducă aminte că, de fapt, prezumtiva dramă a unui bătrân, fie el şi samiral în retragere, trebuie să-l lase rece. Nu era sigur că reuşea într-adevăr. Totuşi, o bucurie răutăcioasă îl făcea să se umple de satisfacţie răutăcioasă. „El nu va mai apuca să vadă, dar eu mă voi întoarce. Eu voi scăpa pentru că nu am capul plin de atâţia gărgăuni”.

— Să zicem că ar fi aşa, samiralitatea. voastră. Totuşi, înţelegeţi că valorile speciale... având în vedere că nimic nu poate garanta siguranţa lor... înţelegeţi, nu putem tolera acuzaţia de a fi contribuit la finanţarea efortului strategic al herbwuenilor.

Spunând acestea, Naizo se umplu de admiraţie pentru sine. Remarcă faptul de a se fi asimilat unei colectivităţi numeroase, probabil întreaga Federaţie, şi că folosise expresii complicate. De exemplu, nu cunoaşte foarte precis ce înseamnă „finanţarea efortului strategic”, dar i se păruse că suna bine, samiralul părea convins. Totuşi, o precizare se cerea făcută pentru a nu da ce bănuit.

— Valorile vor fi predate la... şi făcu o pauză, înălţând ochii spre cer, subînţelegând un organism de conducere foarte puternic, atât de puternic încât nu mai trebuie numit. Vor fi în deplină siguranţă. Asta, bineînţeles, dacă, totuşi, nu doriţi să le însoţiţi chiar dumneavoastră...

Samiralul înlătură această idee cu o simplă scuturare din cap. Adică nu, nu dorea, chestiunea era lămurită de mult, o dată pentru totdeauna. Mânui brăţara de la încheietura mâinii stângi şi Joko, ascultător, pivotă în jurul axei sale verticale îndreptându-se spre casă. Simplul fapt că se mişca îi provoca lui Naizo o stare de nelinişte. Înlăturarea ei nu era deloc simplă, pentru ca se baza pe o repulsie genetică faţă de reptile. Se revăzu în savană, îngropat până la ochi pentru a nu fi vizibil de la mare distanţă. O patrulă de heika, reptile zburătoare ce purtau fiecare în spate câte un Joko se îndreptau spre el. Când una din ele se desprinsese din formaţie şi coborâse la mai puţin de o sută de metri depărtare, Naizo îşi simţise inima în gură. Fusese gata să vomite fiere de groază, de nervi. Privise monstrul zburător printre două fire vestejite de mârşi, îl văzuse aplecându-se într-o râna, pentru a-l lăsa pe Joko să coboare de pe spinarea lui, şi când acesta tropăise pentru a-şi dezmorţi picioarele. În vreme ce, cu nasul conic, adulmeca chiar spre locul unde se afla, îşi spusese cu un umor tragic. „Naizo, băiatule, gata. Urmează propriile tale funerarii...” Şi zâmbise, închizând ochii şi ascultând paşii de Joko, accentul inconfundabil al călcăturii picioarelor din spate, târşâitul copitelor pe solul presărat cu pietricele strălucitoare ce scârtâiau şi se sfărâmau. Joko încălecase de mult pe reptila lui zburătoare şi plecase, dar lui tot i se mai părea că acesta dădea târcoale prin preajmă şi

rămăsese căzut într-un fel de reverie tâmpă, din care nu se trezise până când lumina verde a lui Pedgre fusese înlocuită de cea roşie a lui Peduu. Probabil ca asta îl salvase Joko aveau un simţ telepatic destul de bine dezvoltat şi reperarea unui umanoid ce radia spaimă nu prezenta mari dificultăţi pentru el...

Privind la reptila îmblânzită a samiraiului, care se reîntorcea aducând o casetă metalică ruginită, Naizo îşi spuse că reuşise atunci să se dezgroape, dar, totuşi, o parte din el, poate aceea unde se aflase curajul său, rămăsese acolo, lângă cele două fire de mârşi.

— Sunt convins că o vei preda unde şi cui trebuie, îi spuse, samiralul, înmânându-i-o.

— Nu vă faceţi niciun fel de probleme, îl asigură Naizo, făcându-i şmechereşte cu ochiul. Ne vom întoarce, ne vom întoarce pe Herbwue.

Fiindcă luase caseta sub braţul stâng – nu era prea grea, dar părea promiţătoare – îşi aduse aminte că se grăbeşte şi că şi-a terminat resursele de prefăcătorie. Se îndreptă în fugă spre gard, uitând să mai salute regulamentar. În ultimul moment îşi aduse aminte de ceva. Se opri şi îi aruncă din întoarcere:

— Samiralitatea voastră, vă ofer, două-trei ore mai repede, prilejul de a face personal cunoştinţă cu Joko.

Mâna dreaptă a lui Naizo se îndreptă spre ţeasta herbwueanului, având arma în prelungire. „Trage fără să ocheşti şi fără să gândeşti”, îşi spuse. Fasciculul subţire şi scurt – dura exact o sută de milisecunde – găsi fără efort cutiuţa de pe capul reptilei, din care ieşeau fire argintii ce i se înfigeau în craniu. Aproape instantaneu, privirea lui Joko se învioră.

Pentru Naizo, ce urma i se părea cunoscut şi de aceea nu mai zăbovi. Chiar în timpul săriturii peste gard se întrebă dacă fapta sa avusese vreun rost. „Ei, asta-i – îşi dădu singur răspunsul enervat –, parcă toate faptele mele trebuie să aibă vreun rost, o motivaţie”. Şi când gândi „aţie”, tălpile sale atinseră solul de dincolo de gard. Din doi paşi, reuşi să intre în mijlocul veselei fanfare a regimentului 59-puitori de fugase. Larma asurzitoare a instrumentelor electropneumatice îl făcu să uite ultimul sfert de oră. Vag, îşi mai aducea aminte că strânge sub braţ o cutie metalică, dar refuza să se gândească explicit la ea. Flagoneta, mânuită de un băiat roşcovan, îşi vărsa notele sale stridente chiar în urechea dreaptă a lui Naizo şi acesta privi urât la stăpânul ei. Îndrăzni să strige „Las-o mai uşor, flăcăule”, apoi completă cu o obscenitate, ştiind că, oricum, nu se înţelegea nimic. Îşi încetini paşii, rămânând mai la coadă, unde era mai puţin zgomot, iar linia melodică a lui „Ne vom întoarce pe Herbwue” se distingea mai clar, ba chiar, atunci când restul regimentului ajunse la strofa cu: „Ne vom întoarce pe Herbwue/ Pe noi victoria ne va alege/ Aureolaţi de lumina Marelui Pedgre/ Ne vom întoarce pe Herbwue”, îşi dădu drumul la glas, zbierând din toată inima alături de ceilalţi şi lungind ultima silabă a fiecărui vers: Herbwueeeeee, Pedgreeeeee, Herbwueeee.

Se simţea bine, cânta şi scăpase de nevoia de a se gândi la propria-i soartă în fiecare clipă. Ce aveau să facă ceilalţi, avea să facă şi el. Deja se uita cu milă către civilii pe lângă care trecea, să se dea în lături din faţa lor şi să zbiere la roboţii purtători de baloţi, boccele şi bocceluţe, silindu-i să se lipească de garduri. El avea cutiuţa lui fermecată, atât de uşoară şi ocupând atât de puţin loc, dar valorând, desigur, de câteva ori mai mult decât boarfele lor.

De aceea, nu se îngrijoră nici măcar atunci când, în zare, pe deasupra cupolei unui circ părăsit, zări doi Hemke – crabi mecanici, cărora el avusese prilejul să le ia frica în campania de anul trecut, ce se soldase cu pierderea emisferei sudice. Profitau de faptul că cerul era liber pentru a zdrobi sub copitele lor de peste o sută de tone adăposturile uşoare şi semi-uşoare, forfecau blindajele tancurilor între cleşti, scuipau plasmă peste locaşurile trăgătorilor izolaţi, însingurându-i definitiv de restul semenilor. Un graviplan, unul, nu mai multe, ar fi fost suficient pentru a le fi lămurit că nu era bine ceea ce făceau, dar trupele federaţiei epuizaseră mijloacele de convingere şi Joko îşi cam făceau de cap cu rămăşiţele diviziei GZ, sacrificată pentru acoperirea retragerii. Şi chiar când Naizo îşi căznea sufletul, încercând să stoarcă din el un pic de regret pentru băieţii sublimi care făceau pe eroii – fără voia lor –, două braţe de fier îi apucară mâinile şi îl imobilizară cu atâta pricepere, încât se simţi aproape dator să scape arma cu vârful în ţărână. Îşi dădu seama că în faţa unei asemenea dibăcii nici măcar trucul cu lovitul

la gleznă şi aruncarea ambilor adversari peste umăr nu ţinea. Cineva din spate îl potolise brusc, lovindu-l în ceafă cu un baston şi Naizo avu impresia că o jumătate de ţeastă se duce înainte cu fanfara, cântând strofa a şasea din „Ne vom întoarce pe Herbwue", iar cealaltă jumătate se răsuceşte curioasă pentru a-i examina pe cei din patrula de la Controlul Spaţiului cu multă curiozitate. Gândurile i se cam învălmăşeau în cap. Încerca să-şi aduca aminte dacă avusese vreun motiv să se ferească vreodată de ei şi dacă da, de ce. Aha, răspunsul părea să fie afirmativ, din ce în ce mai afirmativ, pe măsură ce durerea se mai potolea. Era probabil unul din acei dezertori ticăloşi care îşi uitaseră datoria şi se gândiseră întâi cum să-şi scape propria lor piele. Mai mult ca sigur că asta îşi închipuia şi plutonierul cu figura dăltuită în piatră, care se holba, alternativ, când la el, când la ecranul analizorului de fizionomii. Naizo transpiră instantaneu. O picătură sărată i se scurse de pe frunte în colţul ochiului drept şi începu să-l usture. Emoţia era lesne de înţeles. Practic, îşi cam încheiase socotelile cu viaţa. Plutonierul făcea totalul şi urma să-i comunice nota de plată. Nu va costa mult, va putea plăti pe loc sau după un foarte scurt răgaz. Se gândi că ultima şansă rămâne tupeul, proverbialul său tupeu – o trăsătură comportamentală greu de înmagazinat în orice tip de memorie artificială.

— S-trăiţi, spuse cu dificultate, pentru că se mai resimţea încă de pe urma loviturii. Sunt sergentul Naizo, batalionul 3 diversiuni meteorologice. Mă aflu în misiune specială...

— Zău, mă?

Mirându-se, plutonierul dezvăluia, fără să-l fi rugat nimeni, rânjetul său festiv. Cei doi tipi care-l imobilizaseră nu cutezau să se mire. Naizo simţi că era momentul să lase cutia de sub braţul drept să ia drumul pe care plecase şi arma lui ceva mai devreme. Când una din muchiile ei grele atinse drumul şi stârni colbul, plutonierul păru în sfârşit puţin derutat. Făcu un semn abia perceptibil cu vârful bastonului şi gorila din stânga lui Naizo îi eliberă mâna din strânsoare, grăbindu-se să se aplece pentru a o ridica. Cei doi se holbau la conţinutul cutiei, în timp Naizo îşi făcea socoteala dacă nu cumva ar trebui să mai încerce vreo figură. Ajunse la concluzia că nu era cazul, tipii îşi cunoşteau prea bine meseria, probabil că toată ziua alergau după dezertori şi, din când în când, îi mai şi prindeau. El nu avea orgoliul de a se considera mai deştept ca aiţii, chiar dacă se aprindea foarte repede.

— Bravo, sergent! Plutonierul terminase de examinat cutia închizându-i capacul cu un pocnet şi privindu-l cu un amestec de fals respect şi batjocură. Umbli în misiuni speciale... da..., te rog să ne ierţi că te-am întrerupt atât de brutal...

O clipă, Naizo chiar crezuse că individul se lăsase indus în eroare de poanta pe care i-o servise cu dezinvoltură. Urma să fie eliberat, deci totuşi avea noroc. Când fu luat pe sus şi lipit cu spatele de cel mai apropiat gard de uluci, îşi dădu seama de confuzia pe care o făcuse între speranţa şi dorinţă.

Sergent, noi am primit din partea dispeceratului misiunea să te sprijinim. Singurul ajutor pe care ţi-l putem da e să te ferim de ispita dezertării. Vom face din tine un erou...

Se întoarse către ceilalţi doi.

— Grupă, în linie, aduna-rea! Grupă, pentru onor spre stân-ga! Şi, după o scurtă pauză: Înainte, marş!

Executau pasul de defilare cu mişcări ample, parodiind disciplina trupelor regulate ale armatei. Naizo îi privea prostit, pe sub ochii săi deschişi larg, ultimii refugiaţi treceau grăbiţi, abia dacă aveau timp să-i arunce câte o privire, în niciun caz nu-l vedeau, nu realizau că sergentul acela cu mutră simpatică stă lipit de gard nu pentru că i-ar face plăcere, ci fiindcă a fost condamnat să renunţe la marea plecare. Unul dintre cei doi ceseişti se întoarse în pas alergător. Se opri la doi paşi de el şi, atent ca nu cumva piciorul lui Naizo să zvâcnească spre nasul lui, se aplecă şi depuse cutia şi arma. Îi şopti aproape fără să deschidă buzele sau să-şi schimbe expresie împietrită a feţei:

— Cătuşele sunt programate. Fix peste o oră te vor elibera. Curaj! Încearcă să rezişti, ne vom întoarce pe Herbwue.

Apoi îi întoarse spatele ca şi cum ar fi refuzat să vadă recunoştinţa din privirea sergentului şi o rupse la fugă. Fuga lui era sinceră. Fugea din toată inima, nimeni n-ar fi putut să nege asta.

Nimeni nu încerca să nege pentru simplul motiv că nu mai trecea nimeni. Sau aproape.

Doi roboți, dintre care unul era în mod evident defect, se târâră chiar prin fața lui Naizo. Mai puțin de trei metri îl despărțiră de bestiile metalice nesimțitoare. Naizo porunci, țipă, zbieră, urlă și plânse în zadar. Mai trecu un timp și lângă el se opri un câine.

— Ce-i, măi, potaie, te-au silit și pe tine? Sau ți-ai exprimat și tu dorința de a rămâne aici în așteptarea flăcăilor? Dacă este așa, trebuie să-ți spun că după opinia mea nu te-ai orientat prea bine. S-ar putea să ne mănânce Joko pe amândoi. Oricum, tu ai șanse să supraviețuiești ceva mai mult decât mine.

Evident, câinele tăcea, mirosea cutia și dădea vag din coadă. Părea interlocutorul ideal, așa că Naizo continuă monologul.

— Auzi, măi cuțu, dacă tu ai avea mâini și un pic de minte, ai lua arma de jos și din două fascicole bine țintite m-ai elibera.

Ca și cum ar fi vrut să-și arate bunele intenții, câinele atinse vârful armei laser cu nasul, răsucind-o până când țeava se îndreptă spre Naizo. Părea că mai rămăsese foarte puțin de făcut. Dar javra își epuizase toate resursele. Lătra o dată scurt, un fel de „vezi, eu am încercat să te ajut, dar problema mă depășește.” Apoi îl părăsi pur și simplu.

Naizo începu să înjure. Dar nu cu mânie. Înjura metodic, jinduind să-și aducă aminte cele mai cumplite expresii auzite vreodată. Găsea o ușoară alinare în a-și auzi vocea răsunând în liniștea străzii. Pomeni întâi de tot universul, cu toate metagalaxiile, galaxiile, roiurile mari de stele, constelațiile, federația, locuitorii și conducătorii ei, inițiatorii campaniei de pe Herbwue și alți ofițeri superiori. Pe urmă i se păru că se exprimă prea abstract și se luă de persoane concrete care ar fi putut fi socotite ca având o cât de mică vină la realizarea stării sale nenorocite. Din aproape în aproape, ajunse la ideea că o mare parte de vină pentru ceea ce i se întâmpla o purta el însuși. Nu se cruță deloc, dimpotrivă, fu cât putu de aspru. La un moment dat, îi dădură lacrimile. Poate că exagerase, jignindu-se atât de rău. În fond, era totuși un băiat bun. Cu siguranță, se făcuse vinovat de multe și poate merita pedepse grele. Dar nu, nu meritase acest abandon infam.

— M-au uitat ca pe ultimul șurub de la generatorul meteostatic (generatorul meteostatic nu avea șuruburi). Și Naizo continuă să plângă. În adâncul său supraviețui o vreme speranța că cineva, n-ar fi putut spune cine, își va aduce aminte, chiar cu o clipă înainte de a fi prea târziu, de sergentul Naizo. „Opriți-vă, ia stați, va spune acel cineva de rang mare, unde e sergentul acela din batalionul 3 diversiuni meteorologice? Naizo mi se pare că-i zice. Cum e posibil să fi fost lăsat încătușat de un gard... sărmanul băiat... pentru simpla vină de a fi dezertat?... Tocmai el, care vroia să scape, pentru a se întoarce printre primii pe Herbwue. Păi, unde o să ajungem dacă abandonăm astfel cei mai buni combatanți?... Să fie aspru pedepsiți cei care au luat această inițiativă... Să fie trimis un grup de comando pentru recuperarea lui! Nu mai pleacă nimeni până nu este adus!”.

Lacrimile și speranțele nu conteniră până în clipa în care aerul se cutremură de zgomotul motoarelor ultimei nave care părăsea Herbwue. Pedgre, marele soare verde, apusese. Peduu, micul soare roșu, încărca atmosfera cu regrete la ultima plecare a unei nave umane un astrocar gen mare, greoi și demodat, care mugi îndelung, scuipă râuri de flăcări din duzele dorsale și abia reuși să se înalțe, pe urmă se făcu o stea strălucitoare și trecură mai mult de douăzeci de secunde până se stinse. Cerul era lipsit de orice urmă de nor. Ar fi existat condiții excelente pentru ca un impuls gamatrasor bine direcționat să facă din ultimii fugari niște regretate victime, ultima răzbunare a unor herbwueni cruzi, care știu că după reîntoarcere nu mai au nicio șansă. Era ceea ce dorise și Naizo. Totuși, beneficiind de noroc, de generozitate, sau de amândouă, astrocargoul „Victoria” reușise să evacueze cu bine patru mii de umanoizi, care nu-și puseseră nici măcar o clipă vreo întrebare despre sărmanul sergent Naizo din batalionul 3 diversiuni meteorologice. Patru mii de oameni își riscaseră viața pentru ca el să poată fi abandonat pe această planetă ostilă. Înfrângerea i se releva în noi dimensiuni. Adevărații vinovați de înfrângere erau cei care fugiseră.

Din cauza lor s-a întâmplat această mare rușine. Ia să fi știut cei ce se evacuaseră cu o

condamnabilă uşurinţă că nu exista cale de retragere. Desigur, s-ar fi bătut ca nişte viteji şi poate nu s-ar fi ajuns aici. Poate. Simţi nevoia să-şi strige amarul în lungul străzii. Verbaliză un blestem cumplit. Strada nu reacţionă în niciun fel. Mai trecură vreo două minute şi se auzi un declic. Mâinile sale erau libere, ceea ce Naizo se simţi dator să probeze deîndată. Îşi privi încheieturile mâinilor albite de atâta strânsoare. Mâinile acelea îl trădaseră, se lăsaseră capturate cu prea multă uşurinţă. Nu insistă prea mult cu acest gând. Aplecându-se pentru a-şi culege arma, fu invadat de necesitatea răspunsului la o întrebare foarte grea. Era liber, într-adevăr, dar ce ar fi putut face cu libertatea sa? Ar fi putut deschide cutia să-şi clătească ochii cu frumuseţea unor bijuterii care nu i-ar fi folosit la nimic, practic. Instinctiv, simţi că nu era indicat. S-ar fi putut să-l lovească amocul. Deşi tânăr, în puţinii ani de lupte pe Herbwue, Naizo avusese prilejul să vadă destui camarazi de arme care înnebuniseră efectiv la primirea unui mesaj de acasă, după ce avuseseră prea mult curaj să-şi imagineze distanţa ce-i separa de visele lor. Asemenea gânduri se cereau ocolite de departe. Încercă să pună problema altfel. Faptul că încă trăia, şi că încă gândea – Naizo zâmbi, îşi potrivi cutia sub braţ apucând-o spre capătul cel mai apropiat al străzii –, acest simplu fapt trebuia să aibă un rost. Exista probabil un sens ascuns al celor ce i se întâmplau. De asemenea, libertatea lui părea să nu fie doar o simplă întâmplare. Poate că senzaţiile sale de moment nu aveau un corespondent real. Poate. Naizo recunoştea că speculaţiile privind soarta, destinul şi alte sinonime ale existenţei legate de un fir conducător nu îl pasionaseră niciodată. Poate că era prea târziu. Poate. Prea mulţi de „poate”. Îşi scutură enervat umerii. Mai bine s-ar fi gândit la ceva mai concret. De exemplu, drăguţii de Jako îşi frecau dinţii de satisfacţie că vor captura un animal cu grad de sergent şi cu sânge cald pentru a asigura o bună clocire generaţiei de mâine a planetei. Chiar, în fond cum de nu erau încă în oraş? Îşi roti privirile căutând un punct de observaţie situat la înălţime. O clădire gonflabilă cu foişor se afla nu departe de el şi îndeplinea condiţiile preliminarii. „Fetele vesele din Nord”. Ehe, cine ştie în ce punct cardinal s-au mutat fetele vesele din Nord. Înainte de a pătrunde prin câmpul energoemisiv de la intrare îşi mai aţinti o dată privirile spre cer. Cerul, gol roşu, nu se simţi dator să justifice atenţia ce îi fusese acordată. Holul mare îl întâmpină cu pustietatea dezolantă a unui ospăţ abandonat în pripă. Spray-uri nicotinice şi euforice zăceau aruncate pe jos, recipienţi cu băuturi narcotizante încă fumegau pe mesele ce pluteau haotic prin încăpere, agitate de curentul de aer stârnit de el însuşi atunci când intrase. Simţi o atracţie copilărească pentru oglinda electronică ce ocupa complet unul dintre pereţi. Imaginea lui, multiplicată, distorsionată caricatural, îşi schimba în fiecare clipă forma. Se strâmbă, scoţându-şi limba şi dintr-o dată oglinda se umplu de o limbă uriaşă. O mişcă spre dreapta şi atunci limba din oglindă se mişcă spre stânga. Da, era probabil chiar propria lui limbă. Îşi duse mâna la gură. Dintr-o dată, imaginea se schimbă. El, micşorat cam de zece ori, stătea tolănit în podul unei palme gigantice. Auzi ceva mişcând în spatele lui. Se răsuci, trăgând fără să ochească. Forma ce apăruse dintr-un colţ întunecos al încăperii păru că şovăie câteva clipe, apoi căzu spre podeaua luminată de dedesubt ca un balon înţepat. Naizo fluieră înciudat şi se apropie pentru a-şi examina victima. Cu o precizie demnă de scopuri mai bune, reuşise să „neutralizeze” un robotmanager de ultimul tip, care ajunsese pe Herbwue, modelul acela cu picioare scurte, retezate parcă de sub genunchi, şi dotat cu gravometi, care îi permit să se deplaseze fără să atingă vreo suprafaţă de sprijin. Constată lesne că defecţiunea nu era gravă. Raza, subţire ca un fir de păr, secţionase artera care pompa sânge artificial spre gravometi. Lipsit de forţa de sustentaţie, robotul „căzuse”. De fapt, era încă în stare de funcţionare. Nu se mai putea deplasa, dar putea da relaţii.

— De ce ai mişcat, mă? îl întrebă Naizo curios. Stătea aplecat deasupra lui şi se uita drept în traductoarele optice care îl examinau rece.

— Să mă iertaţi, conaşu’. Casa e închisă. N-am ştiut că sunteţi aici. Stăpâna mi-a zis să am grijă de toate până se va întoarce pe Herbwue.

„Alta care a plecat, sperând că se va întoarce pe Herbwue. Ca şi cum aici ar fi raiul din univers.” În clipa aceea realiza că, de fapt, nu mai era aşa convins de posibilitatea reîntoarcerii semenilor săi. Să fi fost oare din cauză că el nu mai avea şanse de a trăi fericitul eveniment?

Ideea era prea complicată pentru Naizo, aşa că se strădui să şi-o alunge din minte. Ca de obicei, opuse speculaţiei cruda reeditate. Trebuia să mănânce ceva. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai făcuse acest gest atât de uman. În orice caz, fusese pe vremuri, înaintea marii şi ruşinoasei plecări.

— Ia zi, bă, haleală se mai găseşte pe aici?

— Ce să fie, conaşule?

— Haleală, păpică, mâncare, şi făcu gestul care arăta că foamea îi roade maţele.

— Da, conaşu', mai este.

Pe Naizo, „conaşul" îl cam scotea din sărite, dar nu era momentul să se apuce de modificări în programul robotului.

— Atunci, scoală-te şi adu-mi ceva.

— Nu mă pot deplasa, conaşu'.

— Lasă, că te repară tata.

Băgă ţeava armei în capătul inferior al arterei secţionate şi o lărgi un pic, apoi introduse în el capătul superior. Cu câteva trenuri de fascicole laser plasate tangenţial, făcu un fel de sudură. Totuşi, Naizo nu îşi făcea niciun fel de iluzii. Provizoratul era definitiv. Oricum, robotul urma să existe mai mult decât depanatorul lui. Nu cu mult mai mult. Religia Herbwueană interzicea folosirea roboţilor, socotindu-i nişte maşini care pervertesc spiritul reptilian al băştinaşilor.

Masă cu degetele artera pentru a înlătura cheagurile de sânge artificial. Cam după un minut, socotind că gramoveţii fuseseră irigaţi destul pentru a intra în funcţiune, îl ridică în braţe.

— Hopa sus, şi îi dădu drumul.

Robotul putea pluti. Nu chiar la înălţimea iniţială, dar suficient pentru a se putea deplasa.

— Vă aduc imediat ceva de mâncare, conaşu'.

„Iar conaşu"'. Naizo zâmbi resemnat. Când robotul se întoarse, îi luă tava din braţele metalice şi o puse pe jos, aşezându-se lângă ea cu picioarele încrucişate sub el. Mesele plutitoare nu-l tentau deloc. Pe front nu prea întâlnise aşa ceva, adică nu întâlnise deloc, şi nici nu jinduise. Era mai important „să aibă ce băga pe jgheab". Mânca, ţinându-şi arma pe genunchi. O altă obişnuinţă proastă. Adică, depinde de locul unde mânca. Era prea târziu ca să-şi schimbe manierele. Era prea târziu pentru multe. Mai avea însă timp să se bucure că era sătul.

— M-am săturat, spuse cu glas tare.

Într-adevăr, se săturase de toate. Ar mai fi avut chef de una dintre „fetele vesele", pe urmă s-ar fi culcat şi nu s-ar mai fi sculat. Oboseala a doi ani de lupte pe Herbwue părea că îl năpădise dintr-o dată. Se ridică în picioare cu greu şi râgâi. Păşi în cercul din mijlocul holului şi câmpul anti-g îl urcă lin până în vârful foişorului. Încăperea circulară era un post ideal de observaţie. Scârbit, privi în stradă, aşteptându-se să o vadă plină de Joko.

Strada era însă pustie, iar la marginea oraşului se mai dădeau încă lupte. Trupele de acoperire continuau să reziste. Divizia 19 roboţi acoperea un arc de cerc imens, de la sud-vest la est. După cât îşi putea da seama, dispuneau de tunuri gamatrasoare în stare de funcţionare. Fascicolele lor de radiaţii izbucneau din când în când, brăzdând cerul roşu cu dungi palide de galben, din cauza aerului ce se ioniza. În partea de nord, brigada 42 de mutanţi telecomandaţi se distra cu tunuri primitive de infrasunete. Restul cercului era completat cu arme autonome de diverse tipuri. Rezistenţa, acestor unităţi ar fi trebuit să fie învinsă de mult. Îşi aminti cu câtă furie atacaseră Joko la Xan-Mebe, capitala emisferei sudice. În trei ore, din frumoasa metropolă nu mai rămăsese nimic şi doar fuseseră de zece ori, poate chiar de douăsprezece, mai multe trupe. Fuseseră şi umani. Mulţi umani. Mai rămăseseră destui ca să-şi toarne cenuşă în cap şi să se pregătească de plecare. Plecau pentru a se putea reîntoarce. Se vor reîntoarce pe dracu'! Scuipă transpalitul în direcţia în care, undeva spre orizontul vestic, o grupare numeroasă de Heika – reptile zburătoare îşi adunau curajul pentru a lichida ultima lor problemă – trupele de roboţi şi mutanţi plus Naizo. Sau invers. Naizo şi restul. Zâmbi. Iar îi venise o idee. Dacă era ultimul uman de pe Herbwue, atunci, de drept, planeta era a lui, în ipoteza că ar fi reuşit, prin minune, să o posede. Mda, dacă. Ar fi fost o chestie ca la întoarcerea pe Herbwue federalii să găsească un imperiu sub conducerea împăratului Naizo Întâiul. Sau nu. Mai bine Naizo Cel

Mare. Cam aşa ceva.

Te-ai prostit, Naizo cel Mare, se certă singur. Naizo, cel mai mare fraier asta eşti. De asta nu se apropie Joko de oraş. Îi deranjează mirosul de fraier pentru care nu s-au inventa cartuşe eficace la măştile de gaz. Mai bine ți-ai căuta o armă ca lumea.

Coborî din foişor, străbătu holul şi ieşi în stradă. Prea departe nu avea curajul să meargă. La câteva sute de metri depărtare zări, chiar în mijlocul drumului, un firicel subțire şi plăpând de iarbă. Un senzor organic pentru o mină. Acesta fusese plantat neîndemânatic de un mutant teleghidat. De jur împrejur se vedea o crăpătură fină în praful străzii... care deconspira locul. Era posibil ca în alte părți plantarea să fi fost efectuată după toate regulile artei. Se întrebă de ce naiba ține încă atât de mult să-şi prelungească viața. În fond, ori acum, ori peste câteva ore, nu era acelaşi lucru? Alungă întrebarea. Dacă ar fi putut, ar fi tras în ea cu arma laser. Nu vroia să se gândească. Prea tare durea. Încercă să se autoconvingă de necesitatea luptei. Începu din nou să vorbească singur.

— Trebuie să lupți, Naizo, bătrâne. Asta e singurul lucru pe care îl ştii cât de cât ca lumea. Luptă, luptă, fii erou. Da' de ce să tot lupt? se răzvrăti cineva din el. Trebuie să crezi că se vor întoarce, altfel ai să înnebuneşti. Nu vrei să înnebuneşti. Cât timp lupți, eşti liber, trăieşti. S-o ia dracu' de viață!

Cineva abandonase pe jos un maser-amplificator pentru laser. Îl culese şi îl încercă la arma lui. Se potrivea. Trase spre cerul roşu şi pustiu. Nu reuşi să doboare pustietatea, ea continuă să stea atârnată de boltă şi să învelească grijulie stelele palide. Oricum, dispunea de o armă puternică. Putea atinge o țintă aflată la distanță de câțiva kilometri. Rânji sadic. Era în stare să strice bucuria timpurie a unor Joko aflați în delirul victoriei definitive. Nu că i-ar fi folosit la ceva, dimpotrivă, dar simțea un fel de ciudă pe el însuşi, pe semenii lui şi pe ceilalți. Şi dacă mai putea ucide pentru a-şi dovedi că încă trăieşte, de ce să n-o facă?

Se înapoie la „Fetele Vesele din Nord” oarecum bine dispus. Era una din trăsăturile sale ce îl ajutase să treacă de momente grele. Pur şi simplu reuşea să nu se gândească la lucruri neplăcute. Punea punct şi mergea înainte. Nu conta direcția. Luă caseta samiralului, abandonată temporar în hol, şi urcă cu ea în foişor. Se trânti pe singurul pat din încăpere şi abia atunci observă că locul era plin de tot felul de fleacuri femeieşti. Examină curios o jartieră antifotonică. La o simplă apăsare pe un clips se declanşa dispozitivul care absorbea cuantele de lumină. Probabil că partea de jos a unei femei ce purta aşa ceva se cufunda în întuneric. Sau invers. O azvârli şi apucă o cutiuță cu fard antifoto... Vru să-l guste fiindcă îl confunda cu un drog numit „beția sărutului”, dar renunță. Era curios să ştie ce conținea caseta datorită căreia scăpase cu viață din mâna ceseiştilor. Aproape că nu fu surprins când o găsi plină de cristale romboedrice.

Moşulică îi trăsese clapa. Bine făcuse că îl eliberase pe Joko. Se răzbunase înainte de a şti care ar fi putut fi mobilul. De fapt, dacă ar fi fost bijuterii, i-ar fi fost confiscate de ceseişti. Luă în palmă un cristal şi îl cântări. Când strânse degetele, simți o uşoară furnicătură şi sub frunte îi apăru proiecția mentală a mesajului. Nu pricepea toate amănuntele, dar în linii mari sensul era limpede.

„Pentru a ne putea reîntoarce pe Herbwue... această planetă cu o importanță strategică deosebită... bogată în zăcăminte şi resurse minerale, dintre care amintim... cu o climă blândă şi un aer respirabil... ai cărui locuitori pot fi dirijați să facă munci deosebit de utile...

trebuie să menținem controlul asupra spațiului circumherbwuenian începând de la treizeci de kilometri altitudine. Herbwuenii nu pot fi lăsați să scape în largul universului...

considerăm că este necesar ca până la reînceperea luptelor să nu fie neglijate aspectele propagandistice...

primele debarcări pe Herbwue vor avea loc în zonele...

se vor folosi unități de tipul...

se va avea în vedere că experiența acumulată în prima etapă ne arată că e bine să fie evitate...

Oameni, nu renunțați la paradisul herbwuenian.”

Atât. Naizo nu mai încercă celelalte cristale. Bănuia că ele conțin scheme tactice amănunțite.

Va să zică, cu asta se ocupa boşorogul. Puse cristalul înapoi şi închise capacul casetei. Agăţă de încuietoarea ei jarteaua antifotonică şi o puse în funcţiune.

Caseta fu înghiţită de întuneric. Îi veni o nouă idee. Cu o jartea mai mare, ar fi putut dispare el însuşi în întuneric. Din păcate, nu avea posibilitatea de a-şi pune în aplicare gândul năstruşnic. Se ridică din pat pentru a mai examina câmpul de luptă. Spre sud încă se mai dădeau lupte. Tunurile gamatrasoare nu puteau fi învinse aşa de uşor. Din păcate, patru Hemke reuşiseră să strabată câmpul de mine aflat spre nord-vest. Armele autonome curăţau infanteriştii agăţaţi de picioarele crabilor mecanici, dar asta nu era suficient pentru a le opri înaintarea. Jeturile unor aruncătoare de plasmă nimeriră acumulatorul energetic al unuia, făcându-l să explodeze. Ceilalţi îşi continuau înaintarea implacabilă. Era deja vizibilă intenţia lor de a face un ocol pentru a cădea în spatele brigăzii de mutanţi. Nu se vedea cine sau ce ar fi putut să-i oprească. Naizo îşi culese arma şi se azvârli în tubul anti-g. Pentru a-şi face numărul său de rezistenţă anti-Joko, avea nevoie de unele amănunte.

— Băi, robot, unde eşti, mai funcţionezi?

— Da, conaşu', îi auzi vocea dintr-o încăpere alăturată.

Porni să-l caute, împins de curiozitate. Intui că tubul anti-g în care păşi fără să-şi dea seamş îl va purta în jos, coborându-l sub nivelul solului. Într-adevăr, forţa gravitaţională îl împingea printr-un tunel săpat chiar în pământ. Îi fură necesare cam două minute pentru a ajunge în incinta metalică de la capătul său, ceea ce însemna că adâncimea era destul de potrivită pentru un adăpost cumsecade. Robotul trebăluia la un cilindru cu pereţi transparenţi, în care lui Naizo i se păru că distinge o formă omenească. Îmbrânci robotul, făcându-l să se izbească, de peretele metalic. Înghiţi în sec. Văzuse bine. Înăuntru cilindrului se afla închis trupul unei fete. Nici treizeci de centimetri nu-l despărţeau de ea. „E frumoasă, e bună”, gândi lacom.

— Când a murit? îl întrebă pe robot.

— Nu e moartă, conaşu'. E conservată. S-a certat cu stăpâna şi ea a dat ordin să fie legată şi părăsită aici, ca să o pună Joko la clocit ouă. Ea s-a dezlegat şi s-a vârât aici, până se reîntorc trupele.

— Cum adică, e congelată?

— Doarme foarte profund. Aproape că e în comă. În felul acesta poate rezista câtiva ani fără să aibă nevoie de nimic. Doarme şi visează tot timpul un program de oniroscop, pe care l-a programat singură.

— Poţi să mi-l arăţi şi mie?

Robotul nu răspunse imediat. Nu şovăia, aşa ceva nu avea în repertoriul comportamental, pur şi simplu consuma timp de gândire pentru analiza variantelor. Naizo se scărpină după ceafă. Chibzuia dacă nu era cazul să facă uz de armă.

— Desigur, conaşu'. Stăpâna mi-a dat ordin să nu dezvălui nici măcar locul unde stă conservată, dar cred că se referea la herbwueni. Nu cred că vă avea în vedere pe dumneavoastră. Se aplecă deasupra displayului de lângă cilindrul conservant şi bătu câteva instrucţiuni pe clape.

Naizo era curios. Un camarad din acelaşi batalion avusese un aparat asemănător. Îl împrumuta contra obligaţiei de a fi înlocuit la unele corvezi. Îşi programau singuri vise erotice, pe care, cu o prostească mândrie, se străduiau să le conceapă cât mai porcoase. Asta durase până într-o noapte, când, surprinşi de un atac al lui Joko, se retrăseseră uitând pe unul de al lor conectat la aparat. Fuseseră nevoiţi să viseze din nou cu forţe proprii. Totuşi, Naizo credea că învăţase să-şi controleze cât de cât visele. Acum era gata să încerce experienţa de a pătrunde în visele altcuiva. Atunci nu avusese posibilitatea să facă aşa ceva. Nu dispuneau de un vizualizator. Nu era momentul cel mai potrivit pentru experienţă, dar, dacă nu o făcea atunci, era clar că nu o va mai face niciodată, aşa că momentul era la fel de bun ca oricare altul. Privi ecranul pe care începeau să se contureze umbre liliachii. Se înfiripa o câmpie cu ierburi mov ce unduiau pe spinarea unor coline. Cerul era tot mov, brăzdat de nori prelungi, care aduceau miros de umezeală. Ea venea dinspre dreapta ecranului, învăluită până la umeri într-un câmp de forţe albe. Părul lung până la şolduri avea reflexe de metal încălzit la roşu, care izvorau din

interiorul firelor. De-a lungul şuviţelor se prelingeau râuri de scântei, ce cădeau în iarba înaltă. Aparatul reproducea zgomotul făcut de vântul strecurat printre ierburi şi o melodie simplă, trei note care tot coborau din terţă în terţă.

Naizo se uită la fiinţa închisă în cilindru. Semănau şi nu semănau. Realitatea nu avea părul chiar atât de lung. În schimb, formele ei erau parcă mai apetisante. Părea evident că visul încerca să evoce puritatea unei alte vârste. Apăsă în joacă pe câteva clape. Încercă să se modeleze pe sine în prim-plan. Nu se prea pricepea. În mod special, nu-i reuşiră detaliile. Ieşi un fel de soldăţel grosolan, care îşi flutura bezmetic braţele, încercând să atragă atenţia celuilalt personaj asupra, sa. Trecu aproape un minut până când ea îl zări. Îşi întoarse capul spre el, zâmbi – vai ce frumoasă era când zâmbea! – şi întinse mâna dreaptă spre direcţia în care se afla pe ecran, ceva între salut şi chemare. În clipa aceea, Naizo ştiu ce are de făcut. Asta nu se mai întâmplase de douăzeci de ore, adică o zi herbwueniană întreagă. Opri aparatul şi se adresa poruncitor robotului menajer:

— Pregăteşte încă un cilindru!

Tonul său nu admitea replică. În orice caz nu era dispus să primească una. Părăsi încăperea subterană, refăcând în sens invers drumul prin tunelul anti-g. Se simţea cuprins de dinamism, viteza de urcare i se părea mică. Se grăbea, ceea ce nu i se întâmplase nici măcar în timpul ultimei retrageri. Culese maserul lăsat în hol şi ieşi în stradă.

Mai erau câteva minute până la răsăritul lui Pedgra, marele soare verde. Spre est, lumina astrului aflat încă sub orizont făcea să pălească stelele pe care Peduu, micul soare roşu, aflat acum pe mijlocul bolţii, nu reuşea să le ascundă. Strada era pustie şi liniştită, chiar prea liniştită. Încetaseră chiar şi vibraţiile surde ale tunurilor cu infrasunete, pe care Naizo nu le auzea, frecvenţa lor era prea joasă, dar le simţea ca un fel de gâdilitură în măduva oaselor. Brigada 42 de mutanţi îşi încetase activitatea şi poate nu numai activitatea.

Naizo ridică arma şi ţinti o stea de la est, aflată aproape de orizont. Maserul era greu şi făcea să-i tremure mâna. Trebui să se apropie de un gard şi să-şi rezeme cotul. În cele din urmă, o prinse în vizor şi apăsă pe butonul de tragere. După aproape un minut steaua dispăru. Nu era aşa de naiv încât să-şi închipuie că a reuşit s-o doboare, dar încerca să-şi imagineze că, după câteva sute de ani, o infimă parte din puterea impulsului laser ar fi putut ajunge până la o planetă care se învârtea în jurul luminiţei minuscule. Impulsul, oricât de slab va fi fost, ar fi putut fi detectat dacă ar fi fost captat cu o aparatură hipersensibilă. Crease astfel posibilitatea ca un oarecare cetăţean galactic să afle că acum câteva sute de ani a existat pe Herbwue un nu mai puţin oarecare sergent Naizo, care se apropia de finalul propriei existenţe. Dinspre colţul străzii îşi făcură apariţia o coloană glisoare. Vehiculele înaintau fără zgomot şi aveau atârnate de părţile exterioare ciorchini de mutanţi teleghidaţi. Cântau cât îi ţineau gâtlejurile „Ne vom întoarce pe Herbwue”, fiindcă aşa erau comandaţi de la distanţă. Creierul central se afla probabil pe glisorul din fruntea coloanei. Trecură pe lângă Naizo la o distanţă de câţiva metri şi putu să vadă capete oribile cu trei-patru ochi, nasuri diforme, frunţi din care răsăreau tentacule şi antene, mâini cu ventuze şi epiderme încreţite de dungi vineţii. Un singur semn să-i fi făcut şi Naizo s-ar fi agăţat de un glisor şi s-ar fi dus spre cartierele din sud, unde, unindu-se cu divizia 16 Roboţi, ar mai fi putut rezista o zi sau două. Naizo nu simţea nici măcar silă pentru chipurile lor oribile. Mai luptase împreună cu mutanţi şi ştia că, dacă au un creier central bun, se descurcă foarte bine.

Dar nu i-au făcut niciun semn. Creierul nu-l observase, sau poate era chiar mort, şi ultima comandă pe care o lansase fusese „Cântaţi, cântaţi în neştire”. Aşa că Naizo se reîntoarse la „Fetele Vesele din Nord” tocmai când Pedgre îşi înălţase pe jumătate discul peste linia orizontului. Coborî în încăperea de la subsol fără să-şi facă gânduri negre. „Dacă nu mi le-am făcut până acum, de ce să-mi amărăsc ultimele clipe?”

— Sunt gata, conaşu’, îl înştiinţă robotul menajer. Am pregătit cilindrul.

— Nu tu eşti gata bă, eu sunt gata.

Îi veni să râdă. Parcă ce importanţă mai aveau micile imperfecţiuni de exprimare? Conectă oniroscopul şi la al doilea cilindru, evitând în tot acest timp să privească fata de pe ecran,

încremenită cu mâna ridicată într-un semn jumătate salut, jumătate chemare. Nu de alta, dar ştia că s-ar fi putut lăsa tentat de pornirea de a o trezi.

Instrui robotul menajer ca după intrarea lui în conservare să întrerupă sursa de energie, care alimenta câmpul anti-g pentru urcarea la suprafaţă şi să surpe tunelul. Să se autodistrugă după aceea. Joko învăţaseră destul de bine să cunoască mecanismele cibernetice. Fără îndoială că un sondaj al memoriei lui i-ar fi pus repede pe urmele „conaşului". În ordine de genul „sterge-ţi din memorie tot ce ştii despre..." nu avea încredere.

Se dezbrăcă şi intră în cilindru. Robotul părăsi încăperea, iar capacul de transpalit al conservorului începu să gliseze. Îşi potrivi electrozii pe cap şi dădu o comandă mentală pentru stingerea luminii. I se păru nostim să vadă că ordinul este dus la îndeplinire. Încercă să vadă trupul fetei, închisă în celălalt cilindru. Nu reuşi. Întunericul era deplin. Ultimele sale gânduri au început cu „dacă".

„Dacă Joko nu vor da peste noi..."

„Dacă ai noştri se vor reîntoarce pe Herbwue..."

„Dacă va exista ceva care să-i facă să ne caute..."

„Atunci..."

Ţinea ochii larg deschişi, încercând să vadă apărând ceva sau cineva în mijlocul beznei. După un timp, înţelese sau crezu că înţelege. Nu se vor mai întoarce pe Herbwue, în orice caz, el n-a crezut niciodată în reîntoarcere. Cam tot atunci, în faţa lui începu să se contureze o câmpie cu ierburi mov. Mirosea a umezeală ca după ploaie şi se auzea o melodie simplă, trei note care coborau din terţă în terţă.

Alexandru Ungureanu (n. 7 ianuarie 1957, Bucureşti - d. 11 octombrie 2004, Bacău a fost un prozator de science-fiction român.

Îşi începe studiile în Bucureşti, unde după absolvirea şcolii generale urmează cursurile secţiei reale a Liceului Teoretic Nr. 24 şi, apoi, pe cele ale secţiei Tehnologia Transporturilor şi Telecomenzi Feroviare a Facultăţii de Transporturi din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti.

Are preocupări literare încă din liceu, frecventând mai toate cenaclurile bucureştene şi scriind cu frenezie proza umoristică, poezie şi teatru absurd. În anul 1978 îşi face debutul în cenaclul studenţesc Solaris, al Casei de Cultură a Studenţilor "Grigore Preoteasa", pe care îl va şi conduce în perioada 1979-1982. În 1979 creează primele proze de anticipaţie, gen care îl va impune rapid mai ales prin inventivitatea, viziunea poetică şi romantică, dar şi ultramodernă cu care îşi construia misterioasele povestiri.

Debutează publicistic peste doi ani, când SLAST îi publică povestirea *Alarmă în sistemele cibernetice*, în acelaşi an revista "Convorbiri literare" acordându-i premiul său pentru povestirea *Maşina de visat şerpi.* Urmează, firesc, alte şi alte consacrări, între care se număra Premiul Helion pentru povestirea *Artele marţiale moderne* (I) - 1982, Premiul al III-lea la secţiunea povestire a concursului Consfătuirii Naţionale a Cenaclurilor de Anticipaţie, pentru *Cei dintr-o lacrimă* - 1982 ş.a., precum şi apariţia în paginile revistelor Ştiinţă şi Tehnică, Ateneu, Convorbiri literare, România literară, Steaua, Vatra, în fanzinele Paradox, Helion, Fantastic Magazin, Ing, Quasar, în almanahurile Anticipaţia şi Convorbiri literare.

În 1984, Editura Albatros îi publică, în colecţia "Fantastic Club", romanul Marele Prag.

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

Mâna care scrie cartea

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, un roman horror cu un titlu pe măsură, „Grota însângerată”, am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la şcoală dacă al meu şef a auzit ceva de anul sabatic. „Adică un concediu fără plată de un an?” întrebă nu foarte sigur de el directorul şcolii unde predam istoria de vreo 20 de ani. „Aşa ceva”, i-am răspuns eu şi am început să fac hârtiile necesare şi să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiții: ca eu să găsesc pe cineva să îmi țină locul în tot acest timp. De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă şi, ținând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învățăturile maestrului. Dimineața, după ce soția ducea fetița la şcoală, mă aşezam în fața topului de coli albe de hârtie şi aşteptam. Să vină inspirația, bineînțeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să țin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puțin zece la sută mai scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două şi eu tot nu trecusem de titlu şi de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau să rămână numai nouă rânduri mari şi late. Aveam un afurisit de blocaj şi nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoşteam şi acțiunea romanului până la crima ultimei fantome - era tot un roman horror -, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Aşa că, deşi stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puțin programul recomandat de el, adaptându-l nițel temperamentului meu. După plecarea celor două femei din viața mea la treburile lor,

făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să îmi aducă ziarul de la poartă, mă aşezam pe şezlongul de pe terasă şi răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe ştiri din micul nostru orăşel. Ştirile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineții prin copacii pădurii şi aveau, cel puțin aşa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puțin partea creatoare din mine în căutarea unei rămăşițe de roman.

Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu paşi mărunți.

Mă opream mai întâi la tumul - de fapt o simplă movilă care se înălța vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă şi în care câinele săpase o mulțime de galerii cu un scop numai de el ştiut. De fapt acum câțiva ani, când am cumpărat casa şi grădina, fostul proprietar - pentru a mări prețul, probabil - a încercat să scoată în evidență eventuala valoare a tumulului. „Sunt sigur că, dacă vă faceți timp odată să săpați numai un metru în tumul, veți descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie şi le-ar dori!” Nu i-am dat nici un leu mai mult şi am încercat să îi explic că există o mică diferență între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber şi un arheolog. După ce am bătut palma şi am perfectat actele la notar, mi-a spus oarecum triumfător la despărțire:

— De fapt tocmai din cauza tumulului vând aşa de ieftin casa şi grădina…

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— În nopțile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopote.

Apoi s-a aplecat spre mine şi a continuat în şoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Şi uneori se aud chiar voci şi țipete.

Am zâmbit şi i-am răspuns tot în şoaptă:

— Mulțumesc pentru atenționare! Promit că în nopțile cu lună plină vom ține gemurile închise ca să nu ne deranjeze zgomotele.

Bineînțeles că în cei câțiva ani de când ne-am mutat nu am auzit nici un fel de zgomote din tumul şi, în afară de interesul constant pe care i-l acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul şi îl lăsam pe câine să îşi facă numărul de atacuri simulate asupra unor duşmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam prin pădure plimbarea. Culegeam absent două-trei fragi, speriam fără să vreau câteva căprioare şi veverițe, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă tot cu gândul la roman.

Trecuseră trei luni de plimbări zilnice şi eu eram tot la primul paragraf, aşa că într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului să văd ce recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschis-o bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit eu o voce mai sonoră ca de obicei şi, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nici-o plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu care acum păstorea ziarul local despre care tocmai vorbisem. Era şi patron, şi director la ziarul acela şi uneori mă întrebam cum naiba face că reuşeşte să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori şaisprezece pagini ale fițuicii lui. Din câte ştiam, avea numai o secretară şi un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi îşi scotea fițuica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forța de muncă şi capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viața cotidiană a unui mic orăşel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu şi am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt am să pot…

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Şi, înainte de a apuca să mă gândesc la cine ştie ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care bineînțeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieşit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala şi treci la subiect, am mormăit deranjat de premonițiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg îşi drege vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Ştii, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioşi, cât să se înghesuie şi mai tare apoi să îți cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am aşezat apoi foaia altfel, aşa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

— Alo, țipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine aşa ceva. Doar analizam propunerea ta. Va trebui să discut cu cei de la editură să vedem ce părere au. Nu ştiu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situații. Dar am să te sun imediat cum am să aflu veşti.

— Bine atunci aştept un telefon, spuse Radu şi închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aş fi dat cu dragă inimă, nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde să îi dau nimic. Furios pe mine însumi, am încleştat din dinți şi am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucățele mici şi le-am aruncat ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilitățile de intervenție pe text sunt net superioare, aşa că a doua zi dimineață am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul tot nu avansa nici aşa. Ocupat cum am fost cu laptopul şi cu punerea lui în funcțiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese ca în fiecare dimineață ziarul. Nu că i-aş fi dus cine ştie ce lipsa, dar devenise un tabiet şi parcă îmi venea greu să îl încalc aşa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua şi l-am chemat pe Churchill, pe care îl auzeam lătrând ca de obicei prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spăsită şi m-a privit de parcă ar fi bănuit că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul!

S-a dus până la poartă şi a amuşinat ostentativ pe lângă cutia poştală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat şi m-am dus şi eu până la poartă, unde am căutat atât în cutie, cât şi în locul unde îl arunca de obicei poştaşul, dar nu era, şi gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porția zilnică de noutăți locale până îi dau un fragment de roman, ori Churchill găsise o utilizare mai potrivită pentru ziar.

M-am dus iar pe verandă şi, deşi a doua ipoteză era puțin plauzibilă ținând seama cât de ascultător era bietul cățeluş, m-am hotărât să îl cert puțin înainte de a-i da telefon lui Radu şi de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul de ieri şi i l-am fluturat amenințător câinelui prin față.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul. Să nu îndrăzneşti să te întorci fără ziar.

Săracul cățel nu prea era obişnuit să fie certat, aşa că mi-a aruncat o privire vinovată şi a plecat cu coada între picioare. Mi-era puțin milă de el, dar nu voiam să îşi facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reuşit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram mulțumit. Tocmai îl reciteam satisfăcut când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit şi cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui vinovată, aşa că m-am mulțumit să îl scarpin puțin după urechi şi apoi am căzut la pace. Împăcat cu mine însumi şi cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, aşa că mi-am mai făcut una şi am luat ziarul la purecat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă şi m-am dus glonț la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar data era douăzeci şi trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot ştirile din douăzeci şi trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-l adusese Churchill era data de douăzeci şi patru mai. Şi nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greşeală de tipar. Ziarul era într-adevăr cu o zi înainte şi descria evenimentele care abia erau în curs de desfăşurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două maşini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăsprezece, chiar în fața poştei. M-am uitat la ceas şi am hotărât că dacă mă grăbesc am tot timpul să ajung chiar dacă merg pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau maşina şi să fiu tocmai eu cel care provoacă tamponarea. Am ajuns la doisprezece fără câteva minute, am intrat la poştă şi mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri şi timbre când în spatele meu am auzit o buşitură puternică şi lume țipând.

Am ieşit şi eu afară şi am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aş fi simțit vinovat față de ele că nu am făcut ceva ca să le salvez. Deşi stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aş fi proțăpit în mijlocul intersecției de la poştă, strigând în gura mare: „Aveți grijă cum conduceți! În curând aici se va petrece un accident”. Probabil că aş fi reuşit să fac în aşa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă mergând cât mai încet posibil, în aşa fel încât să pot întoarce problema pe toate părțile. Puteam să o întorc şi să o răsîntorc, că tot nu îi dădeam de capăt.

În mod sigur, din motive care nu contează, ziarul meu de astăzi nu a fost adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când a fost certat, a făcut cumva rost de ziar. De un ziar, numai că de ziarul de mâine, aşa că urma să aflu de unde îl adusese şi cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat nişte crănțănele din care ştiam eu că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care tocmai îl adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat destul de mult până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit a luat-o încet spre grădină şi - de ce eram eu oare sigur de asta? - s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi şi l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

Churchill a intrat în una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră uriaşă de unde lătratul se auzea cu ecou, şi după câteva minute a mai adus un ziar. L-am lăudat cât am putut de mult şi i-am mai dat un pumn de crănțănele. Bietul câine era aşa de fericit că mă mulțumise în sfârşit, încât sărea mereu în jurul meu şi părea că nu are de gând să se mai oprească niciodată. Apoi, într-un sfârşit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieşit în numai câteva clipe cu încă un ziar. Scărpinat, crănțănele, mângâieri, până am simțit nevoia să mă aşez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine! Aveam gura uscată, dar nu aveam nimic la îndemână să îmi ud buzele şi nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat şi am respirat adânc, apoi mi-am forțat norocul şi l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puțin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate şi le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci şi şapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. În ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul şapte pe care se presupunea că îl scrisesem. Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem aşa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu şi i-am spus că am vorbit cu editura şi că nu are nimic împotrivă să public chiar tot romanul, ținând seama că este vorba de un ziar local cu un tiraj total de numai cinci-şase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap şi să zic că pe măsură ce câinele va mai scoate altele din tumul i le voi trimite şi pe celelalte, dar ştiam că nu ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns aproape obez de câte crănțănele mănâncă zilnic, eu am reuşit să copiez pe laptop din ziarele aduse de câine până la capitolul cincizeci şi, după cum decurge acțiunea, cred că romanul se apropie de final. În mod sigur zilele astea îl voi termina de scris, sau ar fi trebuit să folosesc termenul de copiat? Oricum întrebarea finală nu o pot eluda, dar nici nu pot răspunde la ea: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, *a cui este mâna care scrie cartea*?

Îmi pare rău că nu am mai reuşit să scriu pe blog de aproape două săptămâni. Motivele sunt mai multe…

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

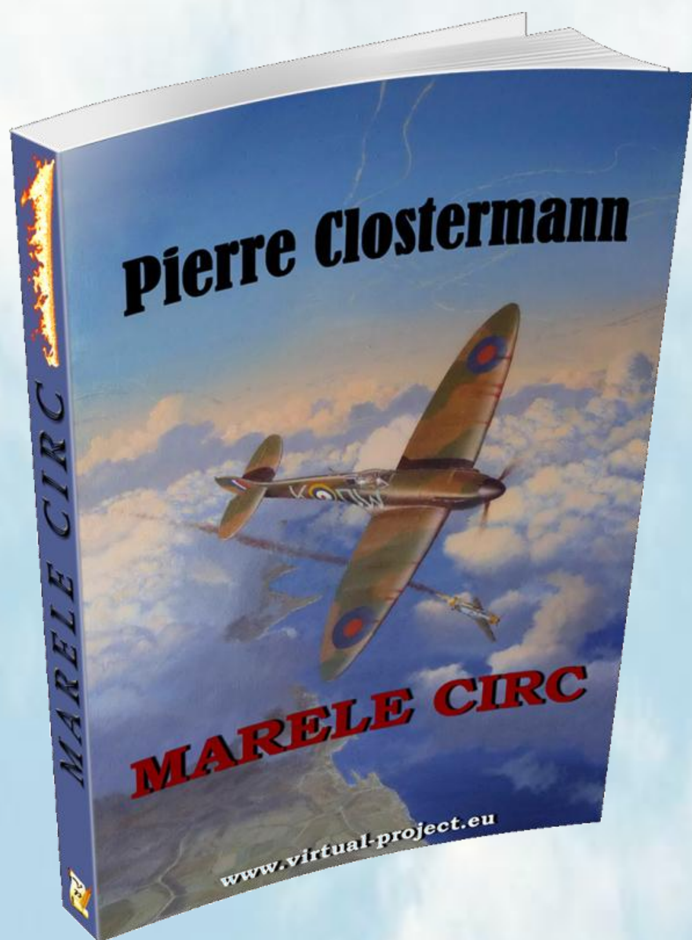

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o nelinişte numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanților Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace", şi tuturor camarazilor mei din Forțele Aeriene Franceze Libere morți pentru franța.

Camarazilor mei piloți din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franței.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-ați trăit…

• PARTEA A DOUA •

• Detaşat la Royal Air Force

Escadrila „City of Glasgow”

28 septembrie 1943

Ce-i drept, mi-e inima grea că trebuie să părăsesc Biggin Hill-ul şi unitatea „Alsace”, în cadrul căreia am purtat primele bătălii şi unde am avut camarazi al căror patriotism, înflăcărare şi iscusinţă în luptă îmi insuflau mândria de a fi francez.

În timp ce camioneta cu care plec trece prin faţa corpului de gardă, văd steagul tricolor care flutură deasupra *dispersal*-ului dispărând printre copaci, în urma mea...

Întrucât Jacques îmi dăduse unele informaţii, mă descotorosisem de multe bagaje. Şi cu toate acestea, potrivit obiceiului, sunt încărcat de valize, un sac de paraşută ce pare umplut cu plumb (mult mai cântăresc umbrela asta blestemată şi învelitoarea ei), centironul cu pistol şi buzunare pentru cartuşe, cojocelul de blană; ciudat spectacol pentru călătorii care mă privesc de la ferestrele trenului lor în timp ce îl aştept pe al meu.

La Ashford vine să mă ia un camion, iar peste câteva minute îmi fac intrarea pe Aerodromul 125.

Jacques face prezentările. Cunosc astfel toată banda simpatică şi internaţională de piraţi ai văzduhului care alcătuiesc escadrila 602 „City of Glasgow” – scoţieni, australieni, neozeelandezi, canadieni, un belgian, doi francezi şi câţiva englezi.

Squadron-Leader-ul, conducătorul escadrilei, Mike Beightag, este un irlandez, cu chip trandafiriu de bebeluş, straşnic băutor, bun pilot şi bun comandant.

Cei doi *Flight Commanders* (comandanţi de secţiuni) sunt, în felul lor, nişte fenomene. Cel de la secţiunea „A”, în urmă cu zece luni sergent, s-a ridicat la gradul de Flight-Lieutenant într-un timp record, datorită curajului şi îndrăznelii sale. Bill Lond – trupeş, un metru nouăzeci înălţime, un râs sănătos care-i dezveleşte gingiile pe jumătate văduvite de dinţi – era în civilie ajutor de măcelar. Celălalt, Max Sutherland, un englez tipic, odrăslit de acele „high-schools” cu o mustaţă perie, ex campion de box la categoria grea în poliţia Londrei. El trebuia să fie *Flight Commander*-ul meu. Un ins de treabă, puţin copilăros, schimbător, în stare de încăpăţânări de domnişoară capricioasă ca şi de cele mai mari acte de generozitate. La urma urmei, un foarte bun pilot, cu o experienţă bogată, curajos în fiece clipă. Aveam să devenim, mai târziu, prieteni sinceri.

În comparaţie cu Biggin Hill şi cu tot confortul său, în comparaţie cu acel „glamour” al celei dintâi baze de vânătoare din lume, „125 Airfield” avea ceva din aerul unei rude sărace. Dar o ambianţă de camaraderie, de nepăsare, de viaţă dusă de azi pe mâine, făcea noul meu grup irezistibil.

Fiind una dintre primele unităţi transferate la Tactical Air Force, „602” – stea de primă mărime în timpul neuitatei „Battle of Britain”[1] – jucase un rol secundar în următorii doi ani, dar începea să urce iar, de câteva luni, sub imboldul lui Beightag.

[1] Bătălia Angliei.

R.A.F.-ul trebuia să dea escadrilele menite a sprijini, în strânsă cooperare cu armata, invadarea Continentului. Escadrila 602, împreună cu vreo alte zece, fusese supusă, în acest scop, unei pregătiri intensive: atacuri la rasul solului, mitralieri de tancuri, recunoaşteri tactice, bombardamente în picaj etc...

Spre sfârşit unităţile acestea fură trimise pe terenuri de lucru, pentru a-şi perfecţiona antrenamentele. De patru luni piloţii dormeau în corturi, învăţau să-şi alimenteze avioanele, să le armeze, să le mascheze, să le apere cu automatele în mână, să ducă, până în cele din urmă, o adevărată viaţă de „comando”.

Operând de pe terenuri asemănătoare cu cele care aveau să fie construite în numai câteva ceasuri de către unităţile de geniu (două ori trei pajişti, contopite într-o pistă de aterizare prin plase metalice aplicate direct pe sol) escadrilele 602, 132, 122, 65 şi alte câteva participau în egală măsură la ofensiva actuală a R.A.F.-ului. Înzestrate cu *Spitfire V-D* cu aripi scurte, escadrilele acestea executau misiuni de protecţie pentru avioane *Marauder, Mitchell* şi *Boston.*

Escadrila 602 îşi împărţea terenul 125 cu o altă unitate de *Spit*-uri, cu 132 „City of Bombay”, comandată de un vechi camarad – Squadron-Leader Colloredo-Mannsfeld – şi cu un grup de *Hurricane* antitanc, 184. Situat pe un promontoriu nisipos al Dungeness-ului, colţul nu era de fel neplăcut în lumina unui soare strălucitor dintr-o nemaivăzută lună septembrie.

Corturile noastre sunt ridicate într-o livadă. Domneşte aici o încântătoare atmosferă de picnic, de camping, ori colonie de vacanţă. Ajunge să întinzi braţul spre uşa cortului, pentru a te îndopa cu mere uriaşe, zemoase şi dulci, mai mult sau mai puţin coapte, cărora aerul curat şi tinereţea stomacurilor noastre le dau liberă trecere.

Mâncăm afară, iar când plouă ne bulucim cu toţii într-un hambar, claie peste grămadă. Nu am nici gamelă, nici tacâm şi mă servesc de cele ale lui Jacques.

Fireşte, locuiesc în cortul lui, pe care îl împărţim cu un belgian pe nume Jean Oste, şi cu un englez într-adevăr încântător, Jimmy Kelly, care va deveni unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Scoate strigăte furioase ori de câte ori începem să vorbim franţuzeşte.

Dormim pe paturi de campanie şi ne spălăm la râu – apa este tare rece, aşa că treaba asta o facem cât mai rar cu putinţă.

Cea mai afurisită problemă este iluminatul. Lumânările sunt mult prea primejdioase, din pricina fânului care acoperă pardoseala corturilor.

Suntem înzestraţi cu lămpi de furtună, puse la dispoziţie de magaziile R.A.F.-ului, dar ele nu funcţionează niciodată. Când avem chibrite, nu mai avem fitil. Când dibuim un fitil nou (pe care în genere îl furăm din cortul vecin) nu-i petrol. Când avem tot ce ne trebuie şi aprindem cu mare băgare de seamă, cel mai ades facem să sară şandramaua în aer, ceea ce stârneşte un du-te vino îndrăcit şi sfârşeşte printr-o luptă dată cu extinctoarele cu spumă. Suntem apoi luaţi cu toţii în tărbacă de către comandantul escadrilei, iar până la urmă ne dezbrăcăm la lumina unei brichete sau a stelelor...

Dimineaţa ne trezeşte un soldat care aduce o cană plină cu ceai fierbinte şi care face atâta zarvă, că într-o clipită toată lumea e în picioare, alergând desculţă pe iarbă, cu câte o cană de tablă în mână. Apoi, ne ducem la râu să cărăm apă cu căldări de pânză, mai mult sau mai puţin etanşe, ne spălăm într-un fel care ar ruşina până şi o pisică, îmbrăcăm un combinezon jegos, cizme de zbor, ne înnodăm un fular la gât şi dăm fuga până la cantină, să înghiţim ouă cu şuncă, o ceaşcă de cafea şi o felie de pâine, din cele rotunde, coapte la ferma învecinată...

Apoi începe o cavalcadă nebunească în jurul aerodromului, suiţi într-un „jeep”, unde ne îngrămădim câte doisprezece, abia agăţaţi prin toate părţile, străbătând în mare viteză câmpurile, sărind peste şanţuri şi garduri vii...

Scoatem plasele de camuflaj de pe avioane, încălzim şi verificăm motoarele, ne pregătim pentru primul „show” al zilei.

Iată viaţa cotidiană a noii mele escadrile.

•

„*Clipped, cropped, clapped*” – aceasta ar fi minunata şi sintetica descriere a *Spitfire*-ului V-D, făcută de umoristul grupului, vestitul Tommy Thommerson.

„*Clipped*”, din pricina aripilor sale tăiate. Pentru a-i spori viteza şi maniabilitatea laterală, inginerii de la Vickers Armstrong au redus aproape cu un metru aripile *Spit*-ului, suprimând vârfurile planurilor care completau atât de armonios elipsa.

„*Cropped*”, din pricina motorului său Merlin 57. Nu este decât un Rolls-Royce Merlin 45, cu turbina compresorului redusă în diametru, îngăduind creşterea forţei (sub 10 000 de metri) de la 1 200 la 1 650 cai putere. Volumul de aer supracomprimat fiind totuşi foarte scăzut, curba de putere scade rapid, începând de la 2 500 metri, pentru a nu mai da la 3 500 metri decât aproximativ 500 cai putere. Ba şi mai mult, motoarele acestea, în chip artificial împinse până la 18 avans la admisie, nu au decât o viaţă foarte scurtă.

„*Clapped*” – cuvântul care ar putea fi tradus exact prin variolat – exprimă părerea generală a piloţilor despre *Spitfire*-ul *V-D.*

Într-adevăr, deşi foarte rapide la sol (560 km/oră în palier, la nivelul mării), ele devin adevăraţi câini de plumb la 3 000 metri altitudine, unde suntem siliţi să operăm în cadrul misiunilor noastre de escortă. Aripile pătrate le fac de asemenea să piardă din calitatea de seamă a *Spitfire*-ului, aceea de a vira brusc.

Nu avem decât o încredere limitată în aparatele acestea – simţământ mai mult sau mai puţin justificat de faptul că celulele au, toate, aproape 300 ore, iar motoarele, lucru mai grav, 100 până la 150 ore de funcţionare. Nu este totdeauna amuzant să traversezi Canalul Mânecii, dus-întors de două ori pe zi, pe un monomotor de acest tip! În sfârşit, tunurile nu dispun decât de şaizeci de proiectile fiecare (faţă de o sută patruzeci şi cinci la *Spitfire IX*!)

Dacă ne amintim că încă din 1941 şi 1942 *Spitfire*-le V-D erau uşor întrecute de *Focke Wulf*-urile 190, poate fi imaginat şi entuziasmul meu relativ când Sutherland m-a anunţat că vom mai avea de executat cinci sau şase misiuni de însoţire pe *Spitfire* V-D, înainte de a face safteaua minunatelor IX-B noi-nouţe.

• Povestea Cargoului Munsterland

Germanii au ridicat, în timpul războiului, cerbicia până la înălţimea unei virtuţi naţionale. Când acestei calităţi destinul vrea să-i adauge norocul, anumite situaţii ajung să sfideze logica.

Munsterland-ul va trece desigur în posteritate ca un simbol al încăpăţânării germane, ca şi al îndărătniciei britanice, de altfel.

Acest faimos *Munsterland* era un cargo rapid de 10 000 tone, ultramodern, înzestrat cu turbine şi arzătoare cu păcură. Surprins într-un port din America Centrală, în timpul evenimentului de la Pearl Harbour, se dusese în Japonia. Acolo încărcase o preţioasă cantitate de cauciuc şi metale rare; apoi, calm, plecase înapoi spre Germania.

Întrucât norocul surâde cutezătorilor, el izbutise – printr-un şir de întâmplări de necrezut – să se strecoare printre patrulele aeronavale aliate şi să ajungă la Brest. Fotografiat imediat, el a fost bombardat în picaj, trei ore mai târziu, de, către 24 *Typhoon*-uri. Către ora şase seara, în aceeaşi zi, 32 de *Mitchell,* puternic escortate, îl atacau, dar tot fără rezultate apreciabile.

În timpul nopţii fugea, cu toată viteza, spre Cherbourg, unde a fost din nou fotografiat, încă de la acostare. Examinarea clişeelor dezvălui că totul era pregătit pentru descărcare.

Trei nave A.A. din Havre şi două din Saint Malo ajunseseră în insula Pélée, în zori; de asemenea mai fuseseră amplasate importante dispozitive de A.A. uşoară şi grea.

Condiţiile meteorologice, cumplit de nefavorabile, făcuseră să eşueze un raid aviatic stabilit către orele opt dimineaţa.

Fără bombardiere mijlocii era greu să vii de hac unui obiectiv atât de mare. *Beaufighter*-ele nu puteau interveni, căci situaţia din rada portului Cherbourg nu se preta unui atac cu torpile.

La nevoie, avioanele *Boston* ar fi putut încerca un bombardament de la mică altitudine, dar nu puteau fi trimise la masacru cu o viteză de numai 400 kilometri pe oră.

•

La 08:45 personalul escadrilei este chemat de urgenţă la camera de informaţii: escadrilele 602 şi 132 sunt trecute imediat în stare de alarmă.

Întâi un cuvânt introductiv, de circumstanţă, rostit de Willie Hickson, ne aminteşte că încărcătura de pe *Munsterland* este de importanţă vitală pentru industria germană. Într-adevăr, miile de tone de cauciuc vegetal pe care le transportă pot, amestecate aşa cum se cuvine cu produsele sintetice de tip Leuna, să permită echiparea şi menţinerea a 22 divizii blindate timp de doi ani. Metalele speciale vor fi preţioase pentru metalurgiştii germani care pun la punct turbine pentru avioane cu reacţie. În plus, mai trebuie smuls marinei de război germane beneficiul moral al unei breşe atât de flagrante în blocusul maritim.

Treizeci şi şase de avioane *Typhoon,* echipate cu bombe de 500 kilograme, cu explozie întârziată, vor forţa intrarea în radă şi vor încerca să scufunde sau să incendieze *Munsterland*-ul.

Drept rezultat deosebit al bunăvoinţei Cartierului General al R.A.F., escadrilele 602 şi 132 au fost alese pentru a le escorta. Misiunea noastră avea ca ţel să neutralizeze cu tunul şi mitraliera navele A.A., iar apoi să asigure acoperirea operaţiilor împotriva a importante forţe de vânătoare germane masate cu acest prilej în peninsula Cotentin.

Pentru a ni se mări raza de acţiune, cei din escadrila noastră vom ateriza la Ford, unde este prevăzută alimentarea avioanelor, iar de acolo vom pleca mai departe către punctul de întâlnire, deasupra Brighton-ului, la altitudinea zero, dimpreună cu avioanele *Typhoon.*

Wing Commander Yule, care va conduce operaţiunea, ne reaminteşte pe scurt că navele A.A. sunt în general dotate cu patru afete cvadruple de tunuri automate de 20 mm şi cu patru sau opt piese de 37 mm. De asemenea automate. Ultimele fotografii de recunoaştere au arătat că de-a lungul marelui stăvilar ce leagă cele şase forturi ale radei se află cel puţin 190 de piese A.A. uşoară, probabil întărite şi foarte active de la sosirea clientului nostru.

În principiu, cele două escadrile se vor împărţi în şase patrule de câte patru, care se vor îngriji în parte de câte o navă A.A., astfel încât să o reducă la tăcere în timpul celor câteva secunde necesare trecerii *Typhoon*-urilor. Apoi, libertatea de acţiune pentru a angaja lupta cu orice formaţie de vânătoare inamică ce se va prezenta.

Împingând foarte departe bunăvoinţa, Cartierul General a hotărât să instaleze un dispozitiv special al „Air Sea Rescue", ale cărui vedete rapide vor fi eşalonate între Cherbourg şi coasta britanică, de-a lungul rutei pe care o vom parcurge.

Chiar şi pentru cei mai entuziaşti dintre noi, această ultimă dispoziţie seamănă mult cu o târzie părere de rău a Cartierului General şi cuprinde ceva sinistru care răceşte în chip ciudat atmosfera.

•

Ultimele pregătiri înainte de luarea zborului se fac în tăcere. Doar Joe Kistruck emite o reflecţie dezamăgitoare cu privire la „această sărmană R.A.F. a cărei spinare este totdeauna bună pentru a drege gafele imbecililor de la Amiralitate".

La Ford, obişnuita comedie a pneurilor plesnite şi a acumulatoarelor de pornire stricate. Din fericire, lunga experienţă a escalelor pe aerodromurile stabilite de Yule a îngăduit prevederea a trei avioane de rezervă pentru fiecare escadrilă, astfel că la ora 9:50, escadrilele 602 şi 132 decolează în întregime.

Zbor în poziţia Albastru 4, având drept coechipier pe Jacques, care este Albastru 3 în patrula lui Ken Charney – Albastru 1.

În drum spre punctul de întâlnire, interceptăm cele trei *Boston*-uri al căror rol avea să fie acela de a împrăştia, pe o distanţă de 30 kilometri spre capul La Hague, benzi de hârtie metalizată, menite să blocheze radar-urile germane. Datorită acestei dispoziţii şi pâclei, vom sosi poate la intrarea în portul Cherbourg fără a fi reperaţi prea bine.

Vom ajunge din urmă *Typhoon*-urile, chiar deasupra acoperişurilor din Brighton, iar în direcţia sud, la rasul mării cenuşii, vom schimba direcţia spre Cherbourg.

Detest să zbor la rasul apei cu acest sistem de rezervoare suplimentare şi de robinete în care se poate oploşi oricând o nenorocită de bulă de aer în stare să oprească motorul în fracţiunea de secundă suficientă să te percuteze în valuri cu 500 de kilometri pe oră.

Străbatem fâşii de ceaţă densă, de ceaţă care ne sileşte la un zbor fără vizibilitate, foarte delicat, la câţiva metri deasupra mării, pe care nu o vedem. *Typhoon*-urile zboară drăceşte, în ciuda celor două bombe a câte 500 kilograme aflate sub aripi, şi anevoie ne putem ţine de ele.

Hăituit de gândul că voi vedea aprinzându-se semnalul roşu în cazul în care va scădea presiunea benzinei în carburator, nu prea la largul meu, încep să transpir din cap până în picioare. Ce o să fie când va începe antiaeriana!

Ora 10 şi 15 minute.

Ceaţa se îngroaşă; se porneşte o ploaie puternică.

Deodată, glasul calm al lui Yule sfâşie riguroasa linişte radio:

— *All Bob aircrafts drop your babies, open un flat out, target straight ahead in sixty seconds*![1]

Uşurat de rezervoare şi bine tras de cei 1 800 cai putere ai motorului, *Spitfire*-ul meu zvâcneşte şi mă plasez la 50 metri în stângă lui Jacques, puţin mai în spate, căscând larg ochii, spre a desluşi ceva în blestemata asta de bură.

— *Look out Yellow section flak ship one o'clock*![2] şi imediat după Frank Wooley, cel care zăreşte o altă navă A.A. drept în faţa noastră este Ken Charney.

— *Max Blue attacking 12 o'clock*![3]

O masă cenuşie se leagănă în ceaţă, un coş scurt, platforme supraînălţate, un catarg pe care se încolăcesc antene de radar – apoi fulgere scurte, sacadate, de-a lungul suprastructurii.

Drace! Scot piedica la arme, plec capul şi, îmi bag umerii la adăpostul blindajului. Snopuri de trasoare verzi şi roşii ţâşnesc din toate părţile.

Urmându-l pe Jacques, trec prin mijlocul unei jerbe de apă ridicată de explozia unui proiectil de 37 mm căruia puţin i-a lipsit să mă nimerească; apa sărată îmi înceţoşează parbrizul.

Mă aflu la cincizeci de metri de nava A.A. Jacques, în faţa mea, trage; îi văd licărul de la gura tunurilor şi cascada de tuburi trase prefirându-i-se din aripi.

---

[1] Toate avioanele Bob îşi vor arunca rezervoarele şi vor deschide gazele – obiectiv drept înainte în şaizeci de secunde!

[2] Atenţiune, escadrila Galben – navă A.A. la ora 1!

[3] Max albastru, atacă la ora 12!

Ochesc puntea de comandă între coşul zdrenţuit şi catarg.

O rafală lungă şi continuă, îmi ţin degetul mare pe trăgaci, cu furie. Proiectilele mele explodează în apă, urcă apoi spre linia de plutire, explodează pe coca sură a vasului zăbrelită de dungi negre, urcă şi mai sus pe balustrade, pe sacii de nisip. Un aspirator de ventilaţie se prăbuşeşte, un jet de vapori ţâşneşte de nu ştiu unde. Douăzeci de metri – doi oameni în tricouri de marinari se aruncă pe burtă – zece metri – cele patru tunuri ale unui afet multiplu de 20 mm sunt aţintite drept între ochii mei – repede – proiectilele mele explodează pe jur împrejur. Un servant care duce două încărcătoare pline, cade în mare cu picioarele retezate; apoi cele patru tunuri trag, le simt vibraţia când trec la numai un metru, poate, pe deasupra – apoi şfichiul firelor de otel ale antenei pe care aripa mea o smulge în trecere… Vârful aripii a atins uşor catargul!

Uf, am trecut…

Îmi simt mădularele înfiorate de un groaznic tremur nervos, dinţii îmi clănţăne. Jacques zigzaghează printre geizerele proiectilelor. Pe alocuri marea fierbe.

Vreo jumătate de duzină de *Typhoon*-uri întârziate defilează la dreapta noastră asemenea unui stol de pescăruşi, năpustindu-se spre infernul ce se lasă bănuit dincolo de zidul lung de granit al sparge-valului.

Trec chiar pe deasupra unui fort ale cărui ziduri par să scuipe ele însele foc – un ciudat amestec de turnuri crenelate, de cazemate de beton moderne şi de planuri înclinate à la *Vauban.*[1]

Ne aflăm acum în mijlocul radei – un indescriptibil vălmăşag de catarge de traulere, de epave ruginite care se văd răsărind printre docurile în ruină. Vremea pare să se fi limpezit oarecum – atenţie la aviaţia de vânătoare germană.

Văzduhul este zebrat de trasoare, punctat de fulgere, semănat cu fulgi negri şi albi de A.A.

Munsterland-ul se află acolo, împresurat de explozii, de flăcări şi rămăşiţe, cu cele patru catarge ale sale înţesate cu bige ţâşnind din fum ca şi coşul său mare, pătrăţos, foarte în spate. Atacul *Typhoon*-urilor nimereşte în plin. Bombele explodează neîntrerupt, cu formidabile erupţii de foc şi nori negri, care se îngroaşă într-una. Un *Typhoon* dispare, volatilizat de explozia unei bombe lansată de avionul precedent. Una dintre uriaşele macarale ale portului se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc…

•

— *Hullo Bob leader, Kenway calling – there are Hun fighters about, look out*![2]

Ce măcel!

Îl urmez îndeaproape pe Jacques care urcă în spirală spre stratul de nori.

Două avioane *Typhoon* ţâşnesc dintr-un cumulonimb la câţiva metri de noi şi puţin mi-a lipsit să nu trag asupra lor – cu boturile lor masive şi cu aripile acelea pătrate seamănă al naibii cu *Focke Wulf*-urile.

— *Break Max Blue four!*[3]

Jacques degajează cu furie, iar *Spit*-ul lui îmi lunecă pe sub nas, la câţiva metri, cu două albe scânteieri la vârful aripilor. Spre a evita ciocnirea, aştept o fracţiune de secundă, iar un *Focke Wulf* – de data aceasta unul, adevărat! – îmi trece nu se poate mai aproape, repede, trăgând din cele patru tunuri ale sale. Un proiectil îmi ricoşează pe fuzelaj. În timp ce trec pe spate, pentru a mi-l alinia în colimator, un al doilea *Focke Wulf* îmi răsare în parbriz, faţă în faţă, la mai puţin de o sută metri. Motorul său mare şi galben care creşte, elicea care pare să se rotească încet se năpustesc spre mine, iar aripile i se luminează de

---

[1] Inginer militar și mareșal al Franței (1633-1707).
[2] Alo, comandant Bob, te cheamă Kenway – atenție la vânătorii germani din preajmă!
[3] Max albastru patru, degajă!

sclipitul gurilor sale de foc. Bang – parbrizul mi se sparge în formă de stea şi devine opac. Înmărmurit, nici nu mişc, de teama unei ciocniri. *Focke Wulf*-ul trece chiar deasupra mea, iar pe capotă mi se prelinge uleiul.

Acum cerul este împânzit de avioane şi colcăie de explozii. Trag în direcţia unui alt *Focke Wulf* pe care nu-l nimeresc din fericire, căci este un *Typhoon.* Jacques zăpăceşte un vânător neamţ; văd cum proiectilele lui explodează peste crucea neagră a fuzelajului. *Focke Wulf*-ul se răstoarnă, arătându-şi burta galbenă şi pică, scuipând flăcări şi fum.

— *Good show, Jacques*! – *you got him*![1]

Presiunea la ulei scade dintr-odată într-un chip îngrijorător. Ploaia reîncepe şi peste câteva clipe capota mi se acoperă cu un strat de emulsie spumoasă. Străpung norii şi iau direcţia nord, după ce mai întâi i-am prevenit pe Jacques şi pe Yule prin radio.

Sosesc de bine de rău la Tangmere, cu presiunea la ulei zero, cu motorul în fierbere, gata să explodeze. Pentru aterizare, larghez cupola cabinei, ca să văd bine.

În toată istoria aceasta am pierdut doi piloţi; la fel şi escadrila 132. Şapte avioane *Typhoon* distruse, plus două care au căzut în largul portului Cherbourg şi ai căror piloţi au fost pescuiţi de vedete.

În ce priveşte *Munsterland*-ul, deşi grav avariat, cu o parte din încărcătură mistuită de flăcări, a izbutit peste două nopţi să se strecoare până la Dieppe, iar în final a fost scufundat în largul Olandei de o formaţie de asalt alcătuită din avioane *Beaufighter.*

• Rulmenţi cu bile şi Fortăreţe Zburătoare

La primirea buletinelor meteorologice lunare, directorii „planning”-ului de la Statul major american hotărâseră, în extremis, să profite de ultimele zile frumoase ale anului pentru a bombarda Schweinfurt-ul.

La Schweinfurt, situat la sud-est de Bremen, în chiar inima Germaniei, se găsea o uriaşă fabrică de rulmenţi cu bile, cea mai importantă din Europa occidentală.

Era un obiectiv de prim ordin.

Dacă Armata a 8-a aeriană (S.U.A.) nu avea să atace la 13 octombrie, mai trebuia aşteptat cel puţin patru nesfârşite luni de iarnă până la noi condiţii meteorologice la fel de favorabile. Iar în patru luni, producţia acestei uzine avea să alimenteze fabricarea a mii de motoare de avioane pentru Luftwaffe.

O extraordinară luptă cu orele. Am fost nevoiţi să punem operaţiunea aceasta la punct în numai 48 de ore. Nu puţin lucru era să impui păstrarea absolută a secretului în vreo sută de aerodroame, să mobilizezi aproape 1 300 avioane de vânătoare engleze şi americane, să încarci cu bombe 700 *Fortăreţe Zburătoare* şi să pregăteşti benzi a câte zece metri lungime fiecare, alimentând cele 8 400 mitraliere...

Tot pentru prima oară *Spit*-urile aveau să zboare deasupra Germaniei. Într-adevăr, din cauză că avioanele cvadrimotoare americane urmau să stea mai mult de patru ore deasupra teritoriului inamic, era de aşteptat, din partea aviaţiei militare germane, o reacţie cumplită. Aviaţia inamică dispunea, între Belgia şi Danemarca, de aproximativ 3 000 *Messerschmitt*-uri şi *Focke Wulf*-uri. Forţele aeriene americane prevăzând greutăţile unor avioane ca *Thunderbolt* şi *Mustang,* mult prea solicitate, şi în lipsă de benzină şi muniţii, ceruseră ajutorul R.A.F.-ului.

Dar *Spitfire*-le – interceptoare de înaltă viteză – nu erau destinate pentru escorte pe distanţe lungi şi aveau nevoie de rezervoare suplimentare speciale pentru a le spori raza de acţiune până la Bremen.

[1] Bravo, Jacques, i-ai venit de hac!

În trei zile, nu mai mult, o uzină engleză din Watford se obligă să execute 800 rezervoare a 500 litri. Aproape o mie de muncitori au trudit zi şi noapte, iar în zorii zilei de 13 octombrie mecanicii R.A.F.-ului le montau în burțile *Spitfire*-lor…

În ultima clipă, când toată lumea ajunsese cu nervii la maximă încordare, a sosit un contraordin: ora H era amânată pentru a doua zi la orele 12.

14 Octombrie 1943.

Încă de la opt dimineața, avioane *Liberator* şi *Fortărețe,* greu încărcate, încep să-şi ia zborul, pornind de pe treizeci şi şapte de aerodromuri. Vreme de o oră se învârtesc în jurul lui Hull, pentru a se alcătui, impecabil, în 10 formații a câte 70 avioane fiecare, încastrate aripă în aripă.

09:15. *Spitfire*-le decolează la rândul lor, spre a le escorta până la insulele Frisice.

10:40. Treizeci şi nouă escadrile alcătuite din avioane *Thunderbolt* (25 de la Armata a 9-a aeriană şi 14 de la Armata a 8-a aeriană a S.U.A.) pleacă să se alipească armadei pentru a-şi lua în primire posturile de gardă, în timp ce *Spitfire*-le fac cale întoarsă.

Ora 11:45. Douăzeci de grupuri de avioane *Lightning* şi douăsprezece grupuri de avioane *Mustang* pleacă spre a ocroti uriaşele cvadrimotoare în ultima lor apropiere de obiectiv.

Se prevedea ca *Spit*-urile – reînarmate şi alimentate cu benzină – să plece din nou către orele 12, pentru a acoperi retragerea ansamblului, iar întâlnirea era fixată pentru 13:15, la frontiera germano-olandeză…

•

Cele optsprezece escadrile de *Spitfire,* desemnate să participe la operațiune, fuseseră masate pe patru aerodroame de pe coasta Norfolk, pentru a reduce astfel la minimum distanțele moarte ce trebuiau acoperite.

Prima decolare, cea de la ora 9, se dovedeşte anevoioasă din pricina supraîncărcării aparatelor cu care piloții nu erau obişnuiți. Două *Spit*-uri s-au zdrobit în flăcări. Multe altele s-au ales cu avarii la pneuri şi mai ales cu necazuri la rezervoare, cu „dopuri de aer” pe conducte.

Jacques şi cu mine am făcut şi noi parte dintre aceştia.

Aterizarea, pe pneurile noastre fragile, cu 500 litri de benzină pe burtă şi 700 litri pe genunchi a fost foarte dificilă – ca pe ouă, zicea Jacques.

Înciudați, am privit spre roiul de *Spit*-uri ce se mistuia în pâcla dimineții, cu direcția Germania.

Mecanicii se puseră îndată pe lucru, spre a goli şi a verifica rezervoarele, în timp ce noi, în vederea celei de a doua misiuni, dormeam sub aripa avioanelor noastre.

La 11:45 escadrilele *Spit*-urilor se întorceau, iar mecanicii, cocoțați pe camioanele-pompă, se năpustiră puzderie să le alimenteze într-un timp record, în timp ce piloții, clătinându-se pe picioarele amorțite, mâncau un sandviş şi beau în mare grabă o cană de ceai.

Erau dezamăgiți şi nu prea vorbăreți.

Totul se petrecuse bine, cu destulă antiaeriană, dar până în clipa în care îşi părăsiseră protejații – adică până la 10:30 – nu se arătase niciun vânător german.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, pe când din nou începeam să ne instalăm în carlingile noastre, am auzit în megafoane:

— *Hullo, Hullo, Station Commander calling all pilots. The big boys over Germany are being very heavily engaged by overwhelming ennemy fighter forces.*

Squadrons are to take-off immediatly in order to releave the actual escort.

The utmost is to be done to bring home safe the Fortress Boys who have been doing a grand job to-day. Hurry-up and good luck to all![1]

La 12:04 escadrilele 132, 602, 411 şi 453 decolau de pe Bradwell Bay.

Jacques şi cu mine zburam respectiv ca nr. 3 şi nr. 4, în cadrul patrulei Galben condusă de Sutherland.

Ora 13 şi 15 minute.

— *Atenţie Clo-Clo, doisprezece nemţi sus, five o'clock.*

În timp ce Jacques vorbeşte în franceză la radio, este rechemat, scurt, la ordine de către Maxie.

— *Shut-up bloody Frenchman*![2]

Aproape o oră şi jumătate de când zburăm la zece mii de metri înălţime, într-o temperatură arctică.

Cadranele instrumentelor de bord îmi joacă pe dinaintea ochilor obosiţi şi uneori toate se învălmăşesc – altimetre, giro-orizonturi, vitezometre, indicatoare de viraj, termometre de radiator, de ulei, de capete de cilindri, becuri luminoase – într-un talmeş-balmeş de cifre şi arătătoare.

Mă obsedează rezervorul care îmi îngreunează *Spitfire*-ul. După cronometru, mai am teoretic, înainte de a-l larga, şapte minute. Şalele mă dor, degetele de la picioare îmi sunt îngheţate bocnă, ochii îmi lăcrimează, nasul îmi curge... Totul merge prost. O harababură de nedescris.

Vremea, atât de frumoasă până la prânz, s-a burzuluit, iar cârduri mari de nori şi pâclă se înalţă vertical de la pământ, asemenea unor metereze. În timp ce traversam unul din aceste groase straturi de nori cumulus, Jacques şi cu mine am pierdut legătura cu restul escadrilei.

Acum ne simţim pierduţi în infernul acesta şi ne alipim cu disperare *Spitfire*-le, pentru a încerca să ajungem la punctul de întâlnire.

Dar, de fapt, pare să fi fost lăsat în urmă blestematul acela de punct de întâlnire. Şi cum să mai recunoşti ceva în bâlciul acela de avioane şi nori?

Într-adevăr, punctul este cu neputinţă de regăsit. Jos, la stânga, se conturează ultimele insule Frisice – galbene şi sterpe în marea cenuşie. Undeva la dreapta, în pâclă, se află Emden-ul şi păşunile grase, tivite de canale, ale Olandei de nord. Mult în urmă, în spatele nostru, se desenează golful Zuiderzee.

În văzduh, un adevărat coşmar. Nicicând nu am mai văzut ceva asemănător...

Ciorchine de A.A. ţâşnesc din nefiinţă şi se anină tăcute de marginile norilor.

Vânătorii germani se ivesc cu duiumul de pretutindeni – neliniştitor fenomen de generaţie spontanee.

Ne încrucişăm cu *Lightning*-uri şi *Mustang*-uri care se întorc acasă ca vântul, fără muniţii, cu piloţi năuciţi şi epuizaţi, strecurându-se printre nori, spre a evita lupta.

•

În sfârşit, iată bombardierele!

Panica este înspăimântătoare. Pentru prima oară, sub eforturile îngemănate ale A.A. şi al avalanşelor de *Junkers* 83 şi *Messerschmitt* 410. Înzestrate cu lansatoare de rachete,

---

[1] Alo, alo! Aici comandantul bazei, care îi cheamă pe toţi piloţii. „Băieţii cei mari" care se află deasupra Germaniei sunt atacaţi acum de foarte puternice forţe inamice. Escadrilele vor decola imediat, pentru a schimba escorta care acţionează acum, şi care se află la capătul puterilor. Trebuie să depunem maximum de efort pentru a readuce nevătămate echipajele Fortăreţelor, care au făcut astăzi o treabă minunată. Grăbiţi-vă şi succes!

[2] Alo, Jacques, larghez rezervorul!

formațiile de *Fortărețe* au fost frânte, dislocate, fărâmate. Cu marile cvadrimotoare risipite în văzduh – încercând zadarnic să se grupeze câte trei sau câte patru, pentru luptă – *Focke Wulf*-urile se năpustesc în iureş după pradă.

Câte *Focke Wulf*-uri! De pretutindeni răsar, iar acolo jos, de pe aerodromurile olandeze, altele se pregătesc să decoleze.

Spit-urile şi bombardierele sunt mult prea răzlețite, astfel că nu putem organiza un plan de apărare. Treaba stă aşa: „fiecare pentru sine şi Dumnezeu pentru toți". Glasul controlorului de zbor se aude în radio ca venind de atât de departe, încât devine imperceptibil: fără glasul acela, fără sprijinul şi povețele sale, ne simțim izolați de lumea noastră, foarte singuri, goi, dezarmați.

Este o minune că nu am fost încă doborâți! Tot învârtindu-ne, răsucindu-ne, tot trăgând la întâmplare, am izbutit să luăm destul de bine înălțime deasupra încăierării. Mi-am cheltuit jumătate din muniții. Ne vom înapoia, se vede treaba, însoțiți.

În cerul acela înțesat de paraşute şi avioane în flăcări Jacques reperează deodată vreo patruzeci de *Focke Wulf*-uri ce se năpustesc asupra a patru *Fortărețe* care se târăsc şi încearcă să ocrotească un *Liberator* al cărui motor a luat foc.

Ce-i de făcut? Să chemi în ajutor în vălmăşagul acela infernal e cu neputință. Cât vezi cu ochii, numai *Spitfire* angajate în învolburate urmăriri; ai impresia că se ciocnesc de nori, că sar asemenea boxerilor aflați între corzile unui ring.

Arunc o privire asupra cronometrului, Nu mai am benzină în rezervorul de rezervă decât pentru două minute. Atâta pagubă, pierderea nu va fi mare.

— *Hullo Jack, dropping my baby*![1]

Mă aplec şi trag cu putere levierul de largaj, în timp ce Jacques observă atent. Uşurat, *Spit*-ul meu face un salt.

— *O.K. Jack, your turn*![2]

Rezervorul lui Jacques cade. Învârtindu-se într-o ploaie de benzină.

•

— *Attacking*![3]

Cu colimatorul aprins, cu degetul pe buton, executăm o ranversare şi picăm asupra *Focke Wulf*-urilor, dispuse în evantai în jurul bombardierelor, în timp ce cobor în picaj, mă străduiesc să aleg unul. Ele atacă de pretutindeni – din față, dintr-o parte, din spate. Una dintre *Fortărețe* pleacă încet în vrilă. Alta explodează dintr-o dată, gigantic, ca un proiectil de A.A., iar brusca aprindere smulge aripa celei care o flanchează în dreapta… din ciuperca uriaşă şi întunecată care înfloreşte, curg sfărâmături incandescente. Silueta, acum nesimetrică, a *Fortăreței* se micşorează, se şterge; cade ca o frunză moartă. Una, două, patru, şase corole de paraşută răsar deodată pe cer asemenea unor cuie noi şi strălucitoare bătute într-un perete.

Defilez la patru metri de un *Focke Wulf* descumpănit care târăşte după sine un văl negru – nu mai are rost să stric muniție, soarta lui e pecetluită.

Am impresia că mă scufund într-un acvariu plin cu peşti nebuni!

Pretutindeni nu vezi decât motoare în stea, burți galbene, cruci negre şi aripi pătrate care se leagănă prin aer ca nişte înotătoare. Văzduhul este zebrat de trasoare multicolore, iar ochii mei clipesc instinctiv.

A sosit momentul. Îmi încordez muşchii pântecelui, ridicând picioarele pe palonier spre a putea ține astfel piept forței centrifuge, înghit saliva amară ce mi-a năvălit în gură şi cabrez brusc… Înainte chiar, înainte de a fi perceput realitatea, degetul meu a declanşat instinctiv

[1] Alo, Jack, arunc rezervorul!
[2] O.K. Jack e rândul tău.
[3] Intrăm la atac!

focul. O rafală asupra *Focke Wulf*-ului, care pentru o clipă îmi apare hăituit în colimator. Am ratat atacul! Surprins, neamţul îşi pierde echilibrul şi se face nevăzut. Jacques trage, însă nici el nu-l nimereşte. Dar iată-l acum pe Jacques urmărit de un *Messerschmitt* cenuşiu, cu aripile tivite de foc.

Urlu:

— *Look out Jacques*! *Break right*![1]

Mă las repede cu toată greutatea trupului pe comenzi; pământul se clatină ameţitor – dar prea târziu: Messer*schmitt*-ul mi-a scăpat din bătaie.

Sunt lac de apă.

În faţa mea două *Focke Wulf*-uri atacă în foarfece o *Fortăreaţă* care alunecă stângaci ca o epavă.

Privire fugară în retrovizor: Jacques este acolo.

Filamentele roşii ale colimatorului meu încadrează un *Focke Wulf* galben şi verde. Cerule, cât de aproape este! Aripile *Spit*-ului meu freamătă sub loviturile de tampon ale celor două tunuri... trei fulgere, un jet de flăcări şi o trâmbă de fum sur se deapănă în siaj!...

Un pumn în stomac: văd o jerbă de lumină pe latura unui nor, în locul unde cu puţin înainte se afla avionul lui Jacques – imediat însă glasul lui răsună triumfător în radio:

— *Did you see that Pierre*? *I got him*![2]

Mulţumesc cerului, era un *Focke Wulf* şi, uşurat, zăresc cu coada ochiului *Spit*-ul lui Jacques legănându-se la patruzeci de metri depărtare de mine.

Deodată, un bubuit de tunet, o palmă care frige. Timpanele îmi sunt sfâşiate de şuierul jetului de aer care pătrunde prin gaura făcută de un proiectil în parbriz. Zbang! încă unul...

Declanşez frenetic. Neamţul este atât de aproape, încât lumina de la gurile sale de foc mă orbeşte şi trebuie să închid ochii. Dar Jacques e lângă mine, iar *Focke Wulf*-ul explodează ca o grenadă, chiar sub privirile mele.

•

De data aceasta pierd cu totul noţiunea lucrurilor. Timp de vreo zece minute urmez orbeşte, instrucţiunile pe care Jacques mi le dă prin radio; când îmi reiau şirul gândurilor, ne aflăm deasupra Mării Nordului, către mijlocul ei. În dreapta mea, o *Fortăreaţă Zburătoare* găurită ca o strecurătoare zboară totuşi, iar mai la stânga, se târăşte un *Mustang* cu bot roşu.

În sfârşit, Anglia,

Reperez, pe ţărmuri, patru *Fortăreţe* strivite în câmp.

Aterizăm la Manston, sfârşiţi, goliţi de orice putere.

Parcăm lângă *Mustang.* Se fac prezentările. Pilotul lui este vestitul maior american Beeson, comandantul celui de al 7-lea grup de *Mustang*-uri. Este ultima lui misiune, căci urmează să fie repatriat în Statele Unite săptămână viitoare.

— Isuse, strigă el râzând în hohote, de m-ar trimite repede guvernul în vacanţă împotriva japonezilor!

•

Uzina din Schweinfurt a fost rasă de pe faţa pământului, dar din cele 680 *Fortăreţe,* doar vreo sută mai sunt în stare să zboare. Am pierdut mai mult de două sute de echipaje. Dintre vânătorii germani au fost doborâţi 297, iar dintre ai noştri 111.

[1] Atenţie, Jacques! Degajează spre dreapta!
[2] Ai văzut isprava, Pierre? I-am făcut de petrecanie!

• Descoperirea lui V-1

1 decembrie 1943

Am impresia că R.A.F.-ul este stăpânită de *flying bomb complex.*[1]

De câteva săptămâni nemţii – în frunte cu Hitler – îşi lansează campania de intimidare cu arme secrete, iar presa neutră este plină de istorii înfricoşătoare privind nişte rachete monstruoase, dirijate prin radio, în stare să transporte la două sute kilometri trei tone de exploziv etc… etc…

Citim ziarele şi înălţăm din umeri…

Totuşi, într-o frumoasă după-amiază, toţi piloţii sunt chemaţi la camera de informaţii. Cu o mutră lugubră, *senior I. O.*[2] despătureşte o hartă la scară mare, care înfăţişează nordul Franţei şi care e înţesată, nu glumă, cu fanioane numerotate:

— Domnilor, situaţia este gravă! Şi începe un mic discurs deloc liniştitor, în care expune pe scurt următoarele:

„Din două una, ori nemţii încearcă să ne intimideze, ori au reuşit cu adevărat să pună la punct aceste rachete şi cine ştie dacă într-o bună dimineaţă nu aflăm că jumătate din Londra a şi fost prefăcută în pulbere. Noi am vrea să credem că nu este vorba, totuşi, decât de o intimidare. Dar Marele Cartier General ia treaba în serios şi are de gând să dirijeze întreaga noastră ofensivă de bombardament asupra tuturor acestor locuri marcate pe hartă.

În două luni, organizaţia Todt a întreprins înjghebarea a vreo două sute de amplasamente. Nu trebuie lăsaţi să isprăvească nici măcar unul. Cele 13 pe care le vedeţi aici – marcate prin fanioane roşii – unde lucrările sunt destul de înaintate, vor fi bombardate mâine de 1 300 avioane.

Vom merge aşa înainte, până ce le vom rade pe toate. Şi acum, încă un sfat – vom lua cele mai aspre sancţiuni împotriva primului dintre voi care va vorbi cuiva despre lucrurile acestea. Nu trebuie să înfricoşăm lumea!”

•

Dar iată că acele *Noballs* – astfel numea codul nostru amplasamentele respective – se înmulţeau ca ciupercile: cu cât distrugeam mai multe, cu atât răsăreau în loc altele. Dacă la mijloc nu era într-adevăr decât o intimidare, nemţii se amuzau desigur nespus.

Încetul cu încetul, toate tipurile de avioane au fost mobilizate şi lansate asupra coastei dintre Boulogne şi Cherbourg, „rocket coast” (coasta rachetelor) cum îi spuneam noi.

Escadrila 184, cu bătrânele ei avioane *Hurricane,* fu curând trimisă în bătălie. Nenorocitele aparate având cele patru bombe-rachetă de câte 60 livre[3] la bord, se târau cu 330 kilometri pe oră. Îţi trebuia un curaj neobişnuit ca să te duci cu asemenea viteză să te freci în zbor la joasă altitudine de antiaeriana germană.

Iar noi, cu o inconştienţă şi o răutate de puştani, ne băteam joc de spaimele piloţilor care le conduceau. Era cu atât mai de înţeles, cu cât începuseră să primească noile *Typhoon*-uri şi deci ar fi fost într-adevăr dureros să se lase doborâţi în clipa în care visul li se împlinea.

Dar nu am mai râs multă vreme pe seama lor…

La 4 decembrie, opt *Hurricane* trecuseră tocmai de coasta franceză, când vreo zece *Messerschmitt*-uri *109 G* le atacară. Escadrila 184, cu squadron leader Rose în fruntea ei,

[1] Obsesie a bombelor zburătoare.
[2] Inteligence officer, ofiţerul superior cu informaţiile.
[3] Unitate de măsură, pentru greutăţi, de aproximativ 1/2 kg (variind după epoci, ţări şi regiuni).

se apără cu înverşunare. Împovărate de bombe şi neavând decât două mitraliere de 7,7 mm împotriva a trei tunuri de 20 mm şi a două mitraliere de 13, *Hurricane*-le nu aveau nicio scăpare. Şase, au fost doborâte, iar celelalte două se zdrobiră la aterizare, întrucât piloţii lor fuseseră grav răniţi de gloanţele nemţilor.

Şi ne-a pierit orice poftă de râs când s-a luat hotărârea ca de aci înainte *Hurricane*-le să fie escortate îndeaproape de către *Spitfire.*

15 decembrie 1943.

Burniţează, iar norii umezi se agaţă în trecere de creştetele copacilor.

Astăzi, cel puţin, o să ne odihnim.

Aşezat la masă, în faţa unor ouă cu slănină şi a câtorva felii groase de pâine bine prăjită şi unse din gros cu unt, îmi luam micul dejun la popotă, pregătind în acelaşi timp un mic program pentru timpul zilei. Fără îndoială urma să ne bucurăm de o „general release”[1]. Mă bătea gândul să fac o baie fierbinte, apoi, după dejun, Jacques şi cu mine intenţionam să mergem – dacă maşina lui se mai ţinea pe roţi – la Maidstone. După cinematograf, o cină la Star, iar după un rând de *drinks*[2], înapoi la culcare.

— *Hullo, hullo*!

Drace! Iar blestematul ăla de megafon!

— *Operations calling. Will the following pilots of 602 squadron report to intelligence immediately*![3]

Furios, îmi aud numele printre cele opt chemate.

Beau în fugă cafeaua, aştern în strat dublu dulceaţa de portocale pe ultima felie de pâine prăjită şi alerg.

Când sosesc la „Intelligence”, îmi dau seama că sunt cel din urmă. Lumea s-a şi adunat, iar după feţele posomorâte ale tuturor înţeleg prea lesne.

— Nu cumva spurcaţii ăştia de la G.G.C. or fi vrând să zburăm pe o vreme ca asta!

Bag de seamă că sunt prezenţi opt piloţi ai escadrilei 184. Totul se clarifică. Este vorba de una din acele faimoase escortări. Încântător!

Ofiţerul cu informaţiile ne explică misiunea pe hartă.

Cele opt *Hurricane* trebuie să atace cu proiectile rachetă *Noball*-ul nr. 79, aflat la sud-est de Hesdin. Şi cum *Spit*-urile noastre ating 560, în timp ce ele doar 320, nu ar fi vorba, propriu-zis, de escortare.

Ele trebuie să treacă pe deasupra coastei franceze la ora 10:12 şi să se îndrepte direct spre obiectiv. Simultan, 4 *Spit*-uri din Secţiunile B şi A trebuie, respectiv, să patruleze asupra Hesdin-ului şi a Abbeville-ului, gata să intercepteze orice reacţie a aviaţiei de vânătoare germane.

Pe hârtie totul are un aer nevinovat, în practică însă…

•

La 9:40, *Spit*-urile decolează şi se afundă în pâclă în direcţia Dungueness.

În mijlocul Mării Mânecii, aşa cum prevăzuse staţia meteo, vizibilitatea se îmbunătăţeşte, iar plafonul se ridică la 300 de metri.

În dimineaţa aceasta Marea Mânecii se arată respingătoare. Valurile ei mici, tivite cu spumă, par murdare, verzui şi reci.

---

[1] Învoire generală.

[2] Băutură.

[3] Alo, alo, cheamă secţia de operaţii; piloţii escadrilei 602, ale căror nume urmează acum. Trebuie să se prezinte imediat în sala de informaţii.

Întrucât zburăm într-adevăr la nivelul mării, trebuie să luăm seama la pescăruşi, care au urâtul obicei să se vâre cu toată viteza în radiatoare şi să se sfarme de parbriz, acoperindu-te cu sânge şi pene.

Secţiunea B ne părăseşte, îndreptându-se spre Point-au-Blanc, mai către nord-est. Curând, puţin mai la dreapta, ţărmurile Treport-ului îşi înalţă vertical masa lor de cretă alburie.

Accelerăm vârtos, iar cele patru *Spit*-uri par să lunece din creastă de val în creastă de val.

Iată estuarul râului Somme, cu mlaştinile şi bancurile sale de nisip. Hop! Plaja se desfăşoară sub aripile mele, iar eu manevrez manşa încetişor, spre a mă da după relieful terenului, zburând cât mai jos cu putinţă

Urmăm cursul râului Somme, până la Abbeville. La prima vedere, totul pare calm, pustiu şi amorţit, fără de antiaeriană.

Deodată se porneşte hora. De o parte şi de alta a malului posturile germane de antiaeriană uşoară deschid focul. Văzduhul se umple, pe neaşteptate de lungi dâre incandescente, iar trasoarele de 20 mm, roşii şi verzi, îţi dau neplăcuta impresie, zigzagând, că te ţintesc direct între ochi şi că în ultima clipă deviază într-o parte sau alta.

Salbe de gloanţe luminiscente ţâşnesc din amplasamente camuflate cu grijă, se încrucişează pe deasupra capetelor noastre ori ricoşează în faţă, pe oglinda apei.

Tunurile de 37 mm intră şi ele curând în acţiune, astfel că de pretutindeni încep să răsară vălătuci negri, veninoşi. Zadarnic executăm viraje violente printre copaci, zadarnic ne lipim de gardurile vii, căci antiaeriana se ţine scai de capul nostru. Abia ieşim din raza de acţiune a unui post, că intrăm sub focul altuia.

Virăm cu 90 la stânga; pentru a menţine formaţia paralelă, trebuie să ne încrucişăm cu toată viteza. Deodată îl văd pe Ken venind spre mine şi trag de manşă, spre a-l ocoli. Lucrul acesta mă sileşte să părăsesc pentru o clipă protecţia solului. Peste puţin, trei proiectile explodează la câţiva metri de mine, unul dintre ele chiar deasupra aripii mele; aud plesnetul schijelor răpăind ca grindina pe o placă de zinc.

Drept în faţa mea, între două căpiţe de fân, zăresc saci de nisip de unde îşi iţesc capul ţevile unui afet cvadruplu de 20 mm. Jur împrejur, nedesluşite siluete cenuşii se frământă cu disperare.

Apăs cu degetul pe trăgaci; proiectilele mele sfâşie slabul parapet, iar gloanţele mitralierei ară pământul de jur împrejur. Una din căpiţe ia foc şi încă mai păstrez săpată în memorie impresia fotografică a unuia dintre servanţi prăbuşindu-se, secerat de rafală.

Tot evitând obstacolele şi liniile de înaltă tensiune care îşi întind, la 30 metri deasupra solului, capcana lor de moarte, îl observ pe Jacques care zboară la 200 de metri în dreapta mea.

Neîndoios, astăzi este în formă. De mai multe ori l-am văzut trecând de-a dreptul printre copaci, în loc să sară peste ei. Aşa cum îl cunosc, pesemne că se simte acum în culmea fericirii; în ce mă priveşte, aş prefera să fiu în patul meu sau, la nevoie, să execut un *fighter sweep*[1], la 20 000 picioare…

Inconvenientul zborului la firul ierbii la viteza de 550 km pe oră stă în câmpul vizual foarte limitat. Ai exact timpul să-ţi dai seama de un obstacol sau de un obiectiv – nu dispui decât de o fracţiune de secundă pentru a evita pe unul sau a ochi pe celălalt – înainte de a le vedea trecându-ţi pe sub aripi…

[1] Operaţie de curăţire îndreptată împotriva aviaţiei de vânătoare germane.

Toate posturile A.A. germane sunt probabil în alarmă, căci şiragurile trasoarelor ţâşnesc din toate părţile. După câteva minute te obişnuieşti… Deodată, obstacolele dispar, iar ceea ce mi se desfăşoară în faţă, la prima vedere, pare o păşune întinsă…

Un aerodrom!

Trec pe margine, iar Jacques de-a dreptul prin mijloc!

Şi-a dat probabil seama de primejdie odată cu mine. În jurul lui se ridică un adevărat zid de antiaeriană. Mă aştept să-l văd, în fiece clipă, spulberându-se în flăcări. Dar este mult prea ocupat, pentru a da atenţie lucrurilor pe care el le denumeşte „mici amănunte”.

Tocmai a zărit, într-un colţ, trei *Messerschmitt*-uri vârâte sub plasele de camuflaj. Cuprins de disperare, încearcă să le încadreze în colimatorul său. Mergând la mare risc, reduce complet gazele şi încearcă să vireze brusc, cu aripa la rasul solului. Nu-i nimic de făcut, viteza e prea mare, iar rafala pe care o trage în disperare de cauză se risipeşte într-un zid împrejmuitor. Dimpotrivă, manevra îl aduce drept deasupra turnului de control al aerodromului, o clădire din lemn cu două caturi, cu ferestre mari şi un balcon spaniol.

Efectul celor două tunuri ale sale şi al mitralierelor asupra unui asemenea edificiu este înspăimântător. Geamurile se fac ţăndări, iar proiectilele care străbat încăperile dintr-o parte în alta săvârşesc înlăuntru un adevărat masacru. Zăresc siluete care ţâşnesc pe uşă şi chiar pe ferestre.

Jacques îşi ţine cu furie degetul pe trăgaci şi continuă să tragă de la distanţă mică, degajând la timp.

Cei doi nemţi de la postul de pază de pe acoperiş, văzând că *Spit*-urile vin de-a dreptul peste ei scuipând foc şi flăcări, nu mai şovăie: sar, cu nepăsare, de la înălţimea celor două etaje…

Totul se petrece în fulgerarea unei clipe, ca un vis. Aud în radio glasul triumfător al lui Jacques:

— *Hullo Pierre, that shook them*![1]

Încă zece minute nesfârşite continuăm, patrularea; apoi o pornim pe drumul de întoarcere, teferi; *Spit*-urile noastre au doar ici-colo câteva ciupituri.

Leoarcă de sudoare, jurând că nu vor mai pune altădată laba pe noi, aterizăm la Detling, pe o ploaie puternică şi o ceaţă groasă, să o tai. Cu cuţitul…

— *Home, sweet Home…*[2]

Dulcea Franţă, înţesată de nemţi, este neîndoielnic din ce în ce mai puţin primitoare.

•

20 decembrie 1943.

Supraveghez, cu coada ochiului, *Hurricane*-le care se vor năpusti la atac.

Ţinta, cu grijă camuflată în spatele fotografiei verticale, se vede bine, în toate amănuntele, din acest unghi: liniile de înaltă tensiune, care se termină la transformator, apoi blocul de beton din sala de control, cu antenele ei ciudate, de unde este dirijată bomba zburătoare…

De o parte şi de alta, cu iscusinţă ascunse în subarboret, curioasele construcţii joase, în formă de skiuri, a căror raţiune de a fi desfide încă ingeniozitatea tehnicienilor şi a ofiţerilor de informaţii ai R.A.F. şi, în sfârşit, rampa de lansare lungă de patruzeci de metri, cu vârful spre Anglia. Pe şine, un uriaş şi sinistru cilindru, lung de aproape şase metri, cu două aripi în embrion…

---

[1] Alo, Pierre, i-am cam zdruncinat.
[2] Acasă, ce bine-i acasă!

Drace, lucrurile par cu adevărat foarte avansate…

De jur împrejurul *Noball*-ului, o reţea de sârmă ghimpată, lată de douăzeci metri şi unele posturi ale A.A. uşoare – cincisprezece pe o rază de opt sute metri, potrivit interpretării ultimelor fotografii luate de *Mustang*-urile de recunoaştere – toate echipate cu afete cvadruple de 20 mm, iar pe acoperişul blocului de control, două afete simple de 37 mm.

Huricane-le îşi încep picajul, se afundă în mitralii. Trasoarele întrupează un zid mişcător de oţel şi explozive în jurul ţintei.

Inevitabilul se săvârşeşte. Neputincios, asist la dramă.

Flight lieutenant-ul Rough-Head este lovit de moarte în clipa în care îşi lansează salva de patru rachete. Descumpănit, *Huricane*-ul său redresează cu o violenţă nemaivăzută şi urcă vertical, cu elicea în cruce. La capătul traiectoriei, o aripă se desprinde, avionul rămâne aninat în spaţiu, neclintit, agăţat ca de un fir, apoi se angajează în vrilă…

Ca într-un coşmar, văd *Hurricane*-ul lui W/O Pearse secerat, nu alta, de o rafală de 37 mm. Întâi se desprinde ampenajul, apoi aparatul se prăbuşeşte în pădure, măturând copaci şi semănând jeturi de benzină aprinsă.

Celelalte două *Huricane* atacă simultan. Avionul sergentului Clive, atins în plin, explodează şi nu mai înseamnă decât o masă informă de flăcări, târând după sine o coadă lungă de fum negru.

Ca prin minune, Busch, australianul, este mai fericit: a izbutit nu numai să-şi plaseze cele opt proiectile rachete în sala de control, dar să şi scape din barajul de A.A., în pofida unei mari spărturi ivite în fuzelajul său, fără să mai punem la socoteală două gloanţe în pulpă şi unul în şale.

Sunt ca înmărmurit şi pilotez mecanic. Totul s-a petrecut în câteva fracţiuni de secundă.

Rămaşi mai departe în afara zonei de acţiune a antiaerienei, ne încheiem turul şi mă pregătesc să iau drumul de întoarcere.

Îi aud pe Ken detaşându-i pe Jacques şi pe Banny să-l escorteze pe Busch care îmi strigă în radio:

— *Hullo, Beer 3 and 4, take the Hurry Boy home*? *Beer 2, attacking the bloody thing*![1]

Sângele îmi îngheaţă în vine. Ken este de-a dreptul smintit. Dacă vrea să se sinucidă, n-are decât să o facă singur…

Nu mă simt deloc în apele mele când Ken, după fentă lungă prin văile învecinate, mă readuce asupra obiectivului.

— *Line abreast Go*! *Attack*![2]

Ne năpustim, la trei, patru metri de sol. Înainte chiar de a ajunge pe poziţie, A.A.-ul ne încadrează.

Precizia antiaerienei germane este infernală. Cinci amplasamente mă şi iau în primire cu focurile lor încrucişate. Inima îmi bate nebuneşte şi încerc să le dereglez tirul, dând cu cizma lovituri puternice în palonier, astfel încât să fac avionul să gliseze.

Nu-i nimic de făcut. Sunt atins în plin de trei proiectile a 20 mm, care îmi străpung aripile fără să explodeze.

Nu mai poate fi vorba să atac, ci doar să-mi apăr pielea. Antiaeriana din regiune este acum în alarmă.

Cascada de trasoare mă uluieşte şi mă face să mă ghemuiesc; instinctiv, întorc capul la dreapta şi la stânga, spre a le evita parcă. Simt că dintr-o clipă în alta voi fi lovit şi că mă voi prăbuşi fără de speranţă ca şi *Hurricane*-le.

Disperat, mă lansez în manevre nebuneşti. Risc totul şi mă lipesc de sol, în viraje puternice…

---

[1] Alo, Beer 3 şi 4, escortaţi pilotul *Hurricane*-ului şi readuceţi-l la bază! Beer 2, atacăm îndată porcăria asta.

[2] Aşezaţi-vă în formaţie paralelă! Intrăm la atac.

Văd prea târziu obstacolul – un şir de plopi pe marginea unui canal. Înclin instinctiv avionul, apăsând cu forţă pe palonierul stâng…

Cu un zgomot înfiorător, ce răsună până în fuzelaj, şi cu o izbitură care aproape că-mi smulge manşa din mână, aripa dreaptă se agaţă de vârfurile copacilor. Doar inerţiei celor patru tone ale avionului meu lansat cu 540 km pe oră îi datorez faptul că nu mă ciocnesc de drumul de halaj mult ridicat, al taluzului opus.

Năucit de şoc, paralizat de frică, de frica aceea cumplită care îţi chinuie măruntaiele şi îţi aduce în gură „acreala cărnii”, simt cum puterile mi se sfârşesc… Nu reuşesc să evit decât la foarte mică distanţă o linie de înaltă tensiune, trecând ca o furtună pe sub firele de oţel sclipitor.

Curajul mă lasă. Pierzându-mi capul, trag de manşă, căutând adăpost în plafonul norilor care se rostogolesc, suri şi întunecoşi, cam la 800 metri înălţime.

Pierd protecţia solului şi, în cele câteva secunde cât durează urcuşul, sunt lovit de patru ori – un proiectil îmi explodează în eleronul stâng. Trei gloanţe se cuibăresc în profundor, iar un altul îmi străpunge o pală de elice…

Nicicând umbra umedă şi adâncă a norilor cumulus încărcaţi de ploaie nu mi s-a părut mai ospitalieră.

Am nevoie de aproape un minut pentru a străbate stratul de nori şi deodată ţâşnesc în plină lumină, scăldat în sudoare ca după o deşteptare dintr-un coşmar. Cerul este albastru, soarele îmbăiază marea noroasă care unduieşte sub mine, în sfârşit totul pare strălucitor şi dătător de linişte.

Încerc timid comenzile. Eleronul a sărit din balamale şi nu mai ţine decât printr-o fâşie de aluminiu. Învelişul extradosului este boţit ca o foaie de hârtie, astfel că metalul lucitor apare printre plesniturile vopselei… flettnerul profundorului, blocat, apasă pe manşă.

•

Întors la Detling, execut o aterizare în trepte – două, trei bonturi uriaşe, pe care trebuie să le corectez cu manevre mari din manşă.

Ken aterizase, cu câteva minute înaintea mea, frângându-şi avionul la aterizare; blocat de un glonte, trenul său de aterizare nu mai coborâse, aşa că fusese nevoit să aterizeze pe burtă.

Mai târziu, stabilind „post-mortem”-ul avioanelor noastre, Ken a descoperit că un proiectil îi zdrobise, fără să facă explozie, unul din magnetouri, perforându-i o pipă de eşapament.

Bătrânului meu LO-D îi trebuie o săptămână de reparaţii. Pe deasupra, nişte avarii la comenzi, iar fuzelajul – lovit de trei proiectile în dreptul însemnelor. Unul dintre proiectile ricoşase pe o butelie de oxigen.

La gândul că s-ar fi putut ca proiectilul acela să atingă butelia în plin, mă încearcă un soi de înfiorare retrospectivă; explozia gazului aflat sub presiune m-ar fi prefăcut atunci în căldură şi lumină…

• Escortări

21 decembrie 1943.

Instructaj de pregătire la ora 10:30.

Timpul este minunat – pe cer nicio umbră de nor şi un frig de crapă pietrele.

Aripile *Spitfire*-lor lucesc, căci tocmai a trecut remorca de degivrare cu aer cald.

Pista este acoperită de polei.

Silit să-mi scot mănuşile, pentru a-mi fixa centurile, îmi simt mâinile îngheţate şi nu izbutesc defel să mi le încălzesc. Deschid complet oxigenul, pentru a-mi mai reveni puţin.

În ultimele zile gheaţa de pe *runway*[1] a prilejuit o întreagă epidemie de accidente mai mult sau mai puţin grave – trenuri de aterizare frânte. Ciocniri la sol etc... şi nu dispunem decât de 11 avioane.

•

Dumbrell, Jacques şi cu mine formăm secţiunea MAX împreună cu C.O.[2]

Trebuie să patrulăm, dimpreună cu escadrila 132, deasupra regiunii Cambrai, unde vânătorii germani s-au dovedit, în ultima vreme, deosebit de activi. Urcăm la 22 000 picioare, apoi fiindcă frigul e tăios coborâm la 17 000.

E atât de pur, atât de strălucitor cerul acesta de iarnă, că abia după douăzeci de minute de zbor ochii noştri încep a clipi.

Controlorul de zbor ne anunţă că o puternică formaţie inamică se află în împrejurimi; ne este totuşi cu neputinţă să desluşim ceva în văzduhul orbitor ce ne înconjoară.

Prudenţi, căci staţia *Graas Seed* devine tot mai stăruitoare, luăm iarăşi înălţime...

•

Şi, deodată, ne pomenim cu treizeci de *Focke Wulf*-uri în spinare. Înainte de a putea face vreo mişcare, bestiile deschid focul.

Un vârtej de uriaşe motoare în stea, de aripi fine, scurte, semănând fulgere, un vălmăşag de gloanţe trasoare ţâşnind de pretutindeni şi de cruci negre răzleţite...

Panică. Toată lumea degajează. În fulgerarea unei clipe, impecabila formaţie de luptă a celor două escadrile este frântă, dislocată, dispersată în văzduh. Prea târziu!

Bunul Jonah se prăbuşeşte în flăcări, iar sergentul major scoţian Morgan intră în vrilă, cu o aripă smulsă de rafala unui Mauser.

Nici escadrila 132 nu este mai fericită. Trei dintre piloţii ei au fost doborâţi. Un al patrulea – am aflat-o mai târziu – a izbutit să-şi aducă aparatul, greu avariat, până la jumătatea drumului, deasupra Canalului Mânecii, apoi a sărit cu paraşuta şi a fost cules peste o oră.

După ce buimăceala a trecut, ne mai venim în fire.

Căpitanul Aubertin care îl comandă pe Skittles se găseşte dintr-odată izolat: numerele sale 2 şi 4 au fost doborâte, iar numărul 3 a dispărut – sărmanul Spencer a primit un proiectil de 20 mm la zece centimetri de cap, spulberându-i în bucăţele radioul. Pe jumătate năucit şi prăbuşit peste placa de blindaj, a tras instinctiv de manşă, a deschis gazele şi s-a trezit la 36 000 picioare, absolut singur în tot văzduhul.

Un *Focke Wulf* se strecoară în spatele căpitanului, pe care însă nu-l nimereşte. Antrenat de viteză, neamţul îl depăşeşte şi din vânător devine vânat. Aubertin îi vine de hac în doar cinci secunde. Din nefericire alte patru 190 îl iau în tărbacă şi nu numai că nu-şi poate vedea victima strivită, dar el însuşi nu izbuteşte să scape, decât după o urmărire agitată, de patruzeci şi cinci de mile printre copaci, în jurul clopotniţelor şi deasupra uliţelor săteşti. *Spit*-ul lui este lovit în şapte locuri.

În timpul acesta Jacques şi cu mine – în pofida obiceiurilor noastre bine statornicite – îl urmăm pe Sutherland, precum nişte câini credincioşi şi avem plăcerea să-l vedem lichidând un alt *190* la o depărtare de 600 yarzi. Avionul german se desface pur şi simplu în văzduh, dar pilotul, ştie să se descurce: peste puţin vedem o paraşută deschizându-se sub noi.

Danny trimite, fără să facă multă zarvă, o rafală unui *190,* dar nu-l atinge.

---

[1] Pistă gudronată sau cimentată.

[2] Commanding Officer. Comandantul unităţii.

În ce priveşte asprimea bătăliei, *sweep*-ul acesta este într-adevăr izbutit. Din douăzeci şi trei de Spitfire, şase au fost doborâte, iar opt avariate, fără să-l mai punem la socoteală pe cel al lui Williams din escadrila 132, care, rănit, a fost silit să aterizeze pe burtă, cu roţile escamotate…

7 ianuarie 1944

Astăzi, o misiune de lungă durată. Ne ducem la Reims, să aducem o puternică formaţie de *Fortăreţe Zburătoare* şi de avioane *Liberator* americane care se întorc din Germania.

Escadrila 602 trebuie să asigure acoperirea primelor trei grupuri – în total o sută optzeci de bombardiere – iar 132 pe cele trei următoare.

Decolăm la 12:10, după un dejun luat în mare grabă şi împingem până la 7 000 metri avioanele îngreunate cu rezervoare suplimentare de patruzeci şi cinci galloni.[1]

După treizeci minute de zbor, lăsăm Parisul în dreapta noastră: mai mult îl bănuim decât îl vedem sub cerga de pâclă şi fum.

Pe drum, baterii grele germane ne trimit câteva salve bine ţintite, care ne înconjoară îndeaproape, dar curând ne risipim în largul cerului…

Ghemotoace negre ţâşnesc din toate părţile. Urcând, cu motoarele în plin, dimpreună cu Thommerson, izbutim să ieşim din raza lor de foc şi să realcătuim, nu fără greutate, patrula.

•

Este ora 10:50. Nemţii par să reacţioneze; probabil că *Focke Wulf*-urile decolează de pretutindeni, căci controlul nostru de zbor începe să se agite.

În preajma noastră, deocamdată, nimic.

Curând un roi de puncte negre, urmate de mai multe altele, apare la orizont. Sunt bombardierele noastre…

Thunderbolt-urile şi *Lightning*-urile pe care le schimbăm se întorc la baza lor, iar noi intrăm în dispozitiv, în patrule, la dreapta şi la stânga formaţiei…

•

Impunător spectacol este cel al unui „show" de *Fortăreţe*:

Falanga de bombardiere, alcătuită într-o impecabilă şi strânsă formaţie de apărare – mai multe blocuri masive de câte o sută de cvadrimotoare, la 8 000 metri înălţime, se etajează pe cele trei dimensiuni, fiecare bloc fiind înţesat cu o mie patru sute patruzeci mitraliere grele de 13 mm – se înşiră pe vreo treizeci de kilometri…

De fiecare parte, escorta *Spitfire*-lor se eşalonează cât vezi cu ochii. Acoperirea la mare înălţime, asigurată de *Spit*-urile VII şi IX A, nu-şi dezvăluie prezenţa decât prin fine şi albe dâre de condensare.

Astăzi vizibilitatea este grozav de bună. Cerul, de un indigo închis, se luminează către orizont, trecând de la culoarea smaraldului la un alb lăptos şi se contopeşte, la patru sute de kilometri depărtare, cu bancurile de ceaţă ale Mării Nordului…

Jos, Franţa se întinde ca un covor fermecat – molcomele meandre ale Senei şi ale afluenţilor ei, petele întunecate ale pădurilor desenând ciudate forme geometrice, multicolora tablă de şah a câmpurilor şi păşunilor, satele minuscule, ca de copii, oraşele care mânjesc limpezimea translucidă a văzduhului cu o pată de fum aninată de straturile călduţe ale atmosferei…

[1] Unitate de măsură pentru lichide, în ţările anglo-saxone echivalează cu: 4,55 litri în Marea Britanie şi 3,78 litri în Statele Unite ale Americii.

Deşi soarele dogoreşte prin carlingile transparente, simt cum se formează gheaţă în tubul de oxigen şi cum gazele de eşapament se condensează în mii de cristale microscopice, desenând pe cer urma *Spit*-ului meu.

Am dat uitării totul – oboseala, durerea de mijloc, cea din şale, frigul care îmi zgribuleşte degetele de la picioare prin învelişul cizmelor, al lânii şi mătăsii...

Ici colo, în formaţia *Fortăreţelor* se iscă goluri. De aproape desluşim aparate cu unul, câteodată cu două motoare oprite, cu elice în „drapel”. Altele au ampenajele sfârtecate, găuri ce se cască în fuzelaj, aripi înnegrite de foc ori lucitoare din pricina uleiului negru prelins din motoarele lovite...

În spatele formaţiei îi vedem pe cei rămaşi în urmă care se îndreaptă spre coastă, spre limanul salvator al unuia dintre aerodromuri, dar care nu mai zboară decât datorită unui sublim efort de voinţă. Ţi-e uşor a-ţi închipui cât sânge şiroieşte în carlingă, peste grămada de tuburi arse... îl vezi parcă pe pilot ocrotindu-şi motoarele care nu au fost încă atinse şi urmărind, cu privire îngrijorată, lunga dâră albă de benzină ce se scurge din rezervoarele ciuruite.

•

Astăzi Ken ne trimite, pe mine şi pe Carpentier, să escortăm un *Liberator* care doar printr-o minune se mai ţine în văzduh.

Motorul său nr. 3 este smuls cu totul din batiu şi atârnă, masă de fiare moarte, pe bordul său de atac. Motorul nr. 1 a luat foc, flăcările îi mistuie încet lonjeronul, iar fumul ţâşneşte din plăcile de aluminium ale extradosului, ondulate de căldură. Supravieţuitorii aruncă peste bord, prin spărturile fuzelajului, tot echipamentul de prisos – mitraliere, benzi de muniţii, radio, plăci de blindaj... – spre a uşura aparatul care pierde încet din înălţime.

Şi pentru ca nenorocirea să fie deplină, explodează şi una dintre conductele hidraulice, eliberând astfel o roată a trenului de aterizare, iar aceasta, spânzurând, sporeşte şi mai mult rezistenţa la înaintare.

La 1 800 turaţii pe minut şi cu un avans redus la admisie, la 320 kilometri pe oră, suntem nevoiţi, pentru a ne putea menţine la înălţimea lui, să zburăm în zigzag.

Mai mult de două ore s-au scurs de când stăm ghemuiţi în carlingile noastre neconfortabile şi încă ne mai aflăm deasupra Franţei, la douăzeci de kilometri în spatele formaţiei principale.

Vreo zece *Focke Wulf*-uri încep să ne dea târcoale, ţinându-se la o distanţă respectuoasă, de parcă ar bănui o capcană...

Neliniştiţi, Carp şi cu mine ne străduim să-i urmărim cu privirea. Deodată, atacă, doi câte doi.

Cu puţina benzină pe care o mai avem un putem decât să facem faţă fiecărei treceri printr-un 180° executat cu multă bruscheţe, să tragem o rafală scurtă în direcţia aproximativă a neamţului şi să ne reluăm îndată poziţia printr-un alt fulgerător 180°.

Manevra aceasta are loc de vreo zece ori, dar reuşim să ţinem la distanţă *Focke Wulf*-urile care sfârşesc prin a se plictisi – cel puţin aşa ne place nouă să credem... Deasupra portului Dieppe, vânătorii germani cedează locul antiaerienei. Zburăm aproximativ la 3 000 metri.

Antiaeriana germană deschide focul cu o furie nemaipomenită. Într-o frântură de secundă apare o adevărată piramidă de vălătuci negri, zăbreliţi de fulgere.

Puternic zguduiţi de câteva fuzante bine ţintite, ne despărţim. Carp şi cu mine luăm înălţime, repede, atât cât ne îngăduie slaba noastră rezervă de benzină...

Incapabil să execute o manevră puternică, sărmanul *Liberator* este curând încadrat. Totuşi, când după câteva clipe îngrijorătoare îl credem scăpat din primejdie, se produce o

explozie şi, rupt în două, uriaşul cvadrimotor se face dintr-o dată nevăzut într-o mare de flăcări.

Doar trei paraşute se mai deschid… Sicriul de aluminiu incandescent se prăbuşeşte la câteva sute de metri de țărm, luând cu sine, în jerba de spumă, pe ceilalţi opt membri ai echipajului…

Aterizăm la Lymphe; ne încearcă o tristețe. Iar rezervoarele sunt goale.

Din fericire adesea aveam noroc mai mult şi izbuteam să readucem pe cei ce-i ocroteam până la aerodromul nostru din Detling, unde sosirea lor stârnea totdeauna mare agitație – ambulanțe, pompieri, destui gură-cască. Câtă satisfacție să poți citi în ochii acelor sărmani băieți de ispravă, atât de istoviți, o recunoştință nemăsurată!…

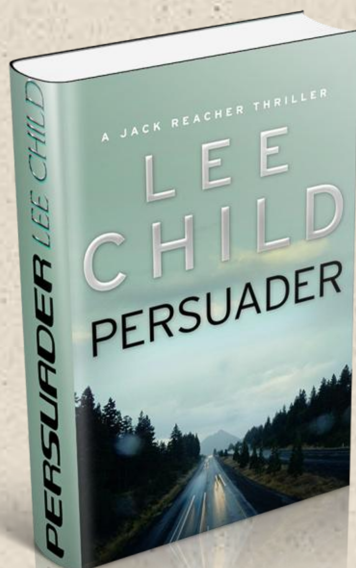
Ades, reconfortarea morală a unei perechi de *Spit*-uri le dădea curajul să reziste până la capăt, să țină piept ispitei de a sări cu paraşuta şi de a merge să aştepte sfârşitul războiului într-un oarecare „Oflag”…

Va urma…

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

Foileton
Traducerea: Dewlight

....

CAPITOLUL 11

Ştiam, dar m-am calmat rapid în timp ce se servea desertul şi cafeaua. Şi am renunţat la sentimentul minunat. Am renunţat şi la sentimentul de ruşine. Am lăsat emoţiile să se scurgă. În schimb, am început să mă simt puţin îngrijorat. Pentru că începeam să văd dimensiunile operaţiunii. Şi ele erau uriaşe. Urmau să modifice cu totul noţiunea de muncă sub acoperire.

Cina s-a terminat şi toată lumea şi-a împins scaunele în spate, ridicându-se în picioare. Eu am rămas în sala de mese. Plafonul Saab-ului putea aştepta. Nu era nicio grabă. Puteam să-l verific mai târziu. N-avea niciun rost să risc pentru a-mi confirma ceva ce ştiam deja. Am ajutat-o pe bucătăreasă să curețe masa. Aşa părea politicos. Poate că ea chiar se aştepta la asta. Familia Beck plecase aşa că am dus vesela la bucătărie. Mecanicul era acolo şi mânca o porţie de carne de vită mai mare decât a mea. M-am uitat la el şi iarăşi m-am simţit un pic de ruşinat. Nu-i acordasem niciun fel de atenţie, până atunci. Nu mă gândise prea mult la el. Nu m-am întrebat niciodată care este rostul lui acolo. Dar acum ştiam.

Am pus vasele în maşina de spălat. Bucătăreasa a păstrat resturile mesei, a şters mesele şi în aproximativ douăzeci de minute totul era curăţat şi aranjat. Apoi mi-a spus că se duce la culcare, aşa că i-am spus noapte bună, am ieşit pe uşa din spate şi am păşit pe stânci. Voiam să mă uit la mare. Voiam să verific mareea. Nu aveam nicio experienţă în ceea ce priveşte oceanul. Ştiam că mareele vin şi pleacă, cel mai probabil de două ori pe zi. Nu ştiam când şi de ce. Ceva legat de gravitaţia Lunii, parcă. Probabil transformă Oceanul Atlantic într-o cadă de baie gigantă, agitându-se de la est la vest, între Europa şi America. Poate că atunci când era reflux în Portugalia, maree era ridicată în Maine şi invers. N-aveam nicio idee. Chiar atunci mareea părea să se schimbe din flux în reflux. Se retrăgea. M-am uitat la valuri încă cinci minute şi apoi m-am întors în bucătărie. Mecanicul plecase. Am folosit legătura de chei a lui Beck pentru a bloca uşa interioară. Am lăsat uşa exterioară deschisă. Apoi am mers în hol şi am verificat în faţă. Mi-am imaginat că eu trebuia să fac chestiile de genul asta de acum. Uşa era încuiată. Casa era liniştită. Aşa că m-am dus la etaj, în camera lui Duke, şi am început să planific finalul jocului.

Era un mesaj de la Duffy care mă aştepta în pantof. Spunea: *Eşti bine?*

I-am răspuns: *Mulțumesc pentru telefoane. Mi-ai salvat fundul.*

Ea a răspuns: *Şi pe al meu. A fost, în mod egal, şi în interesul meu.*

Nu am răspuns. Nu ştia ce să spun. Am stat acolo, în tăcere. Câştigase o amânare minoră, dar asta era tot. Fundul ei era în pericol, indiferent ce se întâmpla în continuare. Nu mai puteam face nimic în privința asta.

Apoi, ea mi-a trimis: *Am verificat în toate dosarele şi nu pot, repet, nu pot găsi nimic legat de agentul 2.*

I-am trimis: *Ştiu.*

Am primit înapoi:*??*

I-am scris: *Trebuie să ne întâlnim. Te sun sau vin, pur şi simplu. Curând.*

Am oprit dispozitivul şi l-am ascuns înapoi în tocul pantofului, în timp ce mă întrebam dacă o să-l mai folosesc vreodată. M-am uitat la ceas. Era aproape de miezul nopții. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri, aproape se termina. Ziua a cincisprezecea, o zi de sâmbătă, urma să înceapă. Două săptămâni din ziua când dădusem buzna prin mulțimea care ieşea din Symphony Hall în Boston, în drum spre un bar la care n-am mai ajuns vreodată.

M-am întins pe pat, îmbrăcat complet. M-am gândit că următoarele douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore urmau a fi cruciale, şi am decis să-mi petrec cinci sau şase dintre ele odihnindu-mă. Din experiența mea oboseala cauzează mai multe eşecuri decât neglijența sau prostia, la un loc. Probabil pentru că oboseala duce la neglijență şi prostie. Aşa că m-am aşezat confortabil şi am închis ochii. Am programat alarma din capul meu pentru ora două dimineața. A funcționat, aşa cum se întâmplă întotdeauna. M-am trezit, după un somn de două ore, odihnit.

M-am ridicat din pat şi m-am strecurat la parter. Am trecut prin hol, bucătărie şi am descuiat uşa din spate. Mi-am lăsat toate lucrurile de metal pe masă. Nu voiam ca detectorul să facă zgomot. Am ieşit afară. Era foarte întuneric. Nu era lună. Nici stele. Marea era zgomotoasă. Aerul era rece. Nicio adiere. Mirosea a igrasie. M-am îndreptat spre al patrulea garaj şi am deschis uşile. Saab-ul era încă acolo, nemişcat. Am deschis capacul portbagajului şi am scos pachetul meu. M-am dus să-l depozitez în ascunzătoarea lui de la baza zidului. Apoi m-am întors la prima gardă de corp. Era mort de mai multe ore, iar temperatura scăzută avansase instalarea *rigor mortis*. Era destul de rigid. L-am tras afară şi l-am aruncat pe umăr. Parcă transportam un trunchi de copac de nouăzeci de kilograme. Brațele îi erau rigide ca nişte ramuri.

L-am dus la fisura în formă de V, pe care mi-o arătase Harley. L-am pus jos şi am început să număr valurile. L-am aşteptat pe al şaptelea. Acesta a început să urce şi chiar înainte să ajungă la mine, am împins corpul în fisură. Apa a venit sub el şi l-a împins înapoi spre mine. A fost ca şi cum tipul încerca să mă apuce cu brațele lui rigide şi să mă ia cu el. Sau să mă sărute de rămas bun. A plutit leneş pentru o secundă, apoi valul s-a retras, fisura s-a golit şi el a plecat.

Am procedat la fel cu al doilea tip. Oceanul l-a luat să se alăture prietenului lui şi menajerei. M-am ghemuit acolo pentru un moment, simțind briza pe fața mea şi ascultând valurile neobosite. Apoi m-am întors, am închis capacul portbagajului Saab-ului şi am urcat în scaunul şoferului. Am terminat de desprins plafonul şi am scos notele cameristei. Erau opt pagini de dimensiune A4. Le-am citit în lumina slabă a plafonierei. Erau pline de detalii. O mulțime de detalii foarte specifice. Dar, în general, nu mi-au spus nimic din ce nu ştiam deja. Le-am verificat de două ori şi, când am terminat, le-am aranjat într-un teanc îngrijit şi m-am dus înapoi pe stânci. Am îndoit fiecare pagină într-o barcă de hârtie. Cineva mi-a arătat cum se fac, când eram copil. Poate tatăl meu. Nu-mi amintesc. Poate că a fost fratele meu. Am lansat cele opt bărcuțe pe valuri succesive şi le-am privit cum navigau şi alunecau, departe în întuneric, spre est.

Apoi m-am dus înapoi şi am petrecut ceva timp aranjând plafonul în poziția inițială.

Arăta destul de bine. Am închis garajul. M-am gândit că o să fiu plecat înainte ca cineva să-l deschidă din nou şi să observe daunele maşinii. M-am dus înapoi în casă. Mi-am luat lucrurile, am încuiat uşa şi m-am strecurat înapoi la etaj. Am rămas în chiloţi şi m-am vârât în pat. Voiam să mai dorm trei ore. Aşa că mi-am programat alarma în cap, am tras pătura pe mine şi am închis ochii din nou. Am încercat să dorm. Dar nu am putut. Somnul nu-mi venea. În schimb, a venit Dominique Kohl. A venit la mine direct din întuneric, aşa cum ştiam că se va întâmpla.

A opta oară ne-am întâlnit am avut de discutat probleme de ordin tactic. A aresta un ofiţer de informaţii ducea la probleme complicate şi imprevizibile. În mod evident, Poliţia Militară se ocupă exclusiv cu militari care au luat-o pe o cale greşită, aşa că o acţiune împotriva unuia de-ai noştri nu era o noutate. Dar comunitatea celor de la Informaţii Militare era ceva aparte. Tipii ăştia erau complet separaţi şi secretoşi şi încercau din greu să nu fie responsabili în faţa nimănui. Era dificil să ajungi la ei. În general, strângeau rândurile mai rapid decât cea mai bună echipă de foraj. Deci, Kohl şi mine aveam o mulţime de lucruri de clarificat. Nu am vrut să ne întâlnim în biroul meu. Nu avea niciun scaun pentru vizitatori. Şi nu voiam să stea în picioare tot timpul. Aşa că ne-am întors la barul din oraş. Părea să fie o locaţie adecvată. Ancheta devenise atât de serioasă încât începusem să devenim puţin paranoici. Să ieşim din unitate, părea să fie un lucru inteligent. Şi mi-a plăcut ideea de a discuta probleme legate de informaţii secrete, ca un cuplu de spioni obişnuiţi, într-un separeu întunecos, în partea din spate a unui bar. Cred că şi lui Kohl. A apărut în haine civile. Nu era o rochie ci blugi şi un tricou alb, cu o geacă de piele pe deasupra. Eu eram în uniformă. Nu aveam haine civile. Vremea se răcise. Am comandat cafea. Ea şi-a luat un ceai. Voiam să ne păstrăm capul limpede.

— Mă bucur că am folosit planurile reale, a spus ea.

Am dat din cap.

— Instinctul, am spus.

Avem nevoie de dovezi solide pentru a finaliza cazul acesta. Faptul că Quinn era în posesia planurilor reale însemna un succes important. Dacă ar fi fost altfel ar fi început să jongleze cu poveşti despre proceduri de testare, jocuri de război, exerciţii, scheme specifice meseriei lui.

— Este vorba de sirieni, a spus. Şi au plătit în avans. Un fel de rate.

— Cum?

— Au făcut schimb de serviete. Se întâlneşte cu un ataşat la ambasada siriană. Merg la o cafenea din Georgetown. Amândoi au serviete de lux identice, din aluminiu.

— Serviete Halliburton.

A dat din cap.

— Le-au pus una lângă alta, sub masă, şi el a luat-o pe a sirianului atunci când a plecat.

— Va spune că sirianul este una din sursele lui. Va spune că tipul i-a dat materiale.

— Bine, o să spunem noi, arată-ne materialele.

— Va spun că nu se poate, pentru că sunt secrete.

Kohl n-a mai spus nimic. I-am zâmbit.

— Ne va servi un spectacol pe cinste, am spus. Îşi va pune mâinile pe umerii noştri, ne va privi în ochii şi ne va spune: Oameni buni, aveţi încredere în mine, securitatea naţională este implicată.

— Ai mai avut de-a face cu ei, înainte?

— O dată.

— Ai câştigat?

Am încuviinţat.

— Sunt nişte aroganţi. Fratele meu a fost ofiţer de informaţii o perioadă. Acum, el lucrează pentru Trezorerie. Dar mi-a spus totul despre ei. Se cred foarte inteligenţi,

când, de fapt, sunt la fel ca oricine altcineva.
— Deci, ce facem?
— Va trebui să-l recrutăm pe sirian.
— Atunci, nu-l mai putem aresta.
— Vrei doi dintr-o lovitură. Nu se poate. Sirianul îşi face treaba. Nu-l putem învinovăți pentru asta. Quinn este tipul rău.
A tăcut, un pic dezamăgită. Apoi, a ridicat din umeri.
— Bine. Dar cum o facem? Sirianul nu-i va păsa de ceea ce-i vom spune. E un ataşat al ambasadei. Are imunitate diplomatică.
Am zâmbit din nou.
— Imunitatea diplomatică este doar o foaie de hârtie de la Departamentul de Stat. Ştii cum am făcut-o data trecută? L-am prins pe tip şi l-am pus să ia o foaie de hârtie şi s-o țină în fața abdomenului. Apoi mi-am scos pistolul şi l-am întrebat dacă crede că hârtia va opri glonțul. El a spus că voi avea probleme. I-am spus că problemele mele nu aveau să afecteze modul în care va sângera, încet, până la moarte.
— Şi?
— A jucat precum Mickey Mantle.
A tăcut din nou. Apoi, mi-a pus prima dintre cele două întrebări, la care, mult mai târziu, aş fi dorit să răspund diferit.
— Putem să ne mai vedem?
Un separeu într-un bar întunecat. Ea era drăguță ca naiba şi stătea chiar acolo, lângă mine. Eram tânăr pe atunci şi credeam că am tot timpul din lume.
— Îmi ceri o întâlnire?
— Da, a spus ea.
N-am spus nimic.
— *Am parcurs un drum lung, iubito,* a spus ea.
Apoi a adăugat:
— Noi, ca femei, vreau să spun.
Probabil a precizat asta pentru cazul în care nu eram la curent cu faimoasa reclama la țigări.
N-am spus nimic.
— Ştiu ce vreau, a spus ea.
Am dat din cap. O credeam. Şi credeam în egalitate. Credeam cu adevărat. Nu cu mult timp înainte, am cunoscut o femeie colonel din Air Force, care pilota un bombardier B52 şi naviga pe timp de noapte cu mai multă putere de foc la bordul avionul ei decât toate bombele aruncate vreodată în întreaga istorie a umanității, la un loc. Am presupus că dacă în ea se putea avea încredere, având suficientă putere pentru a arunca în aer întreaga planetă, atunci şi sergentul de primă clasă Dominique Kohl ar putea fi de încredere pentru a decide cu cine vrea să se întâlnească.
— Deci? a spus ea.
Întrebări la care mi-aş fi dorit să răspund diferit.
— Nu.
— De ce nu?
— E neprofesional. Nu ar trebui să o faci.
— De ce nu?
— Pentru că vei avea un semn de întrebare legat de cariera ta, am spus. Pentru că eşti o persoană talentată, care nu poate avansa mai mult de sergent major, fără a merge la şcoala de ofițeri, aşa că te vei duce acolo şi vei promova cu brio şi vei ajunge locotenent-colonel în zece ani, pentru că merIți, dar toată lumea va spune că ai ajuns acolo pentru că, odată, în trecut, te vedeai cu căpitanul tău.
N-a spus nimic. Doar a chemat chelnerița şi a mai comandat două beri. În sală era mai cald, deoarece era mai aglomerat. Mi-am scos haina şi ea şi-a scos geaca. Purtam un tricou gri-măsliniu mohorât, care era destrămat şi subțire şi decolorat, pentru că

fusese spălat de o mie de ori. Tricoul ei era de firmă. Era puţin mai decoltat decât majoritatea tricourilor, iar mânecile erau tăiate în unghi astfel încât îi dezveleau micii muşchi deltoizi ai braţelor. Ţesătura era albă ca zăpada pe pielea ei. Şi era uşor translucidă. Am observat că nu purta nimic pe dedesubt.

— Viaţa militară este plină de sacrificii, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Voi trece peste asta, a spus ea.

Apoi, mi-a pus a doua întrebare la care mi-aş fi dorit să răspund în mod diferit.

— Mă laşi pe mine să fac arestarea?

Zece ani mai târziu, m-am trezit singur în patul lui Duke, la ora şase dimineaţa. Camera lui era în partea din faţă a casei, aşa că nu vedeam marea. M-am uitat spre vest, către America. Soarele de dimineaţă era absent. Nu se vedeau umbrele zorilor. Doar griul tern al aleii şi zidul şi peisajul de granit de dincolo de zid. Vântul bătea în largul mării. Vedeam copacii legănându-se. Mi-am imaginat norii negri de furtună în spatele meu, peste Atlantic, deplasându-se rapid spre mal. Mi-am imaginat păsările marine luptându-se cu aerul turbulent, cu penele biciuite şi răvăşite de furtună. Ziua a cincisprezecea, începea gri, rece şi neprimitoare şi, probabil, urma să devină şi mai rea.

Mi-am făcut un duş, dar nu m-am bărbierit. M-am îmbrăcat în altă pereche de blugi a lui Duke, m-am încălţat cu pantofii mei şi mi-am luat jacheta şi haina pe braţ. Am coborât în linişte în bucătărie. Bucătăreasa deja făcuse cafea. Mi-a dat o cană pe care am luat-o şi m-am aşezat la masă. A scos o franzelă din frigider şi a pus-o în cuptorul cu microunde. M-am gândit că trebuie să o evacuez, la un moment dat, înainte de lucrurile să devină neplăcute. La fel pe Elizabeth şi pe Richard. Mecanicul şi Beck puteau rămâne la distracţie.

Puteam să aud marea din bucătărie, cu claritate. Valurile se prăbuşeau şi curentul subteran le aspira înapoi. Fisurile se umpleau şi se goleau, pietrişul era aruncat peste stânci. Vântul gemea uşor prin crăpăturile uşii exterioare. Auzeam strigătele ascuţite ale pescăruşilor. I-am ascultat în timp ce îmi sorbeam cafeaua şi aşteptam.

Richard a venit după zece minute. Avea părul răvăşit şi i-am văzut urechea lipsă. A luat o cafea şi s-a aşezat vizavi de mine. Ambivalenta lui revenise. Mi-l imaginam cum se va descurca fără colegiu şi fiind nevoit să se ascundă tot restul vieţii. M-am gândit că, în cazul în care mama lui scăpa fără un act de acuzare, ar putea începe o nouă viaţă, în altă parte. În funcţie de cât de rezistent era, s-ar putea întoarce înapoi la şcoală, fără a pierde mult mai mult de o săptămână din semestru. Dacă îşi dorea. Cu excepţia cazului în care şcoala era foarte costisitoare, ceea ce am presupus că era. Urmau să aibă probleme cu banii. Vor scăpa din situaţia asta cu mai nimic din ce-au avut. Dacă vor scăpa.

Bucătăreasa s-a dus să aranjeze sufrageria pentru micul dejun. Richard a privit-o ieşind, eu l-am privit pe el, i-am văzut din nou urechea mutilată şi o altă piesă a puzzle-ului s-a aşezat la locul ei.

— Acum cinci ani, am spus. Răpirea.

Şi-a păstrat calmul. S-a uitat în jos, la masă, apoi s-a uitat la mine, trăgându-şi părul peste cicatrice.

— Ştii cu adevărat ce face tatăl tău? l-am întrebat.

A dat aprobator din cap. N-a spus nimic.

— Nu doar covoare, nu-i aşa? am spus.

— Nu. Nu doar covoare.

— Şi ce părere ai?

— Sunt lucruri şi mai rele.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acum cinci ani?

A negat din cap. A privit departe.

— Nu. Nu vreau.

— Am cunoscut un tip pe nume Gorowski. Fiica lui în vârstă de doi ani a fost răpită. Doar pentru o zi. Cât timp ai fost tu răpit?

— Opt zile.

— Gorowski a căzut drept în plasă. O zi a fost de ajuns pentru el.

Richard n-a spus nimic.

— Tatăl tău nu este şeful aici.

Richard n-a spus nimic.

— El a căzut în plasă acum cinci ani. După ce ai lipsit opt zile. Aşa îmi imaginez.

Richard a rămas tăcut. M-am gândit la fiica lui Gorowski. Avea doisprezece ani acum. Probabil că avea internet, un CD player şi un telefon în camera ei. Afişe pe pereți. Şi o durere slabă în adâncul minții ei despre ceva care s-a întâmplat în trecut. Ca o mâncărime pe care o ai la un os vindecat.

— Nu am nevoie de detalii, am spus. Vreau doar să-mi spui numele lui.

— Al cui nume?

— Al celui care te-a sechestrat timp de opt zile.

Richard a clătinat din cap.

— Am auzit numele de Xavier, i-am spus. Cineva l-a menționat.

Richard s-a uitat în altă parte, în timp ce mâna stângă s-a dus involuntar spre ureche, adică confirmarea de care aveam nevoie.

— Am fost violat, a spus el.

Am ascultat marea, lovind stâncile.

— De Xavier?

A clătină din nou din cap.

— De Paulie. Tocmai ieşise din închisoare. Încă aprecia astfel de lucruri.

S-a lăsat liniştea pentru o perioadă lungă.

— Tatăl tău ştie?

— Nu.

— Mama ta?

— Nu.

Nu ştiam ce să spun. Richard n-a mai spus nimic. Am rămas acolo în tăcere. Apoi, bucătăreasa s-a întors şi a aprins aragazul. A pus ulei la încins într-o tigaie. Mirosul mi-a făcut rău la stomac.

— Să mergem la o plimbare, am spus.

Richard m-a urmat afară, pe stânci. Aerul era sărat, dulce şi amar. Lumina era gri. Vântul era puternic. Ne sufla direct în față. Părul lui Richard îi flutura în spate, aproape orizontal. Stropii de apă se înălțau până la 5 metri în aer şi ne biciuiau cu forța unor gloanțe.

— Există un bine în orice rău, am spus. Vorbeam cu voce ridicată, ca să mă audă peste zgomotul făcut de vânt şi valuri. Poate că într-o zi Xavier şi Paulie vor primi ceea ce merită, dar tatăl tău va merge la închisoare.

Richard a dat din cap. Avea lacrimi în ochi. Poate că erau din cauza vântului rece. Sau poate nu.

— Asta merită, a spus el.

Foarte loial, a spus tatăl său. Cei mai buni prieteni.

— Am fost sechestrat opt zile, a spus Richard. Una ar fi fost de ajuns. Ca şi cu celalalt pe care l-ai menționat.

— Gorowski?

— Oricine ar fi. Cu fata în vârstă de doi ani. Crezi că a fost violată?

— Eu sincer sper că nu.

— Şi eu.

— Poți să conduci?

— Da.

— S-ar putea să fie nevoie să fugi de aici, am spus. În curând. Tu, mama ta şi

bucătăreasa. Deci, trebuie să fii pregătit. Dacă şi când îți spun să pleci.
— Cine eşti?
— Sunt un tip plătit pentru a-l proteja pe tatăl tău. De aşa-numiții lui prieteni, cât şi de duşmanii lui.
— Paulie nu ne va lăsa să ieşim.
— În curând nu va mai face necazuri.
A clătinat din cap.
— Paulie te va ucide. Habar nu ai. Nu te poți pune cu Paulie, oricine ai fi. Nimeni nu poate.
— M-am pus cu tipii din afara colegiului.
A clătină din nou din cap. Părul i-a fluturat în vânt. Mi-a amintit de părul servitoarei, sub apă.
— Totul a fost fals. Eu şi mama mea am discutat. A fost o înscenare.
Am rămas tăcut pentru o secundă. Pot avea încredere în el?
— Nu, a fost real.
Nu, nu am încă încredere în el.
— Este o comunitate mică. Au aproximativ cinci polițişti. Nu l-am văzut pe tipul ăla înainte.
N-am spus nimic.
— Nu i-am văzut niciodată pe paznici, de asemenea. Şi am stat acolo aproape trei ani.
N-am spus nimic. Greşeli, care se întorc să mă bântuie.
— Atunci, de ce ai renunțat la şcoală? Dacă a fost o înscenare?
Nu a răspuns.
— Şi cum se face că Duke şi cu mine am fost într-o ambuscadă?
Nu a răspuns.
— Atunci ce a fost? O înscenare sau adevărul?
A ridicat din umeri.
— Nu ştiu.
— M-ai văzut cum i-am împuşcat.
N-a mai spus nimic. M-am uitat într-o parte. Al şaptelea val se apropia. Se formase cu patruzeci de metri în urmă şi a lovit stâncile cu putere. Pământul s-a cutremurat şi o perdea de stropi s-a înălțat la câțiva metri.
— A discutat, vreunul dintre voi, despre acest lucru cu tatăl tău?
— Eu nu. Şi nici nu am de gând să o fac. Nu ştiu despre mama mea.
Şi nu ştiu despre tine, m-am gândit. Ambivalența funcționează în ambele sensuri. Una caldă, una rece. Gândul la tatăl său într-o celulă ar putea arăta atractiv în acest moment. Mai târziu, s-ar putea să pară altfel. Când situația va deveni pe muchie de cuțit nu poți şti în ce direcție va oscila.
— Ți-am salvat fundul, am spus. Nu vreau să uiți asta.
— Nu contează. Oricum nu poți face nimic. Va fi un weekend aglomerat. Trebuie să te ocupi de transportul care vine. Şi după aceea vei fi unul dintre ei, oricum.
— Deci, ajută-mă, am spus.
— Nu-mi voi trăda tatăl.
Foarte loial. Cei mai buni prieteni.
— Nu trebuie s-o faci.
— Atunci, cu ce te pot ajuta?
— Spune-i că mă vrei aici. Spune-i că nu ar trebui să fii singur acum. Te va asculta.
Nu mi-a răspuns. S-a întors şi s-a îndreptat spre bucătărie. A luat-o direct prin hol. Am presupus că avea de gând să mănânce micul dejun în sufragerie. Eu am rămas în bucătărie. Bucătăreasa îmi pusese micul dejun la masa din bucătărie. Nu-mi era foame, dar m-am forțat să mănânc. Oboseala şi foamea sunt duşmani periculoşi. Dormisem, iar acum trebuia să mănânc. Nu-mi doream să fiu slăbit şi amețit la momentul nepotrivit. Pentru început am primit pâine prăjită şi o ceaşcă de cafea. Apoi ouă şi şuncă. Eram la

a treia ceaşcă de cafea, atunci când Beck a venit să mă găsească. Purta haine comode. Blugi şi o cămaşă de flanel roşu.

— Mergem la Portland, a spus. La depozit. Chiar acum.

S-a întors în hol. Am presupus că va aştepta în faţă. Şi am presupus că Richard n-a vorbit cu el. Ori el n-a avut şansa s-o facă, ori nu a vrut s-o facă. M-am şters la gură cu dosul palmei. Mi-am verificat buzunarele pentru a mă asigura că Beretta şi cheile erau acolo. Apoi am ieşit şi am adus maşina. Am condus-o pe aleea circulară. Beck mă aştepta. Îşi luase un sacou de pânză peste cămaşă. Arăta ca un individ obişnuit din Maine care se ducea să spargă buşteni sau să culeagă fructele din pomii săi. Numai că el nu asta avea să facă.

Paulie aproape deschisese poarta, aşa că a trebuit să încetinesc, dar nu am mai oprit. M-am uitat la el, în timp ce treceam. M-am gândit că va muri azi. Sau mâine. Ori eu ori el. L-am lăsat în urmă şi am accelerat maşina pe drumul, de acum, familiar. După un kilometru am trecut de locul unde Villanueva parcase. După alţi cinci kilometri am ajuns în curba îngustă unde îi atacasem pe bodyguarzii. Beck nu vorbea. Avea picioarele desfăcute, cu mâinile ţinute în jos între genunchi. Era aplecat în faţă. Avea capul plecat, dar ochii priveau în sus. Se uita drept înainte prin parbriz. Era nervos.

— Nu am terminat discuţia pe care am început-o, am spus. Despre ce vei face cu trecutul meu.

— Mai târziu.

Am trecut de Route One şi am luat-o pe I-95. M-am îndreptat spre nord. Cerul era în continuare gri. Vântul, suficient de puternic pentru a clătina maşina. Am întors pe I-295 şi am trecut de aeroport. Era în stânga mea, dincolo de fâşia de apă. În dreapta mea era spatele mall-ului unde menajera fusese capturată şi partea din spatele parcului de afaceri unde am presupus că a murit. Am continuat să merg drept înainte şi am cotit-o pe drumul spre port. Am trecut prin parcarea unde Beck îşi gara camioanele. Un minut mai târziu, am ajuns la depozitul lui.

Acesta era înconjurat de vehicule. Erau cinci parcate cu botul spre perete, ca avioanele la un terminal. Ca animalele la jgheab. Ca peştii pe un cadavru. Erau două Lincoln Town negre, două Chevy Suburban albastre şi un Mercury Grand Marquis gri. Unul dintre Lincoln-uri era maşina cu care Harley m-a dus să iau Saab-ul. După ce am aruncat menajera în mare. M-am uitat pentru un spaţiu în care să parchez Cadillac-ul.

— Lasă-mă aici, a spus Beck.

Am frânat.

— Şi?

— Întoarce-te la casă. Ai grijă de familia mea.

Am dat din cap. Deci, poate că, la urma urmei, Richard nu a vorbit cu el. Poate că, în ambivalenta lui, a oscilat către mine, temporar.

— Bine. Cum spui tu. Vrei să te iau din nou mai târziu?

A clătinat din cap.

— Sunt sigur că mă aduce cineva înapoi.

A ieşit şi s-a îndreptat spre uşa depozitului. Am ridicat piciorul de pe frână, am ocoli depozitul şi m-am îndreptat înapoi spre sud.

Am folosit Route One, în loc de I-295, şi m-am dus direct la noul parc de afaceri. Am intrat şi am condus prin reţeaua de drumuri nou-nouţe. Erau, probabil, trei duzini de clădiri metalice identice. Genul de clădire simplă. Nu era genul de loc care urmăreşte să atragă trecătorii. Traficul pietonal nu era important. Nu existau magazine de vânzare cu amănuntul. Nu erau reclame de prost gust. Nu erau panouri mari. Doar numere discrete alături de numele companiei. Doar containere securizate, comercianţi de gresie şi faianţă, câteva tipografii. Niciun comerciant de produse de frumuseţe. La numărul 26 era un distribuitor de scaune cu rotile electrice. Şi alături de el, la numărul 27: Xavier eXport Company. X-urile erau mult mai mari decât celelalte litere. Adresa biroului principal de pe plăcuţă nu era aceeaşi cu adresa locaţiei parcului de afaceri. Mi-am

imaginat că e un loc în centrul oraşului Portland. Aşa că am condus din nou spre nord, am trecut râul şi am luat-o prin oraş.

Am intrat pe Route One, având un parc în stânga mea. Am făcut la dreapta pe o stradă plină de clădiri de birouri. Nu erau clădirile pe care le căutam. Era o stradă greşită. Am mai rătăcit prin cartierul cu clădiri de birouri încă cinci minute, până când am văzut o plăcuță cu numele de stradă pe care îl căutam. Am verificat numerele şi am oprit lângă un hidrant, aflat în apropierea unei clădiri înalte care avea litere din oțel inoxidabil pe toată fațada, precizând un nume: Missionary House. Avea o parcare supraterană. M-am uitat la intrarea în parcare şi am fost destul de sigur că Susan Duffy a fost aici, cu unsprezece săptămâni mai devreme, cu un aparat de fotografiat în mână. Apoi mi-am amintit o lecție de istorie din liceu, dintr-un loc călduros, dintr-o locație spaniolă, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când un bătrân ne-a povestit despre un iezuit spaniol numit Francisco Javier. Îmi putea aminti chiar şi datele: 1506-1552. Francisco Javier, misionar spaniol. Francis Xavier, Missionary House. Cu câtva timp în urmă, la Boston, Eliot l-a acuzat pe Beck că face glume. Greşea. Quinn era cel cu un simț al umorului ciudat.

Am plecat de lângă hidrant, am intrat pe Route One din nou şi m-am îndreptat spre sud. Am condus repede, dar tot mi-a luat treizeci de minute pentru a ajunge la râul Kennebunk. Erau trei Ford Taurus parcate în fața motelului, toate simple şi identice în afară de culoare, dar nici aceasta nu era foarte diferită. Erau gri, gri-albastru şi albastru. Am parcat Cadillac-ul unde o făcusem şi înainte, în spatele rezervorului de propan. Am mers prin frig şi am bătut la uşa lui Duffy. Am văzut cum vizorul se întunecă şi apoi uşa s-a deschis. Nu ne-am îmbrățişat. Eliot şi Villanueva erau în cameră.

— De ce nu pot găsi al doilea agent? a spus ea.

— Unde ai căutat?

— Peste tot.

Purta blugi şi o cămaşă albă Oxford. Altă pereche de blugi, alt tricou. Cred că avea un stoc substanțial. Purta mocasini pe piciorul gol. Arăta bine, dar i-am citit îngrijorarea în ochii.

— Pot să intru? am spus.

S-a oprit o secundă, dezorientată. Apoi s-a tras într-o parte şi am urmat-o înăuntru. Villanueva era în scaunul de la birou. Înclinat în spate. Speram că picioarele sunt solide Era un tip masiv. Eliot stătea pe marginea patului, aşa cum a stat în camera mea din Boston. Duffy fusese aşezată la capul patului. Era clar. Pernele erau aşezate vertical şi forma spatelui ei era vizibilă pe ele.

— Unde ai căutat? am întrebat-o din nou.

— În tot sistemul. În tot Departamentul de Justiție, de la un capăt la altul, ceea ce înseamnă şi FBI-ul la fel de bine ca DEA. Şi ea nu e acolo.

— Concluzia?

— Şi ea era infiltrată neoficial.

— Ceea ce ridică o întrebare, a declarat Eliot. De exemplu, ce naiba se întâmplă?

Duffy s-a aşezat din nou în capul patului şi eu m-am aşezat lângă ea. Nu aveam alt loc în care să stau. S-a luptat cu o pernă din spatele ei şi a vârât-o în spatele meu. Era caldă de la corpul ei.

— Nu prea se întâmplă nimic, am spus. Doar că toți trei am început acum două săptămâni la fel ca Keystone Cops.

— Cum? a întrebat Eliot.

M-am strâmbat.

— Eu eram obsedat de Quinn, voi de Teresa Daniel. Am fost atât de obsedați încât ne-am aruncat cu capul înainte într-un castel de cărți.

— Cum? a spus el din nou.

— E vina mea mai mult decât a voastră. Gândiți-vă de la bun început, în urmă cu

unsprezece săptămâni.

— În urmă cu unsprezece săptămâni tu nu erai implicat încă.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

El a ridicat din umeri. A recapitulat în minte.

— Am aflat o informație din L.A. că un personaj important tocmai şi-a cumpărat un bilet de clasa întâi către Portland, Maine.

Am dat din cap.

— Deci, l-ai urmărit la întâlnire pe care a avut-o cu Beck. Şi l-ați fotografiat făcând ce?

— Verificând mostre, a spus Duffy. Făcând o afacere.

— Într-un garaj privat, am spus. Şi, ca o paranteză, în cazul în care acesta a fost destul de privat pentru a avea probleme cu al patrulea amendament, poate ar fi trebuit să te întrebi cum Beck a ajuns acolo.

N-a spus nimic.

— Apoi? am întrebat.

— L-am verificat pe Beck, a răspuns Eliot. Am ajuns la concluzia că este un importator important şi un distribuitor major.

— Ceea ce este cu siguranță. Şi ai pus-o pe Teresa să-l înhațe.

— Neoficial, a zis Eliot.

— Acesta este un detaliu minor.

— Deci, ce a mers prost?

— Totul a fost un castel de cărți, i-am spus. Ai făcut o eroare de judecată de la început. Tot ce a urmat a fost invalid.

— Despre ce e vorba?

— Ceva ce ar fi trebuit să realizez mult mai devreme decât am făcut-o.

— Ce?

— Doar întreabă-te de ce nu ai putut găsi nicio urmă a menajerei în sistem.

— Era acolo neoficial. Asta e singura explicație.

Am clătinat din cap.

— Era infiltrată foarte legal. Al naibii de legal. Am găsit nişte note pe care le-a scris. Nu există niciun dubiu.

Duffy s-a uitat direct la mine.

— Reacher, ce se întâmplă?

— Beck are un mecanic, am spus. Un fel de tehnician. Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Eu nici măcar nu m-am întrebat vreodată. Deşi ar fi trebuit. De fapt nici n-ar fi trebuit să mă întreb pentru că ar fi trebuit să ştiu chiar înainte să-l întâlnesc pe nenorocitul acela de mecanic. Dar am fost orbit, ca şi voi.

— Despre ce vorbeşti?

— Beck ştia prețul unui Colt Anaconda, am spus. Ştia cât cântăreşte. Duke avea un Steyr SPP, care este o armă austriacă rară. Angel Doll avea un PSM, care este un pistol rusesc ciudat. Paulie are o NSV, probabil singura din Statelor Unite. Beck era obsedat de faptul că am atacat cu Uzi-uri, nu cu H&K-uri. Ştia destul despre Beretta 92FS astfel încât să-l prezinte ca pe un M9 militar.

— Deci?

— Nu e ceea ce am crezut că este.

— Deci, ce este? Tocmai ai fost de acord că e cu siguranță un importator şi distribuitor major.

— Este.

— Deci?

— Te-ai uitat în calculatorul greşit, am spus. Menajera nu lucra pentru Departamentul de Justiție. Ea lucra pentru Trezorerie.

— Serviciul Secret?

Am clătinat din cap.

— ATF. Biroul de alcool, tutun şi arme de foc.

S-a lăsat linişte în cameră.

— Beck nu este un traficant de droguri. Este traficant de arme.

Linişte totală. Duffy s-a uitat la Eliot. Eliot a privit-o la rândul lui. Apoi, ambii s-au uitat la Villanueva. Villanueva s-a uitat la mine. Apoi s-a uitat pe fereastră. Aşteptam să ajungem la problema principală. Dar n-am ajuns. Nu atunci.

— Atunci, ce făcea tipul din L.A.? a întrebat Duffy.

— Se uita la mostre. În portbagajul Cadillacului. Exact cum ai crezut. Dar erau mostre din armele pe care Beck le vinde. Şi doar mi-a spus. Mi-a spus că dealeri de droguri sunt obsedaţi de modă. Le plac lucruri noi şi luxoase. Îşi schimbă armele tot timp, mereu în căutarea de noutăţi.

— El ţi-a spus?

— Nu am ascultat cu atenţie. Eram obosit. Şi a tot amestecat lucrurile vorbind despre adidaşi şi maşini şi haine şi ceasuri.

— Duke a fost la Trezorerie, a spus ea. După ce a fost poliţist.

Am dat din cap.

— Beck l-a întâlnit, probabil, în exerciţiu funcţiunii. Probabil că l-a cumpărat atunci.

— Unde se încadrează Quinn aici?

— Mi-am imaginat că el conducea o operaţiune rivală. Probabil că a făcut-o de când a ieşit din spital, din California. A avut şase luni pentru a-şi face planurile. Armele se potrivesc mult mai bine cu un tip ca Quinn decât narcoticele. M-am gândit că la un moment dat el a decis ca operaţiunea lui Beck trebuie să fie preluată. Poate că i-a plăcut modul în care Beck acţiona pe piaţa traficanţilor de droguri. Sau poate că pur şi simplu i-a plăcut acoperirea cu covoarele. Este o acoperire excelentă. Aşa că l-a preluat în mod agresiv. L-a răpit pe Richard acum cinci ani, pentru a obţine acordul lui Beck.

— Beck ţi-a spus că cei din Hartford erau clienţii săi, a zis Eliot.

— Erau, am spus. Dar pentru arme, nu pentru droguri. De aceea, el era nedumerit cu privire la Uzi. Doar le vânduse, probabil, o grămadă de H&K, iar acum ei folosesc Uzi? Nu putea să înţeleagă. Probabil că a crezut că au trecut la alţi furnizori.

— Am fost destul de proşti, a spus Villanueva.

— Eu am fost mai prost decât voi. Am fost incredibil de prost. Au existat dovezi peste tot. Beck nu este suficient de bogat pentru a fi un traficant de droguri. El face bani buni, desigur, dar nu face milioane pe săptămână. A observat semnele pe care le-am zgâriat pe cilindrii Coltului. Ştia preţul şi greutatea unui dispozitiv cu laser pentru Beretta. A pus o pereche de H&K noi nouţe într-o geantă, atunci când a avut nevoie pentru nişte afaceri în Connecticut. Probabil luate direct din stoc. Are o colecţie privată de Thompson.

— Pentru ce este mecanicul?

— Pregăteşte armele pentru vânzare. Asta e presupunerea mea. Ştie toate trucurile, le ajustează, le verifică. Unii dintre clienţii lui Beck nu ar reacţiona prea bine la o marfă necorespunzătoare.

— Nu şi cei pe care îi ştim noi, a spus Duffy.

— Beck a vorbit despre M16 la cină. Am discutat despre o puşcă de asalt, pentru numele lui Dumnezeu. Şi a vrut să audă părerea mea despre Uzi-uri, comparativ cu H&K, ca şi cum ar fi fost fascinat de subiect. Am crezut că este doar un maniac cu armele, dar era, de fapt, un interes profesional. Mai mult, are acces la computer la fabrica Glock din Deutsch-Wagram, în Austria.

Nimeni nu a spus nimic. Am închis ochii, apoi i-am deschis din nou.

— Era un miros în camera de la subsol. Ar fi trebuit să-l recunosc. Era mirosul lubrifiantului pentru armă impregnat pe carton. Aşa se simte când stochezi cutii de arme noi şi le laşi acolo timp de o săptămână sau mai mult.

Nimeni nu a vorbit.

— Şi preţurile din fişele de la Bizarre Bazaar, am spus. Mic, mediu, mare. Mic pentru

muniție, mediu pentru pistoale, mare pentru puşti şi arme exotice.

Duffy se uita la perete. Se gândea profund.

— Bine, a spus Villanueva. Cred că am fost cu toți nişte proşti.

Duffy s-a uitat la el. Apoi, s-a uitat la mine. În sfârşit se gândise la problema principală.

— Nu avem nicio jurisdicție, a spus ea.

Nimeni nu a vorbit.

— Este treaba ATF-ului, a spus ea. Nu a DEA-ului.

— A fost o greşeală neintenționată, a zis Eliot.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau să spun *atunci*. Vreau să spun *acum*. Nu putem să fim acolo, acum. Trebuie să ne retragem, chiar acum, imediat.

— Eu nu mă retrag nicăieri, am spus.

— Trebuie să o faci. Pentru că *noi* trebuie s-o facem. Trebuie să ne strângem catrafusele şi să plecăm. Nu poți să fi acolo pe cont propriu şi fără ajutor.

O definiție cu totul nouă la singur şi sub acoperire.

— Eu rămân, i-am spus.

M-am tot întrebat, un an întreg, după ce s-a întâmplat, şi am concluzionat că nu aş fi răspuns altfel, chiar dacă ea nu ar fi fost parfumată şi goală sub un tricou subțire, stând alături de mine într-un bar, atunci când mi-a pus fatidica întrebare. *Mă laşi să fac eu arestarea?* Aş fi spus da, indiferent de circumstanțe. În mod sigur. Chiar dacă ea ar fi fost un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota, în poziție de drepți, în biroul meu, aş fi spus da. Ea făcuse toată munca. Ea merita toate meritele. Eram vag interesat pe atunci în obținerea unei promovări, poate un pic mai mult decât majoritatea oamenilor, dar orice structură care are un sistem ierarhizat te tentează să încerci să o urci. Deci, eram vag interesat. Oricum nu eram genul de persoană care îşi asumă realizările subordonaților, în scopul de a apărea el bine. N-am făcut niciodată asta. Dacă cineva are performanțe bune, dacă a făcut o treabă bună, am fost întotdeauna bucuros să mă dau înapoi şi să-i las pe el să primească meritele. A fost un principiu de la care nu m-am abătut de-a lungul carierei mele. Am putut întotdeauna să mă consolez, încălzindu-mă în strălucirea lor. Era compania mea, la urma urmei. Există o anumită recunoaştere colectivă a meritelor. Uneori.

Şi, oricum, mi-a plăcut ideea ca un subofițer PM să aresteze un locotenent colonel de Informații. Pentru că ştiam că unui individ ca Quinn i-ar displăcea profund. Ar vedea-o ca pe o umilire totală. Un tip care are un Lexus, o barcă cu vele şi care poartă tricouri de golf, nu îşi doreşte să fie arestat de un sergent.

— Vrei să fac eu arestarea? a întrebat ea din nou.

— Aşa aş vrea.

— Este o chestiune pur legală, a spus Duffy.

— Nu pentru mine, am zis.

— Nu avem nicio autoritate.

— Eu nu lucrez pentru tine.

— Este sinucidere, a spus Eliot.

— Am supraviețuit până acum.

— Doar pentru că ea a tăiat telefoanele.

— Telefoanele sunt istorie acum. Problema cu gărzile de corp s-a rezolvat de la sine. Deci, nu mai am nevoie de susținere.

— Toată lumea are nevoie de întăriri. Nu poți fi sub acoperire fără susținere.

— Susținerea ATF-ului a ajutat-o foarte mult pe cameristă.

— Ți-am dat o maşină. Te-am ajutat de fiecare dată când ai avut nevoie.

— Nu mai am nevoie de maşină. Beck mi-a dat propriul meu set de chei. Şi o armă. Şi

gloanțe. Sunt noua sa mână dreaptă. El are încredere în mine ca să-i protejez familia.

N-au spus nimic.

— Sunt la un milimetru să-l înhaț pe Quinn, am spus. Nu o să abandonez acum.

N-au spus nimic.

— Şi pot s-o scap pe Teresa Daniel.

— ATF-ul o poate scăpa pe Teresa Daniel, a zis Eliot. Mergem la ATF chiar acum, că am scăpat de oamenii noştri. Menajera era a lor, nu a noastră. Nu s-a produs niciun rău, nimeni nu e vinovat.

— ATF-ul nu e gata să acționeze acum. Teresa va fi prinsă la mijloc.

O tăcere lungă.

— Luni, a spus Villanueva. Vom aştepta până luni. Ce mai târziu luni va trebui să-i informăm pe cei de la ATF.

— Ar trebui să le spunem acum, a zis Eliot.

Villanueva a dat din cap

— Dar n-o vom face. Şi dacă este necesar, o să mă asigur chiar eu că n-o facem. Eu zic să-l lăsăm pe Reacher până luni.

Eliot n-a mai spus nimic. Doar s-a uitat departe. Duffy şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat în sus, la tavan.

— La naiba.

— Se va termina până luni, am spus. O voi aduce pe Teresa înapoi şi apoi puteți să mergeți acasă şi să dați toate telefoanele pe care le vreți.

A fost linişte pentru un minut. Apoi, ea a vorbit.

— Bine. Te poți întoarce. Şi probabil că ar trebui să te întorci chiar acum. Eşti plecat de mult timp. Poate deveni suspect.

— Bine.

— Dar mai întâi, gândeşte-te. Eşti absolut sigur?

— Eu nu sunt responsabilitatea ta.

— Nu-mi pasă. Răspunde la întrebare. Eşti sigur?

— Da.

— Mai gândeşte-te încă o dată. Eşti încă sigur?

— Da.

— Vom fi aici. Sună-ne dacă ai nevoie de noi.

— Bine.

— Încă eşti sigur?

— Da.

— Atunci, dă-i drumul.

Nu s-a ridicat. Niciunul dintre ei nu s-a ridicat. M-am ridicat din pat şi am ieşit din camera tăcută. Eram la jumătatea drumului spre Cadillac, când Terry Villanueva a venit după mine. Mi-a făcut semn să aştept şi a venit spre mine. Se mişca rigid şi lent, ca un bătrân.

— Bagă-mă şi pe mine înăuntru. Dacă este vreo şansă, vreau să fiu acolo.

N-am spus nimic.

— Te-aş putea ajuta.

— Deja ai făcut-o.

— Trebuie să fac mai mult. Pentru copil.

— Duffy?

A clătină din cap.

— Nu, Teresa.

— Aveți o legătură?

— Am o responsabilitate.

— Cum?

— Am fost mentorul ei. Aşa se lucrează acum. Ştii cum este?

Am dat din cap. Ştiam exact, în totalitate şi foarte precis cum este.

— Teresa a lucrat pentru mine, o perioadă. Am instruit-o. Am învăţat-o tot ce ştie. Apoi a fost promovată. Dar în urmă cu zece săptămâni a venit la mine şi m-a întrebat dacă ar trebui să accepte această misiune. Ea avea îndoieli.

— Iar tu ai spus da.

A dat din cap.

— Ca un idiot.

— Ai fi putut s-o opreşti?

— Probabil. M-ar fi ascultat, dacă i-aş fi explicat de ce nu ar trebui să o facă. S-ar fi gândit şi ea, dar m-ar fi ascultat.

— Am înţeles.

Şi chiar am înţeles, fără niciun dubiu. L-am lăsat în picioare acolo, în parcarea motelului şi m-am urcat în maşină, în timp ce el mă privea plecând.

Am rămas pe Route One tot drumul prin Biddeford, Saco şi Old Orchard Beach, apoi m-am îndreptat spre est, pe drumul părăsit care ducea spre casă. Mi-am verificat ceasul în timp ce mă apropiam şi mi-am dat seama că fusesem plecat două ore, din care doar patruzeci minute puteau fi justificate. Douăzeci de minute până la depozit, douăzeci înapoi. Dar nu credeam că va trebui să mă explic cuiva. Beck nu va şti niciodată că n-am venit direct acasă, iar ceilalţi nu vor şti că trebuia să vin direct acasă. M-am gândit că mă apropii de finalul jocului, în drum spre victorie.

Dar m-am înşelat.

Am ştiut-o înainte ca Paulie să deschidă complet poarta. A ieşit din casă şi s-a dus spre zăvor. Era în costum. Nu avea haină de ploaie. A ridicat zăvorul lovindu-l în sus cu pumnul încleştat. Totul era încă normal. L-am văzut deschizând poarta de o duzină de ori şi n-a făcut nimic din ce nu mai făcuse şi înainte. Şi-a strâns pumnii în jurul barelor. A tras de poartă. Dar, când a deschis pe jumătate porţile s-a oprit brusc. Doar şi-a făcut suficient spaţiu pentru a-şi strecura fizicul gigantic prin deschizătură. Apoi a venit spre mine. S-a îndreptat spre fereastra mea şi când a ajuns la doi metri de maşină s-a oprit, a zâmbit şi a scos două arme din buzunare. Totul s-a întâmplat în mai puţin de o secundă. Două buzunare, două mâini, două arme. Erau Colt-urile mele Anaconda. Oţelul părea mat în lumina gri. Amândouă erau încărcate. Vedeam cămaşa de cupru strălucitor şi vârful turtit al cartuşelor în fiecare cameră a încărcătorului. Remington .44 Magnum, fără îndoială. Optsprezece dolari pentru o cutie de douăzeci. Plus taxe. Nouăzeci şi cinci de cenţi fiecare. Doisprezece cartuşe. Muniţie de precizie ridicată în valoare de unsprezece dolari şi patruzeci de cenţi, gata pregătită, câte cinci dolari şi şaptezeci de cenţi în fiecare mână. Iar el îşi ţinea mâinile foarte stabile. Erau ca nişte stânci. Stânga ţintea cu puţin înaintea anvelopelor din faţă ale Cadillacului. Dreapta ţintea direct spre capul meu. Degetele lui erau strânse pe trăgaci. Ţevile erau nemişcate. Nici măcar un milimetru. Era stabil ca o statuie.

Am făcut ce fac de obicei. Mi-am analizat opţiunile. Cadillac-ul era o maşina mare, cu uşi lungi, dar el se oprise destul de departe ca să nu-l pot lovi cu uşa. Dar maşina era oprită. Dacă aş accelera, ar trage cu ambele arme instantaneu. Poate că glonţul armei din mâna dreaptă ar trece pe lângă capul meu, dar cauciucul din faţă al maşinii ar intra în raza de acţiune a armei din stânga sa. Apoi, aş lovi porţile cu putere şi aş pierde inerţia maşinii, iar cu anvelopa din faţă explodată şi, probabil, cu direcţia maşinii deteriorată aş fi o ţintă sigură. Ar putea trage ultimele zece cartuşe şi chiar dacă nu m-ar ucide pe loc, aş fi fost grav rănit, iar maşina imobilizată. Ar fi făcut doar un pas ca să mă privească sângerând, în timp ce îşi reîncarcă armele.

Aş putea băga maşina în marşarier şi pleca spre înapoi, dar marşarierul este destul de lent la majoritatea autoturismelor şi, prin urmare, mă voi fi mişca încet. Şi m-aş îndepărta de el într-o linie perfect dreaptă. Nicio deplasare laterală. Niciunul dintre avantajele obişnuite ale unei ţinte mobile. Şi un Remington .44 Magnum iese din pistol cu mai mult de 1200 de kilometri pe oră. Nu există nicio modalitate uşoară de a fugi de unul.

Sau aş putea încerca să folosesc Beretta. Ar trebui să fiu foarte rapid şi să-l împuşc prin geam. Dar geamul de la Cadillac este destul de gros. Îl fac aşa pentru a păstra un habitat silențios. Chiar dacă aş fi avut arma scoasă şi aş tras înainte s-o facă el, era o pură întâmplare să-l lovesc. Sticla se va sparge sigur, dar ar trebui să fiu absolut sigur că traiectoria glonțului este perfect perpendiculară pe geam, altfel cartuşul ar fi deviat. Poate radical. L-ar putea rata cu totul. Şi chiar dacă l-ar lovi, ar fi o mică şansă să-l şi doară. Mi-am amintit când l-am lovit în rinichi. Dacă nu l-aş nimeri, din întâmplare, în ochi sau direct în inima, ar crede că a fost înțepat de o albină.

Aş putea lăsa geamul în jos. Dar era foarte lent. Şi puteam prezice cu exactitate ce se va întâmpla. El îşi va îndrepta brațul, în timp ce geamul se mişca şi va apropia Colt-ul din mâna dreapta până la un metru de capul meu. Chiar dacă scoteam Beretta extrem de repede încă avea suficient timp să mă curețe. Şansele nu îmi erau favorabile. Nu era bine deloc. *Stai în viață*, obişnuia să spună Leon Garber. *Stai în viață şi vezi ce îți aduce minutul următor.*

Paulie a făcut legea în minutul următor.

— Scoate-o din viteză, a strigat el.

L-am auzit clar, chiar şi prin sticlă groasă. Am scos schimbătorul din viteză.

— Să-ți văd mâna dreaptă, a strigat.

Mi-am lipit palma dreaptă de geam, cu degetele extinse, la fel ca atunci când i-am arătat lui Duke că văd cinci oameni.

— Deschide uşa cu mâna stângă.

Am bâjbâit orbeşte cu mâna stângă şi am tras de mâner. Am împins geamul cu mâna dreaptă. Uşa s-a deschis. A intrat un aer rece. L-am simțit în jurul genunchilor.

— Să-ți văd ambele mâini, a spus.

Vorbea mai încet acum că sticla nu mai era între noi. A îndreptat şi Coltul din mâna stângă spre mine, acum că maşina nu mai era în viteză. M-am uitat la țevile gemene. Parcă eram pe puntea unui vas de război uitându-mă în sus la o pereche de tunuri. Mi-am ridicat mâinile.

— Scoate picioarele din maşină.

M-am rotit, încet, pe pielea scaunului. Mi-am lăsat picioarele pe asfalt. M-am simțit ca Terry Villanueva lângă poarta colegiului, devreme, în dimineața zilei a unsprezecea.

— Ridică-te, a spus. Îndepărtează-te de maşină.

M-am ridicat în poziție verticală. M-am îndepărtat de maşina. Şi-a îndreptat ambele arme direct spre pieptul meu. Era la un metru şi jumătate de mine.

— Stai complet nemişcat.

Am stat complet nemişcat.

— Richard, a strigat.

Richard Beck a ieşit pe uşa gheretei. Era palid. Am văzut-o pe Elizabeth Beck în spatele lui, în umbră. Bluza ei era deschisă în față. Îşi ținea brațe strânse în jurul ei. Paulie a rânjit la mine. Un zâmbet neaşteptat, de nebun. Dar armele nu s-au mişcat. Nici măcar un milimetru. Au rămas complet nemişcate.

— Te-ai întors un pic prea repede, a spus el. Voiam să-l pun să facă sex cu mama lui.

— Ți-ai ieşit din minți? Ce naiba se întâmplă?

— Am primit un telefon. Asta se întâmplă.

Ar fi trebuit să mă întorc în urmă cu o oră şi douăzeci de minute.

— Beck te-a sunat?

— Nu Beck. Şeful meu.

— Xavier?

— Dl. Xavier, a spus el.

S-a uitat la mine, provocându-mă. Armele nu s-au mişcat.

— Am fost la cumpărături.

Stai în viață. Vezi ce îți aduce minutul următor.

— Nu-mi pasă ce-ai făcut.

— Nu am găsit ce căutam. De aceea am întârziat.

— Ne aşteptam să întârzii.

— De ce?

— Am primit informaţii noi.

N-am spus nimic.

— Mergi înapoi, a spus. Prin poarta.

A menţinut ambele arme la 1.5 metri de pieptul meu şi a mers, în timp ce eu mergeam cu spatele prin poartă. Şi-a potrivit ritmul după al meu. M-am oprit la şase metri în interior, în mijlocul aleii. A păşit într-o parte şi s-a întors pe jumătate, pentru a putea mă acoperi pe mine în stânga lui şi pe Richard şi Elizabeth în dreapta sa.

— Richard, a spus. Închide poarta.

A ţinut Colt-ul din stânga aţintit către mine şi a îndreptat Colt-ul din mâna dreaptă spre Richard. Richard a văzut pistolul orientându-se spre el, a păşit în faţă şi, apucând poarta, a împins-o la loc. Aceasta s-a fixat în poziţie cu un zgomot puternic şi metalic.

— Pune lanţul.

Richard a bâjbâit după lanţ. L-am auzit zornăind şi frecându-se pe fier. Am auzit motorul Cadillac-ului, într-un relanti liniştit şi ascultător, la zece metri pe partea greşită a porţii. Am auzit valurile spărgându-se pe ţărm, în spatele meu, lent şi regulat. Am văzut-o pe Elizabeth Beck în uşa gheretei. Era la trei metri de mitraliera masivă agăţată pe lanţ. Nu avea siguranţa pusă. Dar Paulie era în unghiul mort. Nu era în raza ferestrei din spate.

— Încuie-l, a zis Paulie.

Richard a închis lacătul.

— Acum, tu şi cu mama ta treceţi în spatele lui Reacher.

S-au întâlnit lângă uşa gheretei. S-au îndreptat spre mine. Au trecut pe lângă mine. Erau palizi şi tremurau. Părul lui Richard era răvăşit. I-am văzut cicatricea. Elizabeth avea braţele strâns încrucişate la piept. I-am auzit cum se opresc în spatele meu. Le-am auzit pantofii pe asfalt în timp ce se întorceau cu faţa spre spatele meu. Paulie a păşit în mijlocul aleii. Era la trei metri. Ambele ţevi îmi fixau pieptul, una în stânga, cealaltă în dreapta. Magnum-urile .44 ar trece direct prin mine şi, probabil, direct prin Richard şi Elizabeth. Ar putea ajunge până la casă. Ar putea sparge o pereche de ferestre de la primul etaj.

— Acum, Reacher, ţine braţele îndepărtate de corp.

Le-am ridicat, departe de corp, rigide şi drepte, îndreptate în jos.

— Acum, Richard, scoate-i haina lui Reacher. Trage-o în jos, de guler.

Am simţit mâinile lui Richard pe gâtul meu. Erau reci. Au apucat gulerul şi au tras haina în jos. Mi-a alunecat de pe umeri şi a coborât pe braţe. Mânecile au trecut de o încheietură, apoi de cealaltă.

— Mototoleşte-o.

L-am auzit pe Richard mototolind-o.

— Adu-o aici.

Richard a ieşit din spatele meu ducând haina mototolită. A ajuns la un metru şi jumătate de Paulie şi s-a oprit.

— Arunc-o peste poartă. Cât mai departe.

Richard a aruncat-o peste poartă. Foarte departe. Mânecile au fluturat în aer, în sus şi în jos, apoi am auzit sunetul înăbuşit al Berettei care a aterizat pe capota Cadillac-ului.

— Acelaşi lucru cu jacheta, a spus Paulie.

Jacheta a aterizat lângă haina, pe capota Cadillacului, şi a alunecat pe vopseaua strălucitoare, într-o grămadă mototolită. Îmi era frig. Vântul bătea şi cămaşa mea era subţire. O auzeam pe Elizabeth cum respiră în spatele meu, rapid şi gâfâit. Richard stătea acolo, la un metru şi jumătate de Paulie, aşteptând următoarea instrucţiune.

— Acum, tu şi mama ta vă îndepărtaţi cincizeci de paşi. Înapoi, spre casă.

Richard s-a întoarse şi a trecut din nou pe lângă mine. Am auzit-o pe mama lui făcând acelaşi lucru. I-am auzit îndepărtându-se împreună. Am întors capul şi i-am văzut cum se opresc la vreo patruzeci de metri şi întorcându-se din nou cu faţa. Paulie s-a deplasat cu spatele spre poartă, un pas, doi, trei. S-a oprit la un metru jumătate de ea. Cu spatele la ea. Eram la cinci metri în faţa lui şi mi-am imaginat că îi putea supraveghea pe Richard şi Elizabeth, peste umărul meu, la treizeci de metri distanţă. Eram cu toţii într-o linie perfect dreaptă pe alee, Paulie lângă poartă cu faţa spre casă, Richard şi Elizabeth la jumătatea drumului spre casă, cu faţa spre el, eu la mijloc, încercând să rămân în viaţă, pentru a vedea ce aduce minutul următor, cu faţa spre Paulie, privindu-l direct în ochi.

A zâmbit.

— Bine, a spus. Acum, urmăriţi cu atenţie.

A stat cu faţa la mine tot timpul. A menţinut contactul vizual. S-a lăsat pe vine şi a pus ambele arme pe asfalt, la picioarele sale, apoi le-a împins uşor spre poartă. Am auzit carcasele de oţel zgâriind suprafaţa aspră. S-au oprit la un metru în spatele lui. S-a ridicat cu mâinile goale. Mi-a arătat palmele.

— Fără arme, a spus. Am de gând să te bat până la moarte.

Va urma…

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituţie frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepţie, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de ţări.

EXPEDIŢII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989
TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

2

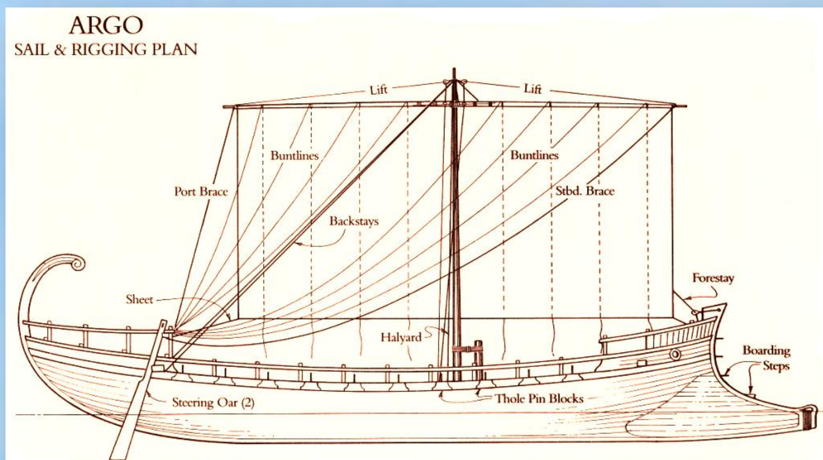
VASILIS

Schițele lui Colin au sosit la Spetses. Ele cuprindeau detaliile tehnice necesare construcției galerei: lățimea, grosimea şi lungimea fiecărei scânduri şi a fiecărei traverse; forma şi locul în care trebuiau puse, pentru construcția bărcii, acele piese de lemn cu denumiri plăcute - stringheri, curenți, carlingă, genunchiul şi sarturile de gabie. Un desen prezenta curba precisă şi secțiunea chilei de forma cozii scorpionului, iar o mică schiță arăta cum s-ar putea îmbina cel mai bine scândurile cu ajutorul nenumăratelor limbi de lemn.

Colin a determinat, de asemenea, mărimea pânzei şi forma ei. A calculat că un paralelogram de aproximativ 23 m², o suprafață foarte modestă, ar fi suficient pentru a imprima o viteză destul de mare unei astfel de nave uşoare. El a mai adăugat un calcul pe care să-l am în atenție - o diagramă care mă prevenea asupra unghiului în care barca s-ar fi putut răsturna, dacă am fi forțat-o prea tare.

Proiectul bărcii *Argo* îşi propunea în primul rând să ajute pe vâslaşi, întrucât ei trebuiau să muncească din greu pentru a face ca nava să înainteze atunci când vântul le lipsea. Alte mici desene frumos executate înfățişau trei oameni-robot, „oameni standard”, stând cuminți în poziție de vâslit, pentru a demonstra cât loc aveau pe bancă pentru a vâsli fără a se lovi unul de altul. Căzusem de acord, însă, că era greu să avem pe barcă numai

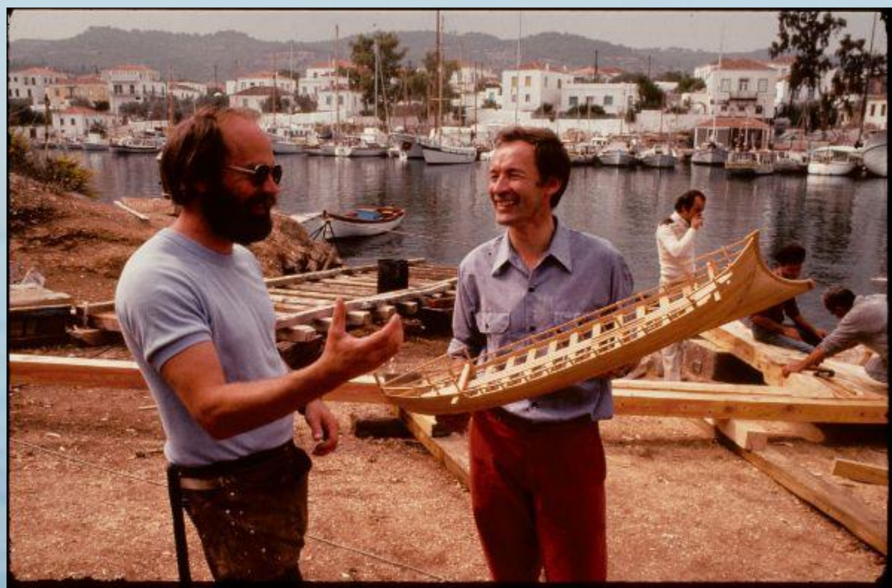

„oameni standard”. Nu ne aşteptam deloc ca cei ce s-ar fi angajat la o călătorie atât de istovitoare - şi încă nu-mi dădeam seama cine ar fi venit ca voluntar să transpire ore întregi pe băncile cu vâsle - să fie cu toții „oameni standard”.

Meticulozitatea cu care a tratat Colin toate detaliile era vitală pentru reuşita construcției galerei. Dar cum puteam eu să-l conving pe Vasilis să pună în aplicare asemenea idei care nu se potriveau cu preocupările sale? Nişte foi de hârtie de pe biroul unui inginer constructor de nave din Anglia nu făceau nici doi bani pentru el. Vasilis lucra pe baza unei experiențe de ani de zile şi a ceea ce învățase în timpul uceniciei. În plus, construise atât de multe bărci pescăreşti greceşti tradiționale, încât cunoştea pe dinafară dimensiunile şi forma tuturor pieselor de lemn ale acestora şi locul în care trebuia să le monteze. Vasilis nu recunoştea pe nimeni de stăpân şi în mod sigur n-a lucrat niciodată după desene. Era evident că trebuia să găsim un mijloc de a transforma desenele tehnice ale lui Colin într-un fel de ghid pe care Vasilis să-l accepte şi să-l pună în aplicare, fără însă a-i leza marea sa mândrie de meşter constructor de nave. Am găsit răspunsul: voi realiza o machetă a galerei, una superbă, o machetă de precizie milimetrică, care să fie făcută atât de frumos, încât Vasilis să poată admira măiestria executantului şi apoi s-o folosească drept sursă de inspirație. Am mizat pe faptul că, în cazul în care se confirma ceea ce mi s-a spus despre Vasilis, că ar fi un bun constructor de bărci, el ar fi putut să privească mica machetă şi, din ochi, să facă o barcă de dimensiuni normale.

Tim Severin ține modelul lui Argo în timp ce Tom Vosmer explică detaliile.

Tom Vosmer, acela care luase parte la Expediția Sindbad, era genial în executarea modelelor de nave. Când l-am întâlnit pentru prima dată pe Tom, lucra ca machetator profesionist, restaurând modele deteriorate de nave. N-am s-o uit niciodată pe soția lui, Wendy, glumind într-o zi că pe oriunde ar fi vrut să curețe covorul din camera de zi, aspiratorul se înfunda cu mici bucățele de alamă căzute pe jos. După ce Expediția Sindbad s-a încheiat, Tom şi Wendy s-au stabilit în Australia, unde s-au angajat într-o afacere legată de construcția de bărci din lemn. Deşi se afla la celălalt capăt al lumii, simțeam că Tom era exact omul care ar fi acceptat solicitarea de a confecționa o corabie din epoca de bronz în miniatură.

Rezultatul a fost acela la care mă aşteptam. După trei luni, un pachet mare, de forma unei tobe, mi-a sosit din Australia la aeroportul din Londra. Desfacerea pachetului a fost o adevărată dezlegare a unei şarade foarte grele. După ce capacul tobei a fost ridicat, o serie de instrucțiuni scrise îmi indicau să scot un cârlig de închidere, să învârtesc un mâner închizător, să îndepărtez un alt strat de plăci de lemn, să desfac alt şurub, să trag un mâner, până când, în sfârşit, din lăcaşul plin cu vată de protecție a apărut un model splendid al galerei, perfect până la ultimul detaliu. Până şi micile limbi de lemn care, într-o zi vor lega scândurile la corabia propriu-zisă apăreau în structura modelului. Fiecare limbă de lemn era îngropată, la o adâncime de 3 mm, în scândurile medelului, astfel încât nu puteau fi văzute. Şi cu toate acestea, Tom, meticulos, le-a introdus. Tot ceea ce se putea vedea din afară erau rânduri-rânduri de frumoase puncte mici, nu mai mari decât vârful unui ac fin, ele fiind totuşi capul unor micuțe cuie de lemn care prindeau o limbă ascunsă. Ca totdeauna, Tem s-a dovedit a fi un perfecționist.

La următoarea deplasare în Grecia am luat acest model cu mine. Când i l-am pus pe masa de lucru, Vasilis şi-a păstrat cu grijă expresia normală, dezinteresată.

— Aşa va trebui să arate în cele din urmă barca mea, am spus, încercând şi eu să fiu degajat.

Pentru o clipă mi s-a părut că am văzut un semn de aprobare atunci când Vasilis şi-a aruncat privirea spre model.

— Şi eu am făcut unele experiențe de când ne-am întâlnit ultima oară, am continuat eu. Am încercat să curbez o bucată mare de scândură pentru a vedea dacă pot obține curba potrivită pentru chila bărcii, conform planurilor lui Colin Mudie.

Nepotul Unchiului John, Andy, era interpretul meu, Era un marinar pasionat, astfel că a putut să traducă exact că, reîntors acasă în Irlanda, am căutat în pădure un arbore lung de 16 metri, cu un diametru corespunzător, pe care l-am tăiat; l-am transportat în satul în care locuiam, i-am tăiat ramurile cu o bardă, notezindu-l cu grijă pentru a obține secțiunea dorită. Apoi am introdus lemnul în apa de mare pentru a-l înmuia, am montat un troliu şi l-am tras în sus ca să realizez curba corectă, ca şi cum aş fi îndoit un arc uriaş. A fost o operație care mi-a luat mult timp şi speram că Vasilis va fi plăcut impresionat de experimentul meu. Dar la sfârşitul lungii mele disertații, Vasilis a răspuns scurt.

— Ce-a spus? am întrebat.

Andy mă privea încurcat.

— Hai, spune-mi, am insistat eu.

— Vasilis a spus „Ei şi?”.

Un alt motiv al călătoriei mele în insula Spetses era să aflu de la Vasilis unde propunea el să căutăm cheresteaua pentru galeră. Fragmente de lemn din vase naufragiate mai demult în Marea Mediterană, scoase de scufundători, ca şi săpăturile arheologilor, au arătat că lemnul cel mai mult folosit la construcția atât a corăbiilor, cât şi a caselor era o specie de pin mediteranean, *Pinus brutia,* cunoscut în mod obişnuit ca pinul de Alep. I-am cerut lui Vasilis să folosească exact acelaşi lemn pentru construcția galerei, şi am constatat cu bucurie că pinul de Alep continua să fie lemnul pe care Vasilis şi ceilalți constructori de nave din Spetses îl foloseau la cele mai multe din lucrările lor. Mi s-a spus

că acest lemn venea din insula Samos, din apropierea coastei Turciei, în cealaltă extremitate a Mării Egee. Am plecat deci în insula Samos să dau de urma negustorului de cherestea care să-i trimită lemnul lui Vasilis. Mă gândeam să-i cer să acorde întreaga atenție în selectarea lemnului pentru galeră.

Sus în munții din insula Samos, într-un sat izolat, care şi-a păstrat caracterul tradițional, genul de sat pe care-l găseşti întotdeauna în broşurile de reclamă turistică, cu o privelişte spre Marea Egee care-ți tăia răsuflarea, am găsit omul cu cheresteaua, la băcănia sa, într-o stradă atât de îngustă, încât prin ea nu puteau trece decât catârii şi pietonii. Aici, Vardikos, negustorul de cherestea, mi-a explicat că pădurea fusese exploatată timp de secole şi de aceea tăietorii sunt acum controlați strict în ceea ce priveşte cantitatea de cherestea pe care o pot obține. Fiecăruia i s-a fixat o cotă anuală. Din fericire, venisem la el destul de devreme, astfel încât putea să pună de o parte pentru Vasilis lemnul special din cota ce i se cuvenea. Împreună cu fiul său va cerceta pădurea, va însemna copacii de care avea nevoie, îi va doborî în lunile de vară, îi va scoate la drum cu catârii şi de acolo vor fi preluați de camioanele care îi vor transporta cu feribotul în Grecia.

Coborând muntele spre sat, m-am abătut din drumul principal pentru a trece prin pădurea întinsă unde Vardikos dobora copaci. Am văzut atunci cu ochii mei ce însemnau cuvintele sale referitoare la dispariția lemnului bun. Cei mai mulți pini erau nişte specimene jalnice, piperniciți şi strâmbi. Unii dintre ei, îndoiți, erau buni pentru coastele curbate ale bărcii, dar rar găseai un trunchi de copac suficient de drept ca să poată oferi o lungime acceptabilă pentru o scândură. Mă întrebam chiar cum se va descurca Vasilis cu un material atât de prost. Era într-adevăr o sarcină dintre cele mai grele, dar n-avea de ales. Văzusem deja povârnişurile golaşe ale Muntelui Pelion din apropierea oraşului Volos, de unde constructorul lui Iason, Argus, şi-a procurat lemnul. Acum nu mai rămăsese niciun copac de mărime normală. Istoricul grec Tucidide se plângea încă din secolul al V-lea î.e.n. că pădurile Greciei au fost exploatate cu atâta cruzime pentru construirea flotelor de război, încât constructorii de nave erau obligați să meargă în Italia şi în Asia Mică să caute lemn. În Samos şi în insula învecinată Mytilene încă mai creşteau, doar pe câteva petece de pământ, pini de Alep, pentru construirea de bărci tradiționale greceşti. Nu eram încă foarte sigur că Vardikos ar fi putut să-i livreze lui Vasilis materialul pe care l-ar fi dorit el.

Două luni mai târziu, Unchiul John mi-a telefonat de la Atena, dându-mi o veste foarte neplăcută. După cum vorbea, părea extrem de îngrijorat.

— Tim, mi-e teamă că avem necazuri. Am văzut chiar acum ştirile de seară ale televiziunii care au anunțat izbucnirea unui uriaş incendiu în pădurea din Samos. Am văzut imagini cu pădurea în flăcări. Au fost trimişi acolo pompieri din toată Grecia, în lupta împotriva focului, iar avioane speciale aruncă apă şi substanțe chimice. Se pare că e foarte grav. Spuneau că cea mai mare parte a pădurii de pini a fost distrusă şi cred că în zona respectivă se afla şi lemnul pentru barca ta.

Total dezamăgit, am pus receptorul în furcă. Nicăieri nu mai puteam găsi cheresteaua de care aveam nevoie în timpul care îmi mai rămăsese. Părea inevitabilă amânarea construirii bărcii cu cel puțin un an.

După o săptămână, Unchiul John mi-a telefonat din nou. Încercase de mai multe ori să vorbească cu Vardikos, dar fără succes. Liniile telefonice cu Samos erau fie folosite exclusiv de echipele de intervenție, fie topite. Dar cu perseverența lui cunoscută, John a reuşit în cele din urmă să dea de el.

— Tim, îmi spuse el, este aproape de necrezut. Vardikos urma să-ți trimită lemnul luna viitoare. Dar din anumite motive s-a decis să ți-l trimită mai devreme. Lemnul pentru Vasilis a plecat din Samos cu feribotul cu o zi înainte de izbucnirea incendiului. A fost ultimul transport de cherestea care a părăsit insula. Tot ce a mai rămas, indusiv copacii

tăiați care așteptau la marginea drumului să fie încărcați, ca și cei încă netăiați, s-a prefăcut în scrum. Vasilis, însă, va putea să-și înceapă lucrul la timp.

Dar nu numai insula Samos a fost un motiv de îngrijorare pentru planurile mele. Expediasem o scrisoare președintelui Federației turce de iahting. Am rugat să mi se spună care ar fi procedeul cel mai indicat pentru a cere permisiunea să navighez, în cadrul unei expediții pe mare, pe lângă coastele țării sale, și să debarc pentru a înnopta pe unele plaje mai îndepărtate. Ar avea autoritățile turcești vreo obiecție? Am explicat că speram să navighez într-o barcă mică de la Marea Egee, prin Dardanele, prin Marea Marmara și prin Bosfor, iar apoi în Marea Neagră până la frontiera dintre Turcia și Uniunea Sovietică. Am rugat Federația de iahting să-mi spună totul în legătură cu condițiile care mi s-ar putea pune.

Alpay Cin, președintele federației, era curtoazia întruchipată. Când am sosit la Istanbul pentru a mă informa în legătură cu o parte a drumului pe care urma să-l parcurgă expediția, luase deja legătura cu autoritățile marinei turcești. Comandantul Academiei Navale mi-a împrumutat un iaht cu motor și astfel am putut să mă conving personal cât de greu se vâslește în Bosfor.

A fost o experiență serioasă. Iahtului i-a trebuit maximum de putere pentru a înfrunta vârtejurile Bosforului, iar un pilot de la serviciul de pilotaj din Bosfor m-a asigurat că vasele comerciale devin adeseori niște jucării pentru curenții din strâmtoare. Cel puțin o dată pe an, un vas cu mai puțin noroc este aruncat la mal, spărgând uneori cu prova geamurile de la etajul întâi al caselor construite pe țărm. Carcasa unui petrolier foarte mare cu partea posterioară zdrobită zăcea înnămolită la intrarea sudică a strâmtorii; petrolierul eșuase din cauza curenților. Pierzând controlul în vârtejuri, s-a ciocnit cu un alt vas, a luat foc, apoi a explodat aruncând în aer o enormă flacără rotundă, pe care locuitorii din jur au luat-o drept o explozie nucleară.

Pe coasta turcească a Mării Negre, prietenii lui Alpay din Federația de iahting aranjaseră să-l întâlnesc pe amiralul care comanda flota de la Marea Neagră a Turciei. Am fost condus printre sentinele cu priviri severe, în uniforme albe, cu mănuși albe și căști cu dungi roșii, spre biroul amiralului, mobilat cu fotolii supraîncărcate, în stilul turcesc vechi. Amiralul era o figură jovială, splendidă, adevărată imagine a ofițerului turc, cu pieptul bombat ornat de șiruri de decorații și panglici. Mi-a oferit ceai în cești fine de porțelan, iar când i-am vorbit despre planul expediției mele l-a pufnit râsul.

— Dacă veți reuși să ajungeți aici vara viitoare, cel puțin ne veți vizita în anotimpul cel mai potrivit, spuse el. Marea Neagră are o proastă reputație. Localnicii sunt de părere că există numai patru porturi fără primejdii - Samsun, Trebizond, iulie și august..., și își dădu capul pe spate, izbucnind într-un râs atât de puternic încât ceștile de ceai începură să zornăie.

Când m-am întors acasă, m-am confruntat cu alte coincidențe fericite, din acelea care păreau să facă parte din expediția noastră. Nu intenționam să încep recrutarea pentru un echipaj până când construcția bărcii nu ar fi ajuns într-un stadiu destul de avansat. Cu toate acestea, acasă mă aștepta o scrisoare de solicitare din partea primului, dar neștiut încă, membru al echipajului. Autorul ei absolvise de curând facultatea la fostul meu colegiu de la Oxford, Keble, și acum urma un curs de specializare în domeniul administrației comercial-industriale. Dar se plictisea și dorea o schimbare de decor. Se interesa dacă nu cumva mai organizez vreo expediție. În caz afirmativ, ar fi dorit să-l includ în echipaj. Se scuza că nu avea deloc experiență în navigația cu vele. Ceea ce îl interesa în principal era vâslitul. Făcuse parte dintr-o echipă de canotaj a Universității Oxford, fusese șeful secției de canotaj a colegiului Keble, iar acum antrena echipa colegiului. Am remarcat apoi că studiase la Oxford limbile clasice. Primul meu voluntar era în același timp un „clasicist” și un canotor. M-am întrebat atunci dacă Mark Richards, pentru că așa se numea, ar fi putut bănui cât va avea de pătimit cu noi. Habar nu avea că

plănuiam să merg pe urmele lui Iason şi ale argonauților într-o galeră cu 20 de vâsle.

Colin Mudie îşi terminase de-acum aproape complet treaba. Un singur element al proiectului galerei rămăsese încă nestabilit - mărimea exactă a pintenului şi forma sa. Nu existau date vechi referitoare la folosirea pintenului ca armă de luptă, pentru străpungerea carcasei corăbiilor inamice, prin înfigerea lui din plină viteză. Colin bănuia că la origine a fost o piesă menită să ajute galera să alunece mai uşor prin apă, aşa cum este santina la prova multor vase moderne. El organizase cu studenții de la Colegiul de învățământ superior din Southampton efectuarea de teste, ca parte din studiile lor, într-un rezervor cu apă pentru o machetă de galeră. Mi s-a cerut să pregătesc un model simplu pentru testele din rezervor şi să le pun la dispoziție o selecție de pinteni în trei forme diferite care ar fi putut fi montate la prova şi comparate în timpul testelor.

Într-o dimineață, m-am dus la Southampton pentru a vedea ce mai fac studenții. I-am găsit agățați de macaraua mobilă plasată deasupra rezervorului de testare luând note asupra comportării modelului vopsit în galben, care era purtat de la un capăt la altul al rezervorului de către maşini ce şuierau şi huruiau asurzitor. La semnalul meu, instructorul a pornit-maşinile pentru a produce valuri artificiale. La următoarea sa cursă, mica bărcuță a început să sară nebuneşte în sus şi în jos. A fost împroşcată apă în cantități atât de mari încât era clar că, într-o situație reală, vasul s-ar fi scufundat.

— Nu fiți îngrijorat, spuse instructorul să mă liniştească. Computerul care a acționat mecanismul de producere a valurilor a fost programat pentru tipul de valuri din Marea Neagră în timpul furtunilor. Nu cred că galera dumneavoastră va avea de înfruntat o astfel de situație.

Testele au confirmat ceea ce Colin bănuia: pintenul ajuta la o mai bună comportare a galerei, ea alunecând mai uşor prin apă, micşorând în acelaşi timp valul de la prova.

Se putea astfel vâsli pe o suprafață de apă mai lină. Este cert că anticii stăpâneau bine arta construcției corăbiilor, iar Colin se hotărî să lungească extremitatea pintenului cu vreo 60 cm. Probele din rezervorul cu apă m-au ajutat să trag anumite concluzii, pe care însă nu am găsit cu cale să le fac cunoscute dinainte vâslaşilor, care trebuiau de fapt să vâslească din Grecia până în Uniunea Sovietică: 20 de oameni cu o condiție fizică medie trăgând la rame într-un ritm pe care ar fi putut să-l mențină constant mai multe ore, ar fi degajat cu toții la un loc, o forță de 2 cai-putere. Efortul lor combinat, încordarea maximă a muşchilor lor, nu ar fi produs o putere mai mare decât un motoraş exterior care pune în mişcare cea mai mică barcă de cauciuc. Cum ar fi putut echipajul meu să mişte o galeră de 3 tone, cu echipament şi echipaj, prin Bosfor, îm-, potriva curenților pe care i-am văzut cu ochii mei? Era o problemă la care nici nu vream să mă gândesc.

Respectându-şi promisiunea, Vasilis era pregătit să înceapă lucrul la galeră la începutul lui octombrie. M-a dus la micul joagăr unde buştenii lui Vardikos i-au fost aduşi din Samos şi unde urmau să fie tăiați în mărimi aproximative. Acolo l-am văzut pentru prima dată pe Vasilis în acțiune cu tovarăşii lui meşteşugari. Când am ajuns la joagăr, am constatat că nu era nimic pregătit pentru noi, deşi eram anunțați. Nu era nimeni pe acolo, iar pânza ferăstrăului mecanic era ruptă. Deodată, Vasilis intră ca o furtună în şopronul unde era joagărul şi izbucni: pânza ferăstrăului trebuia înlocuită pe loc şi buştenii tăiați imediat. La tirada lui, muncitorii de la joagăr n-au scos niciun cuvânt. Vasilis a stat nemişcat, bombănind şi privind fix până când marele ferăstrău a început să se învârtească şi să taie lemnul în bucăți. Nici atunci nu s-a liniştit. Din timp în timp arunca câte o privire încruntată operatorului de la ferăstrău, triind buştenii, mormăind că Vardikos nu i-a trimis exact ce dorea el. Cu toate acestea, cheresteaua era bună. Apoi, proprietarul joagărului a fost forțat să-i promită că va livra scândurile şi traversele la Spetses în nu mai mult de două zile. A doua zi, imediat după apariția zorilor, un camion vechi, încărcat până la refuz cu cherestea, se afla pe drumurile cu hârtoape ale Vechiului Port din Spetses. Pe lângă autocamion, pe scuterul său, cu pălăria de pâslă în formă de con pe cap, venea

Vasilis, asemenea unui câine ciobănesc care nu-şi scapă din ochi turma.

Tom şi Wendy Vosmer au sosit şi ei din Australia, căci fuseseră de acord să-şi petreacă iarna în insula Spetses, pentru a da o mână de ajutor la construcția bărcii. Misiunea lui Tom era de a acționa în calitate de consultant tehnic, pentru a veghea la respectarea autenticității istorice a construcției bărcii şi a executa orice lucrare pe care foarte independentul Vasilis l-ar fi lăsat s-o facă. Era o misiune pe care Tom trebuia s-o ducă la îndeplinire cu un tact cu totul deosebit. Am fost prevenit toi timpul că lui Vasilis nu-i plăcea ca un alt meşter să se atingă de cea mai mică bucățică de lemn de la vreuna din bărcile pe care le construia el. Lucra singur, sau cu un ajutor ales cu grijă, a cărui principală sarcină era să ridice şi să care, să țină scândura de celălalt capăt, să curețe atelierul, în general să dea o mână de ajutor „maestrului". Omul acesta, un tânăr prietenos, pe nume Mimas, conducea un iaht în timpul verii, iar pe Vasilis îl ajuta numai în lunile liniştite de iarnă. Cinci luni de lucru fără întrerupere cu Vasilis erau suficiente pentru Mimas. Ne-a povestit, întâmplător, pentru ce Vasilis nu vorbea cu Dino, un meşter care lucra la o barcă peste drum de atelierul lui. Dino era. şi el un excelent meşteşugar şi chiar foloseau împreună acelaşi ferăstrău. Cei doi oameni lucrau la mai puțin de zece metri unul de altul opt ore pe zi, şase zile pe săptămână, în tot timpul anului. Şi totuşi nu-şi vorbeau deloc. După cum povestea Mimas, Dino şi Vasilis şi-au făcut împreună ucenicia şi când au început lucrul ca debutanți în ale construcției de bărci părea firesc să fi devenit parteneri. Dar într-o zi, dintr-un motiv necunoscut nici până azi, a avut loc o ceartă foarte aprinsă din care unul a ajuns la spital, iar celălalt la poliție. De-atunci nu şi-au mai adresat nici-un cuvânt.

Tom era un om foarte înțelegător. Se ştie că meşterii constructori de bărci tradiționale, mă asigura el, erau firi independente. Le place să lucreze singuri şi să nu aplice decât propriile lor idei. Nu dorea să se amestece în modul de lucru al lui Vasilis. Foarte bine, mă gândeam eu, însă întregul proiect prea depindea numai de un singur om - Vasilis. Dacă nu va mai arăta interes pentru lucrare, sau va trece brusc la o alta, sau - ferească cerul - se va îmbolnăvi, va dispărea şi cea mai mică şansă ca galera să fie construită la timp. Era o perspectivă care mă îngrijora, dar dacă era cineva care putea să se înțeleagă cu Vasilis acesta era Tom. Şi el era un perfecționist, cu o răbdare de fier, iar acum începuse să învețe conştiincios limba greacă pentru a putea conversa cu „maestrul".

Am închiriat un apartament cu preț redus, datorită sezonului mort, într-o casă pe un deal ce străjuia atelierul lui Vasilis din Vechiul Port. În fiecare dimineață puteam vedea clar de la balconul apartamentului silueta de neconfundat a lui Vasilis, care cobora pe scuter de-a lungul unui drum abrupt de pe partea cealaltă a portului, spre şantierul său. În spatele scuterului alerga un ghemotoc cu blăniță gri-maron murdară, câinele lui de curte, pe care l-am poreclit Rags. Vasilis venea pe drumul cu hârtoape din spatele portului, dispărea pentru o clipă, pentru ca apoi să reapară sub balconul nostru. Pârâitul scuterului se oprea şi Vasilis, urmat de Rags, o lua pe cărarea care îl ducea la atelierul său, în timp ce de sub scânduri, cârpe, de sub corăbii răsturnate şi cutii de vopsea goale, apăreau mai multe pisici, pe jumătate sălbatice, toate întinzând gâturile spre punga de plastic pe care o legănau degetele lui Vasilis. Punga aceea era sacul cu surprize. Vasilis, arțăgosul cu privirea încruntată, avea şi el un punct slab. În fiecare zi aducea mâncare unor copii ai nimănui care se strângeau la atelierul său. Chiar şi duminica, ziua sa de odihnă, venea de acasă la marginea oraşului să le dea de mâncare.

Vasilis s-a hotărât să construiască galera chiar pe plaja din spatele atelierului său. Mimas a fost pus să curețe locul şi au fost instalați buştenii pe care urma să fie ridicată chila subțire a galerei. Acum apărea prima confruntare directă dintre vechile obiceiuri ale lui Vasilis şi cerințele construcției noii bărci. I-am cerut lui Vasilis să construiască chila puțin curbată în sus la mijlocul ei. Teoria spunea că, atunci când galera era în poziție de plutire, greutatea oamenilor şi a proviziilor încărcate în centru ar împinge în jos mijlocul

bărcii şi ar îndrepta curba, astfel încât chila ar rămâne dreaptă în apă.

Aşa cum mă temeam, Vasilis s-a îngrozit. Nimeni n-a curbat vreodată chila la o barcă nouă, mi-a spus el. Aşa arătau vechile bărci construite prost, care astăzi nu mai există. Era atât de înfierbântat încât m-a dus în partea cealaltă a portului pentru a-mi arăta o astfel de navă pe cala de lansare.

— Acolo! zise el, arătând spre curba cu pricina. Priviți! Barca aceea este pe cale de dispariție. Puteți vedea că i-au mai rămas doar câțiva ani. Cum e posibil să doriți ca o barcă nouă să arate aşa, lăsată în jos la capete? N-am auzit în viața mea ca o navă să fie construită cu o chilă curbată. E o nebunie!

De patru sau cinci ori Tom şi cu mine i-am explicat teoria care stă la baza chilei curbate. Din fericire, în ziua aceea, Vasilis era într-o bună dispoziție. După două ore de discuții, şi-a ridicat deodată mxinile în sus: .

— Bine, bine. O fac aşa. Dar e ideea voastră, nu a mea.

Şi pentru a se relaxa, a mimat, în glumă, disperarea.

Punându-şi capul în mâini, s-a făcut că izbucneşte în plâns.

După vreo două săptămâni, când chila curbată a viitoarei galere era terminată şi aşezată pe macara, cu cocoaşa sa expusă în mod evident pentru a putea fi văzută de oricine, doi bătrâni priveau la ea din drum făcând remarci asupra formei sale încovoiate, ciudate. Dar Vasilis se hotărâse de-acum să-şi facă un merit din structura neobişnuită a bărcii.

— Ce ziceți, nu-i aşa că e frumoasă? li se adresă el cu un gest larg al miinii. Este exact cum trebuia să fie.

Vardikos n-a reuşit să găsească un buştean atât de lung pentru a putea face chila dintr-o singură bucată, aşa că a trebuit s-o înnădim din mai multe bucăți. Masivul corp central al pintenului a fost şi el făcut din bucăți mai mici, fixate în cuie pe o secțiune bine curbată a rădăcinii unui arbore, care a dat forma de bază. Când totul a fost gata, ne-am adunat în jurul chilei şi a ciocului pintenului pentru a le ridica pe schela de lemn. După ce chila cea lungă a fost aşezată, Vasilis a început să zburde dintr-un loc într-altul, aplicând un număr enorm de suporturi şi proptele, toate având menirea să evite strâmbarea lemnului. Aceste precauții erau esențiale, explica el încruntat, deoarece pinii de Alep proaspăt tăiați se răsucesc şi se îndoaie pe măsură ce se usucă. Dacă nu legi strâns chila până nu se mai mişcă deloc, îşi pierde forma şi după aceea nu mai poți construi barca.

L-am întrebat de ce n-a folosit lemn uscat. Mi-a explicat că lemnul uscat nu putea fi livrat într-un termen aşa de scurt, iar pinul tăiat proaspăt era mai bun, datorită maleabilității sale, pentru majoritatea pieselor. Atunci am realizat că aceasta era soluția practică a uneia din problemele care au dat bătăi de cap istoricilor. Ei se întrebau cum reuşeau grecii, în antichitate, să înlocuiască atât de repede navele pierdute în bătălii. Unii specialişti erau de părere că mari stocuri de lemn erau păstrate în rezervă în şantierele navale antice, gata să fie folosite la construcția unor corăbii noi. Dacă era aşa, cum puteau vechii constructori să calculeze nevoile de viitor? Răspunsul la această problemă ni l-a dat meşterul nostru din Spetses: este aproape sigur că cei ce construiau bărcile în antichitate nu au folosit lemn uscat. Ca şi Vasilis, ei foloseau lemn verde proaspăt, tăiat în funcție de necesități, pe care îl preferau pentru elasticitatea sa. Un bun constructor de nave, fie el din vechime sau de azi, trebuia să ştie cum se comportă fiecare bucată de lemn atunci când se usucă, cât de mult se scurtează, se răsuceşte sau se încovoaie; şi apoi să țină seama de toate acestea când se apucă să construiască nava.

Pasul nostru următor pornea de la obiceiul meşterilor antici de a construi carena vasului aplicând scândurile deasupra chilei, ca o coajă de ou, adăugind după aceea coastele. Tom, însă, a pregătit bucăți de lemn curbate care să servească drept model pentru Vasilis când îi dădea formă carenei. Mai târziu, când carena ajunge la un stadiu satisfăcător, unele scânduri sunt îndepărtate, în timp ce altele devin coastele galerei. Tom

şi cu mine am fost de acord că această metodă era bună. Vasilis trebuia să facă față problemelor pe care le ridica realizarea unei bărci cu o formă care pentru el era cu totul nouă. Ar fi fost prea mult să credem că va învăța o serie de operațiuni complet noi, mai ales că avea la dispoziție scânduri care se răsuceau şi se îndoiau neregulat. Ceea ce interesa era să se realizeze carena în forma pe care a trasat-o Colin.

Spre sfârşitul după-amiezii zilei în care am pus în poziție definitivă chila şi primele tipare noi, am rămas la şantier după ce au plecat cu toții. Vroiam să-mi dau seama cum va arăta noua navă. Pentru prima oară era montat suficient din structura bărcii ca să pot aprecia cum va arăta o galeră de acum 3 000 de ani. Stând pe plajă şi privind la scheletul bărcii, m-a frapat cât de fragilă părea ea. Bucățile de lemn păreau destul de solide atunci când le-am montat în poziția lor. Acum însă, văzută în întregul ei, coloana vertebrală a navei părea atât de fragilă, încât n-ar fi putut să susțină lungimea bărcii fără să se frângă în două. Îmi amintea de scheletul unui crocodil pe care l-am văzut într-un muzeu de istorie naturală. Capul şi masivul său maxilar, asemenea provei bărcii şi.pintenului proeminent, păreau prea grele pentru a putea fi susținute de coloana vertebrală lungă şi subțire.

Vasilis nu părea a fi deloc îngrijorat, cel puțin după cum se manifesta. În fiecare dimineață venea la muncă, îşi hrănea pisicile, îşi prepara o ceşcuță de cafea la un foc de surcele, şi se apuca de lucru în stilul său cu totul special. Nimeni, nici Mimas, nici Tom, nici eu, nici John Egan, care venise să fotografieze şi era omul bun la orice muncă manuală, nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce-şi propunea el să lucreze într-o zi. Nu exista nicio posibilitate să aflăm care era următoarea operațiune pe care o avea în vedere Vasilis; era total imprevizibil. Într-un anumit moment cioplea cu barda pentru a da formă pintenului, în clipa următoare îşi schimba poziția sau alegea curbura unei scânduri; sau ne anunța brusc că pleacă în cealaltă parte a insulei să cutreiere dealurile în căutarea de tufe de stejar ale căror ramuri le folosea la confecționarea penelor şi cuielor de lemn cu care fixa structura. Vasilis nu anticipa niciodată asupra planurilor sale şi niciodată nu explica ceea ce făcea. Îşi vedea pur şi simplu de treabă în ritmul său propriu şi cu tehnica sa personală. Astfel, Tom şi cu mine am fost consternați când am văzut că, în loc să înceapă să pună prima scândură lângă chilă, Vasilis a început prin a pune scândura care în mod normal ar fi fost ultima, tocmai deasupra carenei lângă linia punții. Apoi, tot brusc, a coborât înapoi în chilă, aşezând acolo scândură respectivă. Amândoi ne-am aşteptat în mod firesc ca imediat după aceea să instaleze perechea scândurii în partea opusă a corăbiei. N-a fost deloc aşa. Vasilis a pus încă o scândură deasupra primeia, în aceeaşi parte.

— E de necrezut, spuse Tom cu uimire. Cred că el va monta toate scândurile pe o parte a bărcii înainte de a pune măcar o scândură în partea opusă. Trebuie să aibă o extraordinară încredere că va putea să îmbine cele doua părți. Este cel mai straniu mod de a construi o barcă pe care l-am văzut vreodată.

Vasilis şi-a îndreptat prompt atenția asupra altei teorii despre prova. Savanții au scris mult despre dificultatea de a redescoperi vechea metodă de îmbinare a scândurilor corăbiilor prin tehnica cunoscută sub numele de nut şi feder. Era o artă care s-a pierdut şi de aceea experții susțineau că a face să renască această metodă ar fi mult prea dificil. Marginea fiecărei scânduri trebuia tăiată pentru a face o serie de mici crăpături, federul. Limbi plate de lemn - nutul - erau introduse în aceste crăpături, astfel încât fiecare limbă să iasă în afară. Următoarea scândură care trebuia montată avea şi ea de-a lungul marginii crăpături în care erau introduse nuturile respective. Perpendicular pe capetele fiecărui nut, trebuiau introduse şi fixate acolo cuiele de lemn. Era o metodă care cerea efort, dar extrem de sigură, de legare a scândurilor unei corăbii între ele pentru a forma carena ca un tot unitar. Potrivit opiniilor specialiştilor, ar fi necesare ore şi ore de practică pentru reînsuşirea acestei tehnici, calcularea locului în care se face crăpătura pe muchia

fiecărei scânduri şi aprecierea corectă a unghiului şi mărimii nutului. Ni s-a spus că metoda aceasta ar lua atâta timp, încât ne-ar trebui doi ani ca să construim barca. Lui Vasilis i-a venit să râdă când i s-a vorbit despre dificultatea metodei. Tom a făcut o machetă în mărime naturală a unui nut şi feder şi i-a arătat-o. Meşterul a ridicat din umeri, aşa cum făcea când nu era de acord.

— Nu-i nicio problemă, a spus el. Voi pregăti cele două scânduri ca de obicei, voi face crăpăturile şi limbile de lemn, voi împreuna scândurile şi toc! toc ! toc! - a simulat că le bate cu ciocanul de lemn. Şi aşa le îmbin.

Avea perfectă dreptate. Prima scândură a fost montată la chilă cu nuturi şi federe rapid şi uşor, ca şi cum asta ar fi făcut Vasilis o viață întreabă. După aceea, fiecare scândură intra la locul ei cu aceeaşi uşurință. Singura concesie era de natură pur mecanică. Vechii constructori de nave lucrau cu o mulțime de ajutoare, unii dintre aceştia fiind sclavi, care făceau cu dalta sute şi sute de crăpături. Dar Vasilis construia carena practic singur, de aceea am găsit o maşină care să efectueze aceleaşi lucrări, iar un tânăr profesor-maistru de tâmplărie din Anglia, Tim Richards, şi-a luat concediu de la şcoală pentru a veni în insula Spetses să dea o mână dâ ajutor. Tim manipula maşina respectivă, pregătind limbile din lemn de fag pentru Vasilis. Evident, „maestrul” a refuzat să accepte orice ajutor pentru construirea carenei. Aceasta era o treabă, aşa cum repeta cu insistență Vasilis, a cărei responsabilitate îi revenea numai lui. Şi o făcea aşa cum ştia el, în concordanță cu convingerile sale la care ținea atât de mult.

Vasilis Delimitris, maestrul constructor de nave din Spetses, care a construit Argo.

Unele din metodele sale aveau, cu adevărat, ceva dramatic în ele. Tocmai terminase o parte a carenei, care arăta splendid - o frumoasă şi strălucitoare bucată mare de lemn de un galben pal punctată de capetele cuielor care prindeau nuturile, o adevărată operă de artă. Trecătorii se opreau să admire curbura plăcută a lemnului, liniile delicate ale încheieturilor scândurilor, ca şi luciul lemnului. Apoi, fără să ne anunțe, apăru Vasilis, târând după el o sticlă mare cu gaz şi o lampă de sudură. Aprinse lampa şi o îndreptă cu zgomotoasa limbă de foc spre carenă. Pentru o clipă ni s-a părut că a înnebunit şi că dă foc bărcii. Dar nu - îndată ce scândurile au început să se aprindă şi să ardă mocnit sub flacăra fumegândă, Vasilis începu să mişte lampa ca pe o pensulă cu care vopseşti. Atunci ne-a apărut clar ce vroia să facă: folosea flacăra pentru a usca o serie de găuri în care trebuia să

introducă mai multe cuie de lemn. Dacă lemnul era uscat, cuiele țineau mai bine. Aceasta era metoda lui dură de a usca lemnul. Când şi-a încheiat operațiunea, frumoasa carenă arăta ca şi cum ar fi fost folosită la un exercițiu de stingere a incendiilor.

Într-o zi, când mă odihneam împreună cu Tom în timpul prânzului, am auzit strigăte şi țipete din direcția şantierului. Alergând la balcon, ni s-a părut că vedem ceva care aducea a accident. Barca nu mai era întinsă pe blocul de buşteni, ci căzuse pe o parte, zăcând înclinată pe pământ. Mi-au trecut prin cap tot felul de nenorociri, fie că cineva a fost strivit de carenă în căderea ei, fie că scândurile s-au rupt izbindu-se de pământ. Tom, înnebunit, se năpusti spre atelier, apoi reapăru alergând spre casă

— Am venit să iau aparatul de fotografiat, îmi spuse el gâfâind. Mai bine ai veni să vezi ce a făcut Vasilis.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. De ce e înclinată barca?

— Asta vreau să fotografiez, răspunse Tom. Vasilis a ajuns la concluzia că a încheiat ce a avut de făcut în partea dreaptă a navei şi că e momentul să înceapă să monteze scândurile în partea stângă. Fără să spună nimănui, a scos proptelele dintr-o parte a bărcii, i-a dat un brânci jumătății de carenă construită, care s-a învârtit şi pe care au prins-o Mimas şi Tim, chemați în ajutor în ultimul moment. A clătinat din cap, exclamând: Sper că nu s-a rupt nimic!

Nu m-am obişnuit niciodată cu modul ciudat în care Vasilis întorcea galera de pe o parte pe alta, aşa cum face conducătorul de elefanți când îi pune pe aceştia să se întoarcă în apă atunci când se spală într-un râu.

Dar aceasta nu era singura mea îngrijorare. Eram foarte preocupat să aflu dacă expediția va primi permisiunea să navigheze pe tot traseul spre destinația descrisă de legendă - vechiul ținut al Colhidei, unde Iason plecase în căutarea lânii de aur şi unde azi se află Republica Sovietică Socialistă Gruzină, la capătul de răsărit al Mării Negre. Pentru a-i cere un sfat, m-am dus la lordul Killanin, fostul preşedinte al Comitetului Internațional Olimpic, care, datorită funcției pe care a deținut-o, avea relații excelente cu numeroase personalități conducătoare din toată lumea. M-a pus imediat în legătură cu ministrul sporturilor din URSS, care mi-a sugerat ceva ciudat: persoana care ar fi putut să manifeste cel mai mare interes pentru expediția mea era un bine cunoscut doctor în medicină şi personalitate a televiziunii sovietice - Iuri Senkevici.

Numele mi-era cunoscut. Senkevici făcuse parte, în calitate de medic, din echipajul exploratorului şi antropologului norvegian Thor Heyerdahl, pe replicele plutelor *Ra* şi *Tigris.* În afara activității sale de medic, Iuri prezenta la televiziune un program foarte popular de călătorii. I-am scris prin intermediul secției culturale a ambasadei Uniunii Sovietice la Londra, întrebându-l dacă m-ar putea ajuta în legătură cu cererea mea de a se accepta ca expediția argonauților să ajungă în Gruzia. Scrisoarea mea s-a rătăcit prin canalele oficiale şi luni de zile n-am primit niciun răspuns. Am făcut numeroase vizite la ambasadă. Ataşatul cultural sovietic era o persoană încântătoare şi amabilă, dar nu, nu avea niciun răspuns. Trebuia să aştept. Nu aveam nicio posibilitate să mai amân proiectul; trebuia pur şi simplu să merg înainte, să construiesc barca, să formez echipajul şi să sper că totul va fi bine. Pe neaşteptate, am primit un telefon de la corespondentul din Londra al unui important ziar sovietic.

— Domnul Severin? Pot veni să vă iau un interviu? mă întrebă el. Vreau să-mi vorbiți despre noua dumneavoastră expediție.

M-am mirat, pentru că nu o anunțasem încă.

— Da, desigur, am răspuns. Dar spuneți-mi, cum se face că vă interesați de ea?

— Redacția de la Moscova mi-a cerut să vă iau un interviu în legătură cu expediția pe urmele lânii de aur. Iuri Senkevici a vorbit despre expediția dumneavoastră la programul său TV, anunțând că televiziunea sovietică se va ocupa de primirea expediției în Gruzia.

Două zile mai târziu, a sosit şi confirmarea oficială de la ambasadă. Expediția mea va fi

primită cu plăcere în Gruzia. Autoritățile sovietice ne vor da tot sprijinul, inclusiv prin suplimentarea echipajului nostru cu canotori atunci când vom ajunge acolo. Se părea că expediția în căutarea lânii de aur avea de-acum un acord internațional.

Spre sfârşitul lunii martie, Vasilis terminase aproape montarea scândurilor pe cea de-a doua parte, din stânga, a galerei. Tom a făcut ca toate lucrările de asamblare a bărcii să avanseze cât mai repede. Era un meseriaş de primă mână şi, în timp ce Vasilis se ocupa de carenă - mormăind în şoaptă nişte înjurături care, aveam impresia, se adresau în aceeaşi măsură lui Colin şi lui Vardikos - Tom muncea în interiorul bărcii. El lucra la băncile vâslaşilor şi la piciorul catargului, dădea formă catargului şi vergii din trunchi de chiparos şi cioplea lamele celor două lopeți pentru cârmă, lungi de 3,65 m, care vor conduce barca. Era, de asemenea, un gabier desăvârşit. La Atena am găsit frânghii de cânepă, pe care Tom le-a matisat, le-a legat în mănunchi şi le-a cusut pentru a face din ele straie, scoabe şi fungi, care acum aşteptau în legături ce miroseau a smoală. Ori de câte ori era nevoie de o lucrare bună, el era.gata să cizeleze, să taie cu ferăstrăul, să dea la rindea sau să sableze. În vârful piesei curbate de la pupa, Tom a sculptat un ornament reprezentând o coadă răsucită.

Totul părea să fie perfect. O singură persoană se îndoia. Sus pe deal, la marginea drumului, vechiul rival al lui Vasilis, Dino, privea cum lua formă galera şi creştea.

— Barca asta nu va fi bună de nimic, a fost auzit spunând. Este mult prea lungă şi prea îngustă. Nu e de mirare că în cărțile de istorie se vorbeşte despre vechile corăbii care au naufragiat şi au fost aruncate la mal. Şi cu asta se va întâmpla la fel.

Tim Richards a trebuit să se întoarcă acasă pentru a-şi relua activitatea şcolară, lăsând drept moştenire vreo zece scripeți pentru frânghiile bărcii. Le făcuse cu mâna - fiecare scripete fiind o copie a clasicelor macarale găsite pe vasele naufragiate din Marea Mediterană, cu roți de lemn care mergeau pe dinți de lemn. Cel care l-a înlocuit era un om pe care îl mai văzusem o singură dată, şi atunci într-o discuție de numai o jumătate de oră. Peter Wheeler a şi scris, oferindu-se ca voluntar la manevrarea velei în cadrul expediției, dar când ne-am întâlnit nu s-a arătat prea încrezător în competența lui. Da, ştia puțin să mânuiască velele. Dar în ceea ce priveşte dulgheria sau lucrul în metal? În scrisoarea sa spunea că este inginer. Putea să facă unele munci ocazionale pe lângă casă, răspunse el prudent, nimic de profesionist, ci doar la nivelul muncitorului manual. Modestia, aveam să aflu, era una din trăsăturile specifice ale lui Peter. Era de fapt un foarte îndemânatic dulgher, tehnician şi proiectant, omul ideal care să se îngrijească de armătura şi toate piesele asamblate ale navei în timp ce naviga. Putea să repare o cârmă avariată folosind câteva bucățele de scândură, să refacă vârful pintenului, să facă orice piesă a maşinăriei să lucreze, şi întotdeauna cu cea mai mare discreție.

Imediat după sosirea sa la Spetses, luam cu toții micul dejun în apartament, când cineva ne spuse că Peter a ieşit din casă mai devreme, în zorii zilei.

— Alergi dimineață? l-am întrebat eu.

— Mda, răspunse Peter calm.

— Cât de departe ai mers?

— Cred că până în partea cealaltă a insulei.

S-a făcut o pauză, în timp ce noi, toți ceilalți, încercam să calculăm cam cât era până în partea cealaltă a insulei Spetses. Erau probabil 10 kilometri.

— Ai alergat vreodată distanțe mai mari, maraton sau aşa ceva?

— Hm... da.

— Când ai alergat pentru ultima oară la maraton?

— În preziua venirii mele la Spetses.

În jurul mesei se făcu linişte.

Galera fiind aproape terminată, sosise momentul să-i înregistrăm oficial existența la

autoritățile greceşti. N-am avut niciodată nicio îndoială asupra numelui pe care i-l vom da. De la prima schiță de pe planşetă, ne-am referit la ea ca *Argo.* Părea evident că acest nume trebuia să-l poarte în onoarea celei din antichitate, despre care Apollonius spunea că era „cea mai frumoasă navă care a înfruntat marea cu vâslele".

Din nefericire, aveam să descopăr destul de repede că era mai uşor să dai un nume unei bărci în Grecia decât să primeşti permisiunea să navighezi în apele greceşti. Trebuiau respectate o mulțime de reguli stabilite de guvern: măsurători oficiale, rapoarte ale marinei, măsuri şi inspecții de siguranță, dosar de acte şi altele. De fapt, curând mi-am dat seama că birocrația din Grecia credea în impunerea a cât mai multe şi mai întortocheate reguli ce ar fi putut fi născocite, pentru simpla plăcere ca apoi să inventeze căi şi mai ingenioase pentru a rezolva problemele pe care le-a creat. Era ca şi când un om foarte inteligent juca şah cu el însuşi.

Autoritățile au început prin a trata barca noastră ca şi când ar fi fost un mic cargobot construit în Grecia şi lansat la apă. Nu i se permitea să navigheze decât dacă respecta anumite reglementări guvernamentale. De exemplu, ea trebuia controlată de un inspector de marină pentru a se vedea dacă corespunde normelor de construcție pentru nave de categoria sa. În zadar am arătat că, după cum mi-am dat seama, nu existau norme de construcție stabilite pentru galerele din ultima parte a epocii bronzului. Câți pereți închişi ermetic erau pe nava noastră? Niciunul - *Argo* era o barcă deschisă. Atunci ea nu poate naviga pe mare. Are nava rezerve de flotabilitate, sunt puntea şi timona destul de puternice pentru a rezista unei mări agitate? Nu i-a impresionat faptul că o punte nu ar fi autentică din punct de vedere istoric şi că timonierul va sta în picioare, expus intemperiilor. Sărmana Argo n-a trecut testele aproape la niciun punct - nu are flotabilitate, nu are releveu, nu are adăpost pentru echipaj, nu are instalație radio, etc., etc. S-a cerut chiar ca *Argo* să aibă instalat un sistem de protecție contra incendiilor, pentru a stinge focul din sala maşinilor. Din păcate, *Argo* nu avea nici măcar o maşină.

Evident, aceasta era o problemă pe care Unchiul John trebuia s-o rezolve şi în acest scop a luat legătura cu prietenii săi. Au venit atunci sfaturi din partea autorităților de la Oficiul de înregistrare maritim grec, de la proiectanții de vase, de la funcționari superiori ai poliției portului, de la jurişti şi în cele din urmă chiar de la cabinetul ministrului marinei comerciale. Spre satisfacția generală, ochiul ager al unui avocat, a descoperit un subpunct special într-un paragraf minor dintr-o clauză prevăzută de tratatul internațional întocmit de Congresul maritim internațional pentru siguranța navelor pe mare. Subpunctul respectiv făcea o excepție specială de la jungla de reguli şi reglementări pentru orice navă care ar fi putut fi considerată ca „navă experimentală". A trebuit ca *Argo* să fie clasificată drept „vas experimental". John a aranjat o întâlnire cu ministrul însuşi; ministrul a mâzgălit o semnătură ca şi cum ar fi mânuit o baghetă magică. Având aprobarea oficială, *Argo* devenise acum un caz special, iar pentru justificare aveam un certificat scris de mână şi frumos desenat. Galera noastră era, aşa cum atesta documentul, „o navă experimentală de construcție primitivă". Şi dacă nu aveam un aparat de stins incendiile, radio, ofițeri de punte cu carnet de marinar, cuşete pentru echipaj şi spațiu pentru gătit aprobate de sindicat, mi s-a dat permisiunea să navighez cu condiția să avem la noi veste şi plute de salvare pentru întregul echipaj, un bofman, un doctor şi un specialist în domeniul vâslitului.

Cu o săptămână înainte de lansarea la apă a noii *Argo,* a avut loc o întâmplare ciudată, care mi-a amintit vrând-nevrând de ceva ce scrisese Apollonius din Rodos despre barca lui lason. El spunea că prima galeră *Argo* avea la prova o bucată de lemn cu totul deosebită - o ramură ruptă dintr-un stejar sacru din pădurea sfântă Dodona[1]. Această ramură era un

---

[1] Pădure în Epir unde preoții şi preotesele lui Zeus interpretau voința zeului după mişcarea frunzelor unui stejar sacru.

talisman, un fel de vrajă şi, după cum spunea Apollonius, ea dădea corăbiei puterea să vorbească. În anumite momente deosebite, cum a fost, de exemplu, ziua în care a pornit din Iolcos în călătoria sa spre Colhida, *Argo* a vorbit cu voce omenească.

La 21 martie, noua *Argo* stătea înclinată pe o parte pe panta pe care a fost construită. Cu excepția câtorva detalii era gata să fie lansată la apă. Pe fundul navei s-a aplicat, pentru a o face să alunece mai uşor pe şinele de lansare, un strat de gudron amestecat cu bucăți mari de grăsime râncedă de oaie ce mirosea îngrozitor. Vasilis şi Mimas instalaseră sub galeră o sanie de lemn solidă pentru a o putea dirija la lansare în poziție corectă. Ei o întorseseră deja din poziția inițială, când era paralelă cu apa, pentru a o aşeza aproape perpendicular pe mare. A fost o operațiune complicată şi pe la mijlocul ei Vasilis a cerut un repaus. Cei patru sau cinci oameni care trăgeau frânghiile ce controlau galera s-au aşezat jos pentru a se dihni. *Argo* rămăsese singură pe sania de pe cala de lansare. Oamenii erau la 4-5 metri de ea. Se făcuse linişte. Şi în acel moment, *Argo* „a vorbit”. Foarte distinct, a scos un mormăit profund şi încet, ca un geamăt de om. A fost într-adevăr un moment lugubru.

Pentru o clipă, am crezut că am o halucinație. Ceea ce auzeam era un mormăit prelung, asemănător cu sunetele pe care le scoate un om care oftează în somn, dar geamătul respectiv a durat mult mai mult, să fi fost vreo 15 secunde. Apoi s-a oprit. Dar după o scurtă pauză, văitatul acela prelungit şi înfundat a început din nou. M-am speriat atât de tare încât am întors capul brusc pentru a vedea dacă nu cumva cineva făcea o glumă. După cât se părea, ceilalți nu auziseră nimic. Poate sunetele acelea puteau auzi numai din locul în care eram eu, cam la 9 metri distanță lateral de barcă. Dar a mai auzit cineva geamătul lui *Argo* - Vasilis. El şi-a ridicat capul drept în sus, ca un cocoş, lăsându-l puțin pe o parte pentru a putea asculta. Apoi s-a îndreptat spre corpul bărcii, mergând încet de-a lungul ei, asemenea unui câine de vânătoare care caută un sitar ascuns. Sunetele acelea s-au repetat încet, ca şi când barca bombănea ceva pentru ea însăşi. Vasilis a scos din buzunar un creion de tâmplărie, al cărui vârf l-a îndreptat foarte încet spre carena bărcii. S-a mutat repede într-o altă poziție, repetând gestul. A reuşit să stabilească locul de unde venea zgomotul. *Argo* se mişca foarte uşor în postamentul său şi scândurile unse alunecau pe lemnul acestuia, producând un geamăt asemănător cu cel al unui om. Vasilis a introdus cu palma într-un lăcaş o pană. Geamătul a încetat. *Argo* s-a liniştit, dar mie mi-a trecut un fior prin şira spinării.

Când prima *Argo* a fost lansată la apă, povesteşte Apollonius, argonauții au săpat la marginea mării un şanț larg prin care trebuiau să tragă barca în apă. În şanț, au montat rulouri de lemn; vâslele au fost întoarse în interiorul bărcii şi legate astfel încât mânerele lor să iasă în afară ca nişte gheare; argonauții stăteau pe fiecare parte, gata să salte barca. Tiphys, cârmaciul,

> „a sărit în barcă pentru a da semnalul
> ca tinerii să împingă. El a dat
> ordinul cu un strigăt puternic, iar
> vâslaşii şi-au lipit deodată umerii de *Argo.* La prima ridicare, au urnit-o din loc; apoi s-au opintit înainte, sprijinindu-se pe picioare pentru a o menține în mişcare. Şi barca s-a mişcat. Printre cele două rânduri de oameni care împingeau şi strigau, barca din lemnul de pe muntele Pelion aluneca repede în jos. Rulourile, încălzite de frecarea de chila puternică, au gemut şi datorită greutății bărcii au scos un val de fum. Şi astfel a alunecat *Argo* în mare, şi s-ar fi dus şi mai departe, dacă oamenii nu ar fi ținut-o strâns şi nu ar fi strunit-o cu odgoanele”.

Lansarea bărcii noastre *Argo* n-a fost deloc mai puțin spectaculoasă. Norocul a făcut ca lansarea să aibă loc în prima zi cu soare a primăverii. În Grecia continentală, la numai o milă de unde eram noi, nori negri vărsau torente de ploaie, în timp ce Vechiul Port al

insulei Spetses strălucea în razele proaspete, sclipitoare ale soarelui. Fluturau stegulețele de semnalizare; pe *Argo* erau arborate steagurile tuturor țărilor pe care urma să le vizităm şi acelea ale naționalităților care făceau parte din echipaj; o mulțime de oameni s-a adunat, locuitori ai insulei, oaspeți veniți special de la Atena, prieteni ai proiectului nostru. Vasilis era îmbrăcat cu pantalonii săi cei mai curați şi mai bine călcați, încercând să privească degajat, deşi radia de bucurie. El declarase că poate construi galera; îşi pusese în joc reputația. Acum *Argo* stătea pe cala de lansare, strălucind în noul ei veşmânt - vopsită în roşu, albastru şi alb, culori copiate după frescele murale miceniene.

Preotul ortodox al comunei a venit s-o binecuvânteze. Era un bărbat înalt, frumos, puțin afectat în anteriul său lung negru, cu gulerul brodat, cu barbă bogată şi pălărie neagră înaltă. El a oficiat binecuvântarea cu mare pompă, în fața pintenului, căci *Argo* a fost lansată cu pupa înainte, a fost instalată o masă. S-a pus o față de masă pentru a o transforma într-un altar, pe care se aflau o cupă cu apă sfințită, o cruce din lemn de măslin, o cădelniță şi o crenguță de măslin. După ce preotul a spus rugăciunea, a înmuiat crenguța în apă, înaintând ceremonios spre *Argo.* A scuturat apa sfințită spre „ochii” holbați de deasupra pintenului, pentru ca apoi să păşească ferm pe apuntament şi să treacă, prin barcă, de la o bancă de vâslaşi la alta, ridicându-şi anteriul şi stropind cu apă sfințită nava şi pe spectatori.

Când preotul a coborât din galeră, Vasilis a ieşit din rândurile mulțimii. Ținea în mână micul *skipani,* barda de care s-a folosit zi de zi la construirea bărcii. S-a urcat în galeră şi cu şase lovituri scurte a crestat trei cruci în linie în vârful pintenului. Apoi s-a aplecat şi a sărutat semnele făcute. Era propria binecuvântare pe care o dădea bărcii. S-a reîntors apoi în spatele mulțimii, nu înainte însă de a o preveni că era primejdios să rămână pe cala de lansare când *Argo* se va pune în mişcare. În momentul acela, într-un gest remarcabil, din mulțime au apărut cei zece meşteri constructori de nave fruntaşi din Spetses. Am găsit ca deosebit de impresionant faptul că aceşti oameni, care de obicei lucrează într-o totală independență, de care sunt atât de mândri, se oferă acum să lucreze direct sub ordinele lui

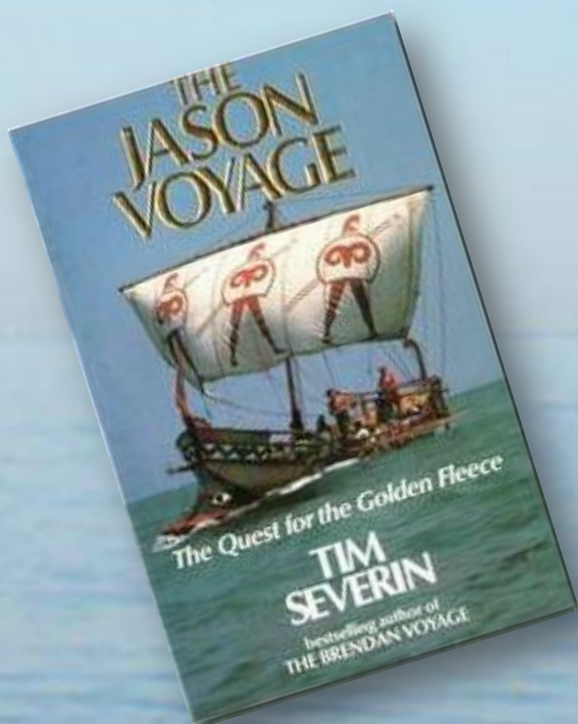
Vasilis; a fost un splendid omagiu adus acestei realizări. Fiecare meşter avea în mână un par rezistent de lemn pentru a ajuta la ridicarea şi repunerea pe făgaş a bărcii în cazul în care aceasta s-ar clătina la un moment dat. S-au înşiruit pe două rânduri pe ambele părţi ale calei de lansare. Apoi şi-au îndreptat privirile spre Vasilis, care stătea mândru lângă prova galerei, aşteptând instrucțiunile acestuia. El s-a lăsat pe genunchi pentru a putea privi de-a lungul liniei chilei, făcu semn unui om din faţă, arătându-i cu mâna să execute cu parul său o uşoară corecție de un minut[2], să mişte foarte puțin barca pentru a sta mai drept pe cala de lansare.

Atunci Vasilis a dat un ordin. Patru meşteri au ridicat câte un baros şi au lovit drept în principalele proptele susținătoare. Când a mai rămas o singură proptea care mai sprijinea barca, Vasilis a trecut în faţă cu un ciocan de lemn în mână şi a bătut cu el de trei ori. La a treia lovitură, propteaua s-a desprins şi *Argo* a început să alunece. Cele două rânduri de meşteri agitau parii, vrând parcă să uşureze alunecarea. Cu o viteză din ce în ce mai mare, galera cobora pe pantă. Toţi cei care asistau au izbucnit în aplauze în momentul în care a intrat plescăind în apa portului şi a început să plutească, eliberată din lăcaşul său suspendat, învârtindu-se şi legănându-se pe apă.

Argo arăta extraordinar. Aluneca exact la linia de plutire pictată. Era prima galeră de acest tip lansată la apă poate după 1500 de ani. Mulţimea aclama. Vasilis, cu mâinile în şolduri, privea mândru la lucrul ce a ieşit din mâinile sale. Lângă mine, Tom, acela care a depus atâtea eforturi pentru realizarea unei bărci perfecte, avea lacrimi în ochi.

— Doamne, spuse el, e tare frumoasă! E atât de frumoasă încât îmi vine să plâng.

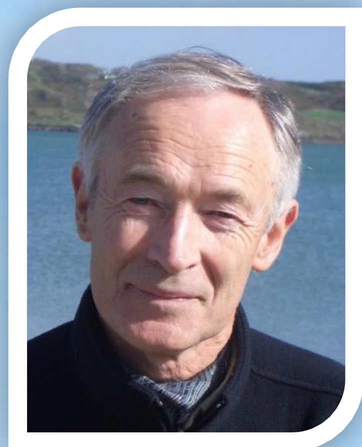
Va urma...

[2] A 60-a parte dintr-un grad.

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

ATAC! ATAC! ATAC!

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 5

14

USS *Jefferson*
TFCC
1130 ora locală (Zulu -10)

În afară de a lansa restul dotărilor ASW și să navigheze în continuare, erau puține lucruri pe care putea să le facă *Jefferson* în legătură cu sub-ul inamic care a avut îndrăzneala de a lansa o armă asupra portavionului. Contactul a fost sigur în interiorul zonei de siguranță a lui *Centurion*, iar în timp ce *Jefferson* putea patrula la marginea acesteia, nici o armă nu putea fi lansată în interiorul ei. Era prea mare pericolul de a-l doborî pe *Centurion* în locul sub-ului chinez. Oricât ar fi dorit să arunce în apă toate torpilele avute la dispoziție, Batman a fost forțat să se retragă și să-l lase pe *Centurion* să-și facă treaba. De altfel, în aceste momente, avea destule probleme pentru care să-și facă griji.

Compartimentul a început să miroase a prea mulți oameni care n-au mai făcut cam demult un duș. Batman și-a verificat discret subrațele și s-a înfiorat de propriul miros. Nu conta – mai trecuseră prin așa ceva, iar mirosul de transpirație nu a împiedicat pe nimeni să-și facă datoria.

Şi era gata să parieze că flăcăii de la celălalt capăt al liniei SINCGAAR miroseau şi mai rău. Şi totuşi, nu era nici o urmă de frustrare în vocea, calmă, plină de încredere, care se auzea pe circuit.

— Nucleare – fără nici o îndoială. Chinezii au cerut să ne retragem din zonă sau vor detona una la complexul CINCPACFLEET[1]. *Sir*, cu experienţa mea de militar, nu am nici o îndoială că nu blufează.

Nu era nici o nuanţă de panică în vocea SEAL, doar hotărâre totală, fermă.

— Daţi-ne douăsprezece ore, *Admiral*. Cred că putem rezolva problema.

Batman a înjurat pe tăcute, apoi a luat microfonul.

— Aveţi echipament RADIAC[2]?

— Negativ, *sir*. dar avem informaţii că e montat într-un camion. Ştim unde să căutăm şi ştim ce avem de făcut. Nu par a fi prea multe opţiuni, *sir*. Atât timp cât au chestia asta nucleară la punctul zero, în complexul CINCPACFLEET, nu avem alte variante.

Fără a mai aminti de ostatici, se gândi Batman şi-l trecu un mic fior rece. Dar ofiţerul SEAL avea dreptate – oricum, probabilitatea ca cineva din complex să supravieţuiască nu era mare. Erau toate şansele ca atunci când chinezii se vor retrage – şi într-un final vor trebui să o facă – ostaticii să fie executaţi. Americanii nu prea puteau face mare lucru legat de aceasta, dar, deşi pierdeau o bătălie, puteau totuşi câştiga războiul. Iar cheia reuşitei era eliminarea armei nucleare.

Superioritatea aeriană – era altă problemă, reflectă Batman obosit, frecându-şi uşor fruntea cu mâna. Indiferent cum ar fi privit problema, nu prea existau variante la angajarea luptei direct deasupra oraşului. Iar asta însemna pierderi de vieţi, cele mai multe din rândul civililor. Nu exista nici o posibilitate de evacuare, mai ales după demonstraţia de forţă asupra avionului de linie, când au cucerit insula. Nu, oamenii care erau în teritoriu trebuiau să rămână acolo, chiar dacă Batman va trebui să facă pe dracu-n patru ca să evite pierderile colaterale.

— Douăsprezece ore, ai spus? a întrebat Batman din nou.

— *Yes, sir*. Dacă nu reuşim nimic până atunci, amiralul poate lua în consideraţie varianta unei lovituri chirurgicale asupra complexului. Distrugerea bombei prin metoda dură.

Din vocea SEAL nu răzbătea nici o urmă de teamă.

Batman revăzu din nou, mintal, lista cu numele ostaticilor, recunoscând pe mulţi dintre ei ca vechi şi dragi prieteni. Se înrolaseră cu toţii în Navy, unii pe nave, ca navigatori, alţii în aviaţia ambarcată. Dar cu cât înaintezi în grad, cu atât mai puţini egali ai, iar el îi cunoştea bine pe fiecare dintre ei. Putea ordona moartea lor?

Sigur că putea, aşa cum le ordona în fiecare zi piloţilor să zboare, ştiind că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Dar acum era un sentiment cu totul diferit, că oamenii de la sol ar putea muri fără a avea posibilitatea să riposteze prin luptă.

— Douăsprezece ore, a hotărât, în sfârşit. Apoi, intervenim noi.

Batman a închis microfonul, apoi s-a ridicat din scaunul său înalt aflat în mijlocul TFCC.

— Sunt în sala de şedinţe, dacă ai nevoie de mine, i-a spus lui TAO. Şi trimite acolo restul echipei mele.

---

[1] CINCPACFLEET - Commander in Chief Pacific Fleet – Comandantul Flotei din Pacific.

[2] RADIAC - Radioactivity Detection, Identification and Computation – se referă la tipurile disponibile de echipament şi aparate de măsură a nivelului de radiaţii.

Barca de salvare *Heaven Can Wait*
1140 ora locală (Zulu -10)

Adele simțea o durere adâncă, puternică, în mușchi de la vâslit. După treizeci de minute de tras la pagaie, portavionul nu părea a fi mai aproape decât la început. Iar curenții marini erau contrari, ceea ce nu-i ajuta deloc. Dar pe fața lui Jack stăruia o expresie de hotărâre nestrămutată și continua să scufunde pagaia în apă, să tragă de ea, apoi să o scoată în aer, gata pentru reluarea mișcării, iar și iar. Musculatura dorsală se umfla, iar Adele putea vedea după devierea ușoară a provei că el vâslea cu mai multă forță decât ea. Începu și ea să mânuiască pagaia cu toată determinarea.

Avioane și elicoptere de pe portavion îi survolau. La început a crezut că sunt echipele de salvare, dar Jack i-a explicat că erau unități antisubmarine. Ar fi putut capta atenția vreunui pilot, dar salvarea celor doi Simpson era de departe pe locul doi după scufundarea submarinului.

Deodată, Jack s-a oprit din vâslit. S-a aplecat peste bordul pneumatic privind atent la suprafața apei din prova. Apoi s-a întors către Adele, cu o expresie incredulă pe față.

— Acolo, în față, este cineva în apă, a spus.

— Alt marinar?

Jack și-a luat iar pagaia și i-a făcut semn și ei să continue vâslitul.

— Trebuie să-l luăm la bord, a spus.

— Sigur că-l luăm.

Adele a oftat când a văzut cât de departe de cursul lor îi va duce misiunea de salvare. Fiecare metru pierdut în bătălia cu valurile, era un metru care trebuia mai târziu recâștigat dacă voiau să ajungă la siguranța oferită de portavion. Dar Jack avea dreptate. Legile maritime internaționale, scrise și nescrise, prevedeau că orice navă – inclusiv barca lor de salvare – era obligată să acorde ajutor în cadrul operațiunilor de salvare.

La următoarea mișcare, ea a tras prea tare de pagaie, rupând ritmul și plutirea bărcii pe apă. În gând, s-a rugat pentru iertare.

În cinci minute, s-au apropiat de persoana din apă. Adele a văzut că era in stare de inconștiență aproape, plutind pe spate, susținut de vesta de salvare. Ea a încetinit ritmul de vâslire, în ritm cu Jack, care manevra barca spre omul din apă. Când au ajuns la vreo trei metri, ea a șoptit.

— Este... este un chinez!

Jack a confirmat dând din cap, dar fără să spună nimic, însă ea a observat cum i se albesc încheieturile degetelor de la strânsoarea pe vâslă.

Și ce dracu ar trebui să facă cu un chinez? A făcut parte din echipajul responsabil cu ghidarea submarinului care i-a atacat? Alimentase cu combustibil vreun avion care acum survola Hawaii, sau îl încărcase cu armele care deja au ucis atâția oameni?

Ea era sigură că și Jack gândea la fel. În sfârșit, el a oftat și a lăsat vâsla jos, în barcă.

— Menține direcția, a ordonat.

Adele manevra pagaia în apă cu mișcări ușoare, menținând barca spre om. Jack s-a aplecat peste bordul pneumatic și l-a înșfăcat de gulerul vestei de salvare și, cu efort, la tras pe jumătate în barcă. Cu mușchii puternic încordați, a mai făcut un efort supraomenesc și l-a adus pe om cu totul la bord.

Acesta era de statură mică, chiar și pentru un chinez. Avea ochii pe jumătate închiși, iar fața era arsă rău și bășicată. Vorbea repede, bolborosind neinteligibil în limba maternă. Jack l-a verificat, să vadă dacă are răni sau fracturi. În sfârșit, s-a îndreptat de spate și a spus:

— A stat în apă cam două zile, cred eu. De mirare că nu l-au păpat rechinii. N-am găsit nimic serios, doar expunere la soare și deshidratare.

— Aș fi vrut să-l fi terminat rechinii, a spus Adele cu amărăciune.

— Știu.

Jack se uita undeva, în depărtare, ca și cum s-ar fi luptat cu propria conștiință. Apoi a oftat.

— Eh, nu l-au mâncat. Iar acum este aici.

A luat o sticlă cu apă și, după ce a deșurubat dopul cu grijă, a lipit-o de buzele marinarului. Apa proaspătă s-a revărsat peste buzele arse și umflate, care a părut că-și revine încet. Ochii îi erau puțin întredeschiși, și, cu efort, s-au ațintit asupra lor. A încercat să ridice o mână pentru a ține sticla, dar era prea slăbit. Jack a dat din cap, spunând:

— Nu, bea doar.

Jack ținu sticla la buzele omului și-i turna încet apa în gură. Acesta a început să tușească rău, cu pieptul cuprins de spasme, și nu mai putu să bea. Dar când accesul de tuse a trecut și a putut să respire normal, a făcut semn spre sticlă. De data aceasta, a putut să bea cu înghițituri mici. Jack a retras sticla, pentru că omul încerca să o bea pe toată odată.

— Ușurel, amice, a spus Jack. Bei prea mult, prea repede și iar o să-ți iasă pe nas.

Omul a cerut iar sticla, și de data asta a băut cu înghițituri mici. Jack a udat o cârpă și i-a șters fața cu mișcări blânde. Apoi a aplicat un unguent antiseptic pentru a-i trata arsurile.

— Are nevoie de îngrijire medicală, a remarcat Jack.

Privirea i s-a mutat de la chinez la *Jefferson*, aflat încă atât de departe.

— Iar acolo este singurul loc unde o poate primi.

Oftând, a luat vâsla din nou.

Adele a ridicat-o și ea pe a ei, deși simțea cum îi cresc bășicile din palme. Omul a spus câteva cuvinte în limba sa, pe care ea nu le-a putut înțelege. Dar înțelesul era clar din tonul vocii. „Mulțumesc”, sună cam la fel în orice limbă, indiferent de cuvintele folosite. Ea a dat din cap ca răspuns, dar a refuzat să-l privească.

— Vorbești engleza? L-a întrebat jack.

— Da. Cuvântul era puțin ezitant. Înțeleg mai bine, dar nu pot vorbi.

— De pe ce navă ești?

Marinarul s-a răsucit căutând o poziție mai comodă, apoi a arătat către o navă din depărtare. Era una mare pe care Lab Rat o numise *Rising Sun.*

USS *Jefferson*
TFCC
1145 ora locală (Zulu -10)

Încăperea fierbea de mânie, ce venea atât din partea echipei lui Batman, cât și a echipajului pe care Tombstone l-a adus cu el. Tombstone a pășit în capul mesei, i-a salutat pe cei doi înalți ofițeri, apoi a spus:

— OK, atenție la mine! Avem nevoie de un plan, acum, imediat.

Le-a adus la cunoștință, pe scurt, cele raportate de echipa SEAL de la sol, după care a concluzionat:

— Vreau opțiuni. Pentru toate variantele de scenarii care vă trec prin cap. Nu știm ce ordine vom primi, ce va trebui să facem, dar vreau neapărat un plan care să nu mă oblige să dobor MiG-uri în flăcări direct deasupra orașului.

A urmat un moment de liniște, apoi generalul din Army a luat cuvântul.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să debarcăm trupe pe insulă. Aviația singură nu a câştigat niciodată un război, à propos de ce s-a spus despre Kosovo.

Batman a aprobat.

— Bună subliniere, *General*. Dar înainte de a transporta trupele, trebuie asigurată superioritatea aeriană. Și arătând spre Tombstone: Vechiul meu comandant începe să-și facă griji în legătură cu situația de ansamblu, împreună cu restul echipei sale. Întrebarea mea în acest moment este cum putem folosi efectiv puterea noastră aeriană, în aceste circumstanțe?

— Unde este nava amfibie, Batman? a întrebat Tombstone. Peste câte zile putem avea trupe în zonă?

— Trebuie să ajungă mâine, a replicat Batman. L-a privit pe comandantul unității de Marines pentru a-i confirma informația, iar acesta a înclinat capul. Cum și când le vom debarca, asta-i altă problemă.

Generalul Haynes a intervenit.

— Marines pot cuceri un cap de pod pe plajă, dar cred că e nevoie de cei din Army pentru a asigura întreaga insulă.

— Poate că da, poate că nu, a contrat Marine. Dacă suntem în stare să debarcăm, atunci putem susține întreg efortul. Cheia este aeroportul și centrul de comunicații. Odată ce controlăm aeroportul, putem aduce tehnica de care avem nevoie. A făcut o pauză scurtă, apoi a admis în silă. Desigur că n-ar fi chiar inutili câțiva dintre flăcăii dumneavoastră specializați în gherilă urbană.

Haynes a zâmbit nemilos.

— Îi veți avea.

Discuțiile care au urmat s-au axat pe logistica necesară mai întâi asigurării superiorității aeriene și simultan cu respingerea accesului pe plaje a forțelor amfibii chineze. Tombstone a fost surprins de profesionalismul care s-a impus. Cu doar câteva ore mai devreme, erau doar niște străini, dar aproape imediat, când s-au confruntat cu o problemă operațională, s-au contopit într-una dintre cele mai bune echipe de luptă din câte văzuse vreodată.

Iar el a fost cel care i-a ales. Împreună cu *General* Haynes, desigur, dar de fapt era echipa lui, alegerea lui care a adus la un loc combinația optimă de caractere, specializări, și nivel de pregătire. El era cel ce filtra soluția de rezolvare a fiecărei probleme, extrăgând-o din opiniile discretului ofițer din forțele speciale de Informații pe care-l selecționase, temperându-l pe exuberantul pilot de KC-135 Air Force când se aprindea, scormonind în abisul de informații numit Hannah Green, conducând discuțiile către deciziile corecte. *El* i-a dat mână liberă lui *Captain* Henry din Coast Guard să execute ceea ce părea a fi o schemă riscantă. În cele din urmă, deși se baza pe talentul oamenilor pe care-i selecționase, era războiul *lui.*

A simțit o nevoie de justificare și, o clipă, s-a întrebat de ce. Apoi și-a dat seama. Comentariile lui Tomboy despre nevoia unui pilot de luptă și nu a unui planificator, l-au rănit mai adânc decât crezuse. Totuși, trebuia să admită că ea avea dreptate. Iar acum, analizând rezultatele muncii sale, a știut că ceea ce făcuse era la fel de important – chiar mai mult, judecând pe termen lung – decât să-și pună fundu'-n cockpit-ul unui Tomcat și să de avânte spre orizont „cu pletele-n vânt”.

Într-un târziu, Tombstone a tăiat discuția cu un gest al mâinii. S-a aplecat peste masa metalică, ieftină, cu coatele bine înfipte și cu ochii negri arzători pe fața-i obosită.

— Nu văd nici o soluție, Batman, a spus încet. Chinezii se folosesc împotriva noastră de faptul că dorim să evităm pagubele colaterale. Atât timp cât vor crede că ne este teamă să acționăm, avem mâinile legate. Deci, cel puțin între noi, cred că trebuie să luăm o hotărâre în legătură cu aceasta. La urma urmei, în vremuri ca acestea, doar forța aeriană reală, brută, poate aduce victoria.

Batman a rămas tăcut o clipă, apoi a confirmat.

— Trebuie să ne asumăm câteva victime printre civili, a spus cu greutate.

S-au auzit unele mormăituri în încăpere, dar Batman le-a înăbușit cu o căutătură aspră.

— Ca și vouă, nu-mi face nici o plăcere, dar până când vom pune la punct un alt plan, nu avem de ales.

— Așteptăm până ce arma nucleară este neutralizată, apoi îi măturăm de pe cer.

Batman a bătut cu palma în masă.

— Dacă avem suficient sprijin pentru alimentare în zbor, pot să-l fugăresc pe fiecare dintre piticaniile astea afurisite pe toată distanța până la continent. Și – așa să-mi ajute Dumnezeu – chiar asta intenționez să fac.

— Dar trebuie să luăm în calcul și varianta că dispozitivul nuclear va fi detonat, a spus Lab Rat.

O tăcere ce exprima adânca oroare a cuprins încăperea. Lab Rat a ridicat din umeri.

— Încercăm să luăm în considerare toate scenariile, nu-i așa? Ei bine, cred că este nițel cam prematur să presupunem că SEAL va reuși.

A ridicat o mână pentru a preveni protestele.

— Nu spun că nu o vor face, fiți atenți. Dumnezeu e martor că echipa asta formidabilă a făcut imposibilul de prea multe ori, ca să-mi permit să nu-i acord credit. Totuși, avem de-a face cu un inamic care nu va ezita să sacrifice oricâți dintre proprii oameni pentru a-și impune voința. Când se va întâmpla, noi trebuie să absorbim lovitura și să continuăm să funcționăm.

A aruncat o căutătură aspră în jurul încăperii, privind în ochii fiecăruia.

— Ceea ce vreau să spun este că trebuie să fim perfect pregătiți pentru contracararea efectelor EMP. Să luăm acum precauțiile necesare pentru cazul că va exista o detonare. Să fim pregătiți pentru așa ceva, oameni buni. Nu spun că se va întâmpla neapărat, dar dacă se-ntâmplă și nu suntem pregătiți, va fi prea târziu să mai facem ceva.

Tombstone a oftat adânc. La asta s-a ajuns? Să se ia în considerație posibilitatea detonării unei bombe nucleare pe pământ american? A scuturat din cap, încercând să pretindă că nu crede în asemenea posibilitate, dar se confruntase cu chinezii de prea multe ori, în atât de multe scenarii. În Insulele Spratly, și-au ucis proprii oameni doar pentru a pretexta că sunt atacați. În prea multe teatre de război din jurul lumii, a observat diferențele de mentalitate dintre forțele chineze și cele americane. De exemplu, utilizarea torpilelor pilotate manual. Până și rușii erau mai ușor de înțeles decât enigmaticii chinezi.

— Poate…, s-a auzit o voce slabă din spatele încăperii. Tombstone s-a întors ca să vadă cine a vorbit. Era pilotul de cisternă aeriană din Air Force.

— Poate, *sir* – adică, *Admiral* – ei bine… aș putea coordona eu problemele legate de realimentarea în aer, a continuat tipul de la Air Force. Vorbesc „limba", *sir.* Țin gazu' disponibil pe cer non stop, cât doriți. Dar, că veni vorba – ăăă, chinezii sunt novici în treaba cu portavioanele, nu-i așa? Și zboară avioane VSTOL, nu cu lansare convențională, da?

— Subliniezi evidența, tinere? a întrebat Batman.

— Poate că da, *sir*, a spus ofițerul Air Force, cu mai multă încredere în voce. Chiar acum, eu sunt cel mai bun exemplu de ignoranță pe care-l aveți la bordul vaporului. *Navei*, se corectă precipitat când un alt ofițer din Navy l-a înghiontit cu cotul în coaste. Oricum, mă gândeam la ultima oară când Pearl Harbor a fost atacat și la unele strategii care au fost folosite atunci. Cred că, știind ceea ce am auzit despre navele și avioanele dumneavoastră, ar exista o soluție pentru a-i atrage pe chinezi în larg.

Tombstone și Batman au schimbat priviri neîncrezătoare, apoi primul a spus cu o voce blândă, plină de suspiciune:

— Și nu ne spui cam ce idee ți-a venit?

Ofițerul Air Force le-a spus, întâi ca o schiță de plan, după care a intrat în detalii. Imediat le-a picat fisa și altora din *staff* și un murmur de nerăbdare a crescut în încăpere.

La sfârșit, Tombstone a încheiat discuția și s-a întors spre Batman.

— Îți amintești, am mai făcut așa ceva. Atunci a mers, nu?

Batman a aprobat.

— A mers al dracu' de bine. Dar ce te face să crezi că va merge de două ori la rând?

— Trebuie să meargă.

Tombstone s-a întors către ceilalți.

— La treabă.

Barca de salvare *Heaven Can Wait*
1240 ora locală (Zulu -10)

Pe măsură ce minutele se transformau în ore, pasagerului lor le-a revenit cunoştinţa. În timp ce ea începea să observe ceva progrese în apropierea de portavion, Adele îi vedea ochii fixaţi, atenţi, ce arătau că înţelege ce încercau ei să facă. Lua mici înghiţituri de apă, oferindu-le şi lor sticla. Prin mişcări sugestive a cerut să o înlocuiască la vâslit, dar era evident că e prea slăbit pentru asemenea efort. Adele chiar a crezut că vede o notă de uşurare pe faţa lui când i-a refuzat cererea.

Portavionul părea să crească tot mai mare, iar Adele putea vedea detalii tot mai mici, niturile ce mărgineau marile panouri metalice ce alcătuiau bordajul, oameni mişcându-se în interiorul hangarului, şi apa ce curgea din gurile de scurgere de la marginile punţii de zbor. Cum au reuşit să scurteze distanţa atât de repede? Dar explicaţia i-a apărut imediat, evidentă. Jack trebuie să fi ştiut tot timpul. Desigur, portavionul nu era staţionar pe ocean, aşteptând ca amărâta lor de bărcuţă să se apropie de el. Manevrase tot timpul, prima dată îndepărtându-se, iar acum venind sub un unghi spre ei. Ce prostie din partea ei că nu s-a prins de figură – nu era de mirare că păruse a nu se apropia de el. Totuşi, acum era altă treabă.

— Ai fumigenele de semnalizare la îndemână? a întrebat Jack.

Ea a făcut o rapidă inspecţie.

— Aici.

El a luat-o şi a aprins-o.

— Nu avem nici o garanţie că se vor opri din activitate şi vor veni să ne scoată din apă, spuse el, privind-o atent în faţă ca să observe orice urmă de teamă.

— Ştiu.

Involuntar, ochii ei s-au îndreptat spre pasager. Nu oricine era atât de conştiincios vis-à-vis de aplicarea legilor maritime. Dar, ce naiba, ei erau cetăţeni americani, şi-şi pierduseră yacht-ul încercând să protejeze portavionul. În mod sigur, pentru aceasta li se datorează oarecare consideraţie şi prioritate în acţiunea de recuperare a lor din ape.

Dar cei de pe portavion nu aveau de unde şti că cei doi – acum trei – ocupanţi ai bărcii oranj, culoarea internaţională a echipamentelor de salvare, aflată în raza lor de vizibilitate, era aceeaşi cu care vorbiseră mai devreme cei de la departamentul de Informaţii. Telefonul mobil se pierduse odată cu yacht-ul.

Elicopterul care zbura în zona de la pupa portavionului a efectuat o uşoară schimbare de direcţie către ei. A menţinut distanţa, plutind în aer la aproximativ şase mii de metri depărtare. Adele putea vedea strălucirea soarelui reflectat în canopie şi în lentilele binoclurilor îndreptate spre ei.

Jack a pus deoparte fumigena şi cu lampa de semnalizare a transmis semnalul internaţional de ajutor SOS, apoi cuvântul „medic" în cod Morse. Nu a existat nici un răspuns din partea elicopterului.

Pentru o clipă, Adele s-a simţit disperată. Apoi, în timp ce privea, un alt elicopter a fost lansat de pe puntea portavionului.

Desigur planul de zbor al elicopterului nu prevedea o misiune SAR, nu în timp ce operaţiunile de zbor erau în plină desfăşurare. Recuperarea în siguranţă a echipajelor aeriene era prima prioritate a elicopterului. Helo se orientase spre ei doar pentru a arunca o scurtă privire la ei, apoi, evident, au raportat portavionului despre ce e vorba, iar acesta a lansat al doilea helo.

După cincisprezece minute, al doilea elicopter era deasupra lor. Echipajul a coborât un cablu prevăzut cu hamuri, iar unul dintre ei echipat cu costum impermeabil de neopren a sărit în apă pentru a-i ajuta. Unul câte unul, au fost ridicaţi prin trapa de sub helo.

— Este cineva rănit? a strigat la ea un membru al echipajului pentru a se face auzit peste zgomotul produs de motoare.

— Expunere prelungită la soare, i-a răspuns, arătând spre pasager.

Membrul echipajului a făcut o figură surprinsă când a realizat identitatea pasagerului epuizat, ars de soare.

— Un prieten al dumneavoastră? a întrebat.

În cuvinte puține, strigate, ea i-a relatat cum l-au salvat din ocean și cine presupune că este. A văzut cum mila s-a estompat pe fața lui. După ce ea a terminat, omul i-a lăsat în grija sanitarului și s-a dus să vorbească cu pilotul. Acesta a privit înapoi către ei, apoi a vorbit în microfon.

Membrul echipajului s-a întors la ei.

— Un translator este pregătit când vom ateriza, doamnă.

Ea a confirmat dând ușor din cap, vag iritată de faptul că statusul pasagerului era de mai mare interes pentru cei de pe portavion decât salvarea celor doi „spioni” ai lor. Totuși, le putea înțelege preocuparea.

Când au aterizat pe puntea portavionului și o grămadă de oameni au alergat către ei, Adele a observat un mic yacht remorcat la pupa. Era mai mic decât *Heaven Can Wait*, dar, privindu-l a avut o presimțire rea.

15

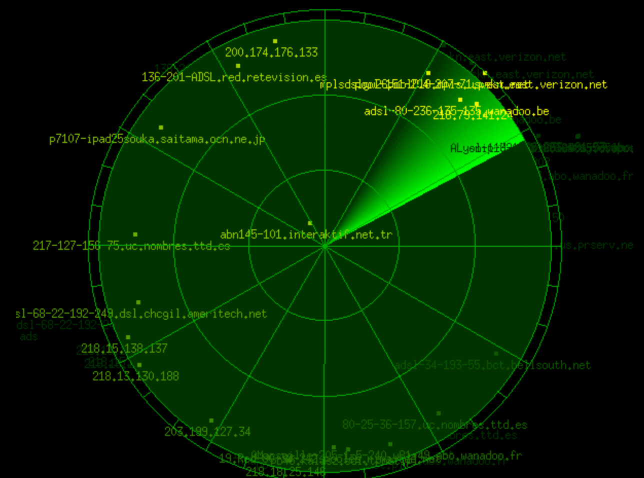
USS *Centurion*
1250 ora locală (Zulu -10)

Renny a închis ochii și s-a lăsat pe spate în scaun. Și-a pus mâinile peste căștile de la urechi și le-a presat pe craniu. Acolo, la limita audibilului – nu... stai... iar a dispărut. A oftat uitându-se la Otter.

— Ai prins ceva? a întrebat, privind ecranul.

Otter a dat din cap.

— Auzi fantome, dom'le, a răspuns.

Renny a început să argumenteze, apoi a înțepenit când un sunet familiar s-a auzit în căști.

— Elicopter, a respirat, cu o voce șoptită. Un elicopter care se apropie.

— Clasificarea? a întrebat OOD.

— Nu-i de-al nostru, asta-i tot ce pot spune. O expresie de serioasă îngrijorare a apărut pe chipul lui Otter. Nu-mi place, nu-mi place deloc, amice, i-a spus încet lui Renny. Chiar deloc.

În timp ce ascultau, zgomotul elicopterului din căștile lui Renny, și conversia lui vizuală de pe ecran devenea tot mai tare. Creșterea frecvenței indica faptul că aeronava se apropia direct de ei. În sfârșit, efectul Doppler s-a stabilizat, apoi frecvența a început să crească și să descrească alternativ.

— E chiar deasupra noastră, a spus Renny, abia șoptit.

În jurul său, restul celor din echipaj stăteau tăcuți la posturi, iar lumina roșie, pulsatorie, anunța alarma la posturile de luptă.

— Chiar deasupra noastră, a șoptit.

Apoi o mică plescăitură, o a doua mișcare în apele oceanului, ca zgomotul făcut de o picătură de apă ce cade într-o cadă cu apă. Renny aproape că s-a ridicat din scaun.

— *Sonobuoy*[3], cred, spuse cu o voce abia auzită. Indiferent ce este, au aruncat ceva în…

O explozie masivă a străbătut apa de lângă sub. Renny a țipat, scoțându-și dintr-o mișcare căștile de la urechi, apoi a căzut, gemând. Controlul automat aproape că a blocat nivelul maxim al sunetului, dar a mai rămas destulă energie care, ajunsă la căști, l-a făcut să simtă că o săgeată i-a perforat craniul.

Submarinul s-a înclinat puternic la babord și apoi înapoi către tribord, în timp ce OOD se lupta să-l stabilizeze. Înclinarea spre înainte a apărut aproape imediat. Renny a simțit mișcarea amețitoare a navei angajată într-un viraj strâns la stânga, în timp ce era încă instabilă în urma efectelor exploziei, și coborând la adâncime în același timp.

— Încărcături de adâncime, a spus, abia reușind să-și audă propria voce.

În spatele său, *chief* l-a bătut pe umăr și l-a tras ușor din scaun. Căștile lui Renny se aflau deja la urechile lui *chief petty officer*.

— Încărcături de adâncime, fir'ar măsa'l dracului, cine naiba mai folosește acum încărcături de adâncime?

A doua explozie a dat imediat răspunsul la întrebare.

Submarinul plonja mai repede acum, dar era o mișcare controlată a navei care se refugia la o adâncime mai mare a apei și nu a unui sub avariat de explozie. Cu cât ajungeau la o adâncime mai mare, cu atât erau mai departe de elicopterul de deasupra. Totuși, scufundarea în sine prezenta pericole. Pe măsură ce creștea presiunea, creșteau și potențialele consecințe ale unei eventuale fisuri oricât de mică în coca navei. În jurul submarinului, presiunea apei creștea rapid, apăsând puternic pe fiecare centimetru pătrat al cocii. Pentru că apa devenea mai densă odată cu presiune, devenea și un mediu mai bun pentru transmiterea energiei acustice. O explozie la această adâncime ar fi fost amplificată nu numai în ceea ce privește cantitatea de energie ce ar fi lovit submarinul, dar și în pagubele produse de orice avarie produsă în cocă.

— Cum naiba ne-au găsit? a întrebat Otter.

Mâinile i se mișcau frenetic pe butoanele consolei sonarului, verificând diferite frecvențe, căutând orice indiciu al vreunei amenințări prezente în jurul lor. Amândoi știau răspunsul la această întrebare.

— Nici un echipament nu era activ și nu erau geamanduri-sonar în apă, a spus Renny. A fost celălalt submarin – trebuie să ne fi auzit cu sonarul pasiv, apoi a ieșit la suprafață și a raportat poziția noastră.

— Bine, da' când? Când? a întrebat Otter.

A derulat înregistrare pe display, înapoi în timp.

— Când a fost momentul când ai auzit ceva?

Renny s-a aplecat și a arătat un spot de pe ecran.

— Acolo. Imediat după asta.

— Asta a fost acum aproape treizeci de minute, a spus Otter. Ești sigur că atunci a fost?

Renny a dat din cap.

— Nu foarte sigur, dar timpul se potrivește. Trebuie să fi fost foarte aproape de noi ca să ne fi putut auzi, și e clar că nu doreau să fie pe aici când a început să arunce încărcături de adâncime. Deci, a mers *pe burtă*, a tras cu urechea, apoi s-a strecurat înapoi afară din zonă, înainte de a se ridica la suprafață pentru a raporta poziția… Până acum, a ajuns la cel puțin zece mile depărtare, poate și mai mult.

— Atențiune, vorbește comandantul, se auzi vocea lui Tran în boxe.

Fiecare difuzor de pe submarin era reglat la volum minim, dar liniștea de pe navă era atât de adâncă, încât vocea îi era perfect audibilă.

[3] Sonobuoy - (sonar + buoy) sonar-geamandură relativ mic, care este lansat în apă din elicopter/avion/navă în cadrul măsurilor de detecție anti-submarină.

— Se pare că am scăpat de elicopter, și am să aduc submarinul din nou la adâncime mică. Mențineți liniștea la bord, chiar și după ce dau încetarea alarmei. Se pare că am avut ghinionul să ne aflăm chiar sub elicopter când a aruncat gunoiul.

Renny a zâmbit, admirând abilitatea lui Tran de a rămâne calm în timp de criză. Era exact ceea ce trebuia pentru navă și echipaj.

— Și cred că avem de încheiat o mică socoteală cu submarinul pe care l-am lăsat întreg în urma noastră, continuă vocea lui Tran, acum cu un ușor accent sudic. Așa că ciocu' mic, liniște și vă garantez – o să-l aranjăm pe avorton, să nu mai ajungă vreodată în port.

Nu s-au auzit nici urale, nici aplauze, dar fiecare om de pe submarin a simțit valul de entuziasm ce a cuprins echipajul.

— Ne deplasăm iar spre poziția unde se află portavionul chinez.

În timp ce submarinul manevra, un dangăt puternic a reverberat prin întreaga cocă. Străbătu oasele și carnea lui Renny, apoi a dispărut în neant. Nu era nevoie de întrebări, știa ce s-a întâmplat. Antena ELF[4] remorcată a fost secționată. Comunicațiile subacvatice cu exteriorul erau terminate. Desigur, puteau să urce la adâncime mică și să transmită-recepționeze mesaje, dar asta însemna să renunțe la invizibilitatea care era principala armă defensivă a unui submarin.

TFCC
1255 ora locală (Zulu -10)

Apelul celor din SEAL a venit chiar când Batman își mobiliza forțele împotriva navelor amfibii inamice care se îndreptau spre țărm pline cu trupe.

— Vești rele, *sir*, se auzi – remarcabil de clar – vocea liderului SEAL. Am găsit arma – dar, este inaccesibilă. Chinezii au scufundat-o în apă la adâncime mică. Am ceva idei cum să ajung la ea și să o dezarmez, dar va dura ceva timp până să o rezolv. Între timp, dacă sub-ul dumneavoastră ar putea menține zona *clear*[5], s-ar diminua șansele de detonare. *Over*.

— *Roger, copy*. Facem tot ce putem, Murdoch.

Vocea lui Batman era aspră. Se întoarse spre Bam-Bam.

— Trimite un mesaj lui *Centurion*.

USS *Centurion*
1300 ora locală (Zulu -10)

Captain Tran s-a luptat cu propria lui pornire de a se grăbi, îndemnându-se singur să păstreze liniștea pe care o cerea deplasarea tăcută. Nu-și acorda nici sieși luxul de a-și descărca energia agitându-se prin micul compartiment. Nu numai că n-ar fi ajutat la nimic, dar ar fi fost și un exemplu rău pentru restul echipajului. Asta însemna „liniște pe navă" – nici o mișcare inutilă, nici o vorbă, și mai ales, fără foială pe punte.

Era cea mai grea parte a războiul submarin, motivul probabil pentru care oamenii ce serveau pe aceste nave urau numele de „serviciu tăcut".

---

[4] ELF - Extremely low frequency (ELF) – unde radio de foarte joasă frecvență (3-30 Hz) care pot pătrunde în apă.

[5] Clear – termen utilizat de militari pentru a desemna o zonă / clădire / încăpere) lipsită de inamici / sigură / securizată).

Era un joc de-a șoarecele și pisica, de așteptare, de a sta în imersiune și ascuns în timp ce aștepți ca adversarul să facă o greșeală.

Captain Tran lua ca pe o literă de lege, faptul că nicăieri nu exista vreun echipaj la fel de bine antrenat precum cele de la bordul unui submarin american de atac. Desigur, echipamentul era și el de ultimă generație, dar avea mai multă încredere în echipaj, decât în oțel.

O mișcare din spate i-a atras privirea, și l-a văzut pe *chief* sonar ținând un deget în aer. Puțin rușinat de ușurarea pe care o simțea, Tran s-a aplecat peste consolă. A studiat informațiile afișate acolo înainte de a întreba șoptit:

— El e?

Jacobs a confirmat.

— Pompe de santină, presupun, a spus. E foarte slab și intermitent.

Tran și-a pus și el o pereche de căști la urechi. Întotdeauna se simțea surprins de liniștea adusă de căști, chiar și atunci când era în vigoare ordinul „liniște pe navă”. Își putea auzi propriile bătăi ale inimii, ritmul rar al respirației, și sângele ce-i curgea prin vene. Și, chiar la limita audibilului, a auzit zgomotul care alertase echipa de la sonar. Iată-l din nou – un *șuierat* slab, urmat de un *scârțâit* și o *bufnitură.* Pompă de santină sau alt tip de mașinărie cu rotație mică aflată la bord. Nu conta ce era exact – nu era american.

— Probabil nu e la fel de impermeabil ca al nostru, spuse vechea glumă.

În mod normal, pe un submarin, pompele de santină nu erau destinate evacuării apei provenite din infiltrații – orice fisură ar fi fost aproape instantaneu mortală datorită marii presiuni a apei ce ar fi pătruns prin cocă și ar fi provocat avarii în cascadă, într-un ritm mult mai mere decât ar fi reușit echipajul să le țină piept. Nu, pompele de santină trebuiau să evacueze apa provenită din micile descărcări de aburi, scurgeri ocazionale de la alte tipuri de pompe, și condensul acumulat în santină. Totuși, gluma a fost întâmpinată cu un mic zâmbet de către echipaj.

— Soluții de fixare pe țintă? a întrebat *chief*-sonar.

— Complet pasiv. E de presupus că nimeni nu știe că suntem aici, până în momentul când portavionul este gata să se miște.

Tran vedea după expresia feței lui *chief* că acesta nu prea era de acord. Aveau contact, chiar dacă era unul slab. Ar putea avea soluții de tragere în câteva secunde. Îi dezavantaja fiecare secundă pe care o lăsau să treacă, deși lăsau în urma lor un submarin activ în propriile ape. Acum regreta *pin*-ul furios pe care-l ordonase mai devreme. Plusul de incertitudine ar putea lucra acum în favoarea lui.

— Momentan, nu putem face nimic ținând cont de situația de pe insulă, a spus el, și a deliberat rapid cu el însuși cât de multe să le explice celor din echipaj. Știa despre dispozitivul nuclear localizat pe insulă, dar chiar era necesar să le spună și lor? Cei mai mulți dintre ei aveau pe insulă familii, prietene, părinți. Grijile suplimentare legate de familii iar fi distras de la executarea sarcinilor de serviciu? Și, mai important, știind că prietenii și cei dragi lor se aflau într-un pericol atât de mortal, ar fi îmbunătățit cu ceva performanțele lor profesionale?

Nu. Tran decise să păstreze informația pentru sine.

— Totul face parte dintr-un plan, a lungit-o el, nesimțindu-se foarte confortabil pentru că a reținut niște informații, dar fiind sigur în adâncul inimii că făcea ceea ce este corect. Pentru asta era plătit, să ducă povara cunoașterii unor asemenea secrete fără a le permite să distragă echipajul.

Acest lucru era evident suficient pentru *chief.* Acesta a aprobat, apoi a arătat spre consola de atac din dreapta sa.

— Soluție de tragere, *Captain*, oricând, oriunde.

Un zâmbet tăcut trăda mândria din voce.

— *Captain* – își mărește viteza. Uite.

Jacobs arătă spre anumite componente acustice de pe ecran, apoi răsuci butonul unui potențiometru pentru amplificarea semnalului.

— Văd că se îndreaptă direct către noi, *sir*, deși e încă la adâncime mică.

— Nu poate ști unde ne aflăm noi, a spus Tran încrezător. Menține soluția de tragere.

— Iar acum virează, spuse încet *chief*.

Nu că ar fi fost nevoie să anunțe faptul – scăderea frecvenței submarinului îi spusese deja lui Tran că sub-ul manevrează.

De ce face asta? Se avântă direct către noi, apoi virează și se îndreaptă în direcție opusă. Și de ce navighează acum cu o viteză relativ mare?

Tran a privit către cronometru și a verificat dacă mai este încă zi la suprafața apei de deasupra. Nimic din comportamentul de până acum al submarinului nu avea prea mult sens, iar șarja cu viteză mare era doar ultima anomalie. Apropierea silențioasă l-a adus pe *Centurion* mult prea aproape de restul forțelor chineze, iar acum se părea că rolurile s-au inversat. Cumva, dieselul încerca să-l provoace la o urmărire, în speranța că îl va atrage într-o capcană?

— *Sonobuoys*! a spus *chief*, cu o voce ceva mai puternică decât mai înainte. Cine dracu…

Deodată, tehnicienii sonar și-au smuls căștile de la urechi în timp ce o puternică explozie a zguduit submarinul. Era prea îndepărtată pentru a provoca vreo avarie, dar violența ei a înclinat ușor sub-ul, o senzație ciudată pentru ei, obișnuiți să lucreze pe o platformă aparent nemișcată.

Tran asculta la difuzor plesnitura-bolboroseala slabă a ceva ce lovea suprafața apei, șuieratul aerului sub presiune, gâlgâitul bulelor de aer prin apă. Apoi zgomotul exploziei înainte ca unda de șoc să ajungă la submarin. A doua, apoi a treia, a patra explozie, fiecare tot mai apropiată de submarin. Mintea lui Tran lucra febril.

Ei nu pot ști unde ne aflăm, este imposibil. E doar ghinionul, nimic mai mult – trece și asta. Încearcă și ei „la ghici”, dar dacă mărești viteza și fugi, sau lansezi „momelile”, vor ști cu siguranță că te-au prins.

Deși rațiunea rece îl îndemnau la liniște și așteptare, fiecare atom al ființei sale îl îndemnau să mărească viteza. Pe măsură ce exploziile deveneau mai multe și mai apropiate, simțea un sentiment copleșitor al vulnerabilității cocii de oțel care-i proteja de efectele presiunii de la adâncime. În cea mai mare parte a timpului, o ignora. Își ducea viața pe submarin, ca oricare altul. Ce mare lucru – se aflau acolo unde trebuiau să fie.

Dar acum, ascultând ecourile violente ce se izbeau de cocă, se simțea vulnerabil și fragil. În jurul lui, simțea mișcările neliniștite ale echipajului, pe măsură ce disciplina de fier slăbea sub asaltul zgomotelor.

— Nu sunt *sonobuoys*. Încărcături de adâncime, a spus.

Tran a pășit către mijlocul compartimentului de control și a ridicat ușor vocea.

— Merg pe ghicite.

A privit în jur, atent, pe fiecare drept în ochi, dorind ca încrederea în propriile abilități să le insufle curaj fiecăruia.

— Merg pe ghicite – habar nu au unde ne aflăm.

A simțit cum tensiunea din compartiment a scăzut un pic. Apoi a venit următoarea explozie, de data asta mai îndepărtată decât precedentele. Alta, apoi alta, toate tot mai departe de sub. A auzit un oftat de ușurare colectiv ieșit din zece perechi de plămâni, și a făcut o rugăciune tăcută dumnezeului care veghea asupra submariniștilor pentru că a avut dreptate. În sfârșit, zgomotele exploziilor au devenit slabe, mai asemănătoare cu huruitul unui cutremur subacvatic decât cu ceea ce erau în realitate.

— Câți ani au trecut de când nimeni nu a mai folosit chestii de-astea? a întrebat secundul, cu o voce încă scăzută. Noi nici măcar nu le mai avem în inventar.

Tran a dat gânditor din cap.

— Poate că ar trebui să avem. Pot fi folositoare ca sperietori tactice împotriva cuiva care nu posedă tehnologia noastră. Am păstrat contactul cu dieselul?

— Negativ, *Captain*, a spus *chief*. Totuși, încă mai sunt o grămadă de zgomote în apă. S-ar putea să-l depistăm în orice moment.

— Găsește-l și „lipește-te” de el. vocea lui Tran era aspră. Cât de curând va fi timpul să ripostăm.

— Captain, sunt nițel îngrijorat cu treaba asta, a spus XO[6], înmânându-i un raport al avariilor redactat în grabă, de mână. Structural, suntem bine, dar cei de la radio cred că am pierdut antena ELF. Vreți să verificăm acum?

Tran a studiat mesajul câteva momente, gândindu-se cum poate afecta acest fapt misiunea lor. Fără comunicații ELF, vor trebui să se ridice la adâncime mică și să desfășoare o antenă pentru a primi alte mesaje via satelit. Coordonarea atacului împreună cu grupul de bătălie al portavionului – și va trebui să fie un atac în cele din urmă, de asta era sigur – va fi teribil de dificilă. Și mult mai periculoasă.

— Mai așteptăm o jumătate de oră, să vedem dacă restabilim contactul cu dieselul. Știu că nu putem urmări transmisiunile ELF, dar nu vreau să audă nici un zgomot în plus prin apă, în acest moment. Nimeni.

Se vor ridica la adâncime mică în curând, ca să afle grupul că abilitatea ELF le este avariată. Poate că este doar partea de recepție – vor încerca o transmisie ELF, și vor vedea dacă vor primi confirmare printru-un mesaj via satelit.

Dar la ce le va folosi lor dacă pot să transmită doar? Capacitatea de recepție era critică pentru coordonarea atacului împreună cu Grupul, transmisia de acasă. Iar șansele ca una dintre capabilități să fi rămas intactă, în timp ce cealaltă s-a pierdut, erau minime.

Totuși, trebuia să afle. Îi spuse lui XO să redacteze raportul de avarii și să-l aibă gata pentru transmitere în două ore. Deja o listă de sarcini era gata în mintea sa și stabilea prioritățile. Unu, localizarea submarinului. Doi, evaluarea proporțiilor avariilor. Trei, verificarea zonei pentru alte contacte. Patru, când se va putea executa în siguranță asemenea manevră, se vor ridica la adâncime mică și vor transmite către Grup raportul de avarii.

— L-am prins, *Captain*, a spus tehnicianul sonar. Am o soluție de tragere.

— Biiine! Menține contactul, *weapons tight*, și așteaptă ordinul meu. Vocea lui Tran era neîndurătoare. Să-l învățăm ce greșeală enormă este să ataci un submarin american.

16

Infirmeria
USS *Jefferson*
1400 ora locală (Zulu -10)

Jack Simpson se uita fix la medicul în uniformă Navy kaki, ce se sprijinea de peretele metalic.

— Nu pot fi de acord cu așa ceva.

Doctorul a dat din cap răbdător.

— Îmi pare rău, dar este procedura standard. Dumneata și cu soția ați avut o aventură destul de solicitantă pe yacht. Trebuie să insist ca amândoi să mai rămâneți în infirmerie cel puțin în această noapte.

Jack a privit-o pe Adele și a văzut că începe să se cam „aprindă”. În ciuda oboselii lor, trecuseră prin prea multe, au făcut destule, pentru a fi reținuți acum în infirmerie.

— Dacă nu e nimic în neregulă cu noi, atunci nu vom rămâne aici, a spus Adele ferm.

Își scoase halatul de spital care i-a fost dat când au ajuns la infirmerie și a luat hainele sale ude.

— Nu sunt rănită, nu stau în pat. Asta-i tot.

[6] XO - Executive officer / First Officer / Number One – secundul navei.

— Se pare că nu înțelegeți, doamnă Simpson, spuse doctorul încet. Știu că nu sunteți în serviciul activ, dar vă aflați la bordul unei nave de război americane. Iar refuzul dumneavoastră de a accepta o recomandare rezonabilă – după opinia mea – este o dovadă suplimentară a instabilității mentale pe care o aveți în această fază. În aceste condiții, nu am nici o îndoială că amiralul mă va susține.

— Cine este amiralul? a întrebat Jack.

Doctorul l-a privit gânditor.

— *Admiral* Wayne comandă Grupul de bătălie. *Admiral* Magruder tocmai a sosit la bord pentru a prelua comanda Statului Major reunit.

— Tombstone Magruder? a întrebat Jack – un zâmbet ușor i-a străbătut chipul. Tomcat *jock*[7]?

— *Admiral* Magruder este Navy *aviator*, a răspuns doctorul rigid, și cred că tipul de avion pe care zboară este F-14 Tomcat.

Surâsul lui Jack a devenit un zâmbet larg.

— Nu te grăbi cu halatul de spital, scumpo.

O atinse ușor pe umăr. Apoi s-a uitat la doctor și a arătat spre grămada de haine ude de pe jos.

— Puneți pe cineva să ducă astea la spălătorie, să le usuce și să ni le aducă înapoi. Sau asta, sau ne aduceți niște uniforme potrivite de la magazie. Și anunțați-l pe șeful de cabinet al lui *Admiral* Magruder: *Commander* Jack Simpson și proaspăta sa soție se află la bord și, imediat ce este posibil, ar fi onorați dacă l-ar putea saluta personal.

Doctorul a pălit ușor.

— Îl cunoașteți pe *Admiral* Magruder? a întrebat, cu multă suspiciune în voce.

Jack a aprobat.

— Îl cunosc. Și crede-mă, dacă nu îmi aranjezi această întâlnire, n-am să trec cu vederea faptul. Amiralul și cu mine am petrecut destul timp împreună la aeroclub – este proprietarul unui Pitts Special[8], dacă îmi amintesc bine.

Îmi amintesc foarte bine – sunt al dracului de sigur. Stony și cu mine am admirat de nenumărate ori „bebelușul”, deci n-am cum să greșesc.

— Hai să ne mișcăm, Doc, a spus Jack sec. Nu vreau să-l las pe amiral să aștepte.

Puntea de zbor
USS *Jefferson*
1410 ora locală (Zulu -10)

Lobo l-a fixat pe Hot Rock cu o căutătură urâtă plină de venin și antipatie.

— Cum naiba de te-am lăsat să mă bagi în treaba asta? a întrebat.

Hot Rock a scuturat din cap și i-a zâmbit.

— O să-ți placă, știi prea bine, a zis încet. Stai așa, lasă-mă să-ți mai aranjez unul pe umeri.

A ridicat un întinzător de lanț de zece kilograme, i-a deschis levierul, apoi i l-a pus ferm după gât, de a făcut-o să se aplece sub greutate.

— E prea mult?

— *Fuck you*, Hot Rock, a spus Lobo, cu venin în voce. Pot să duc tot atâtea întinzătoare de lanț câte duci și tu, zi de zi, întreaga săptămână.

---

7 Tomcat Jock – jokeu de motan. În argou: pilot de vânătoare (în acest caz pilot pe F-14 Tomcat).
8 Pitts Special – mic avion sportiv, monoloc, biplan, conceput special pentru acrobație aeriană.

Hot Rock a bătut-o afectuos pe umăr. Trasă în jos de cele cincizeci de kilograme suplimentare de fier, probabil că n-ar fi fost în stare să concureze cu el dacă ar fi provocat-o la întrecere.

— Asta e fetițo. Ne aducem partea noastră de efort pentru câștigarea războiului, nu?

Îi putea auzi dinții scrâșnind printre zgomotele de pe puntea de zbor. Două F-14 se îndreptau deja către catapulte, iar zgomotul motoarelor era asurzitor.

El s-a uitat la silueta ei zveltă, musculoasă, ascunsă acum de o salopetă anonimă și nu de costumul de zbor din Nomex pe care-l purta de obicei. Cu părul ascuns sub cască, cu ochelarii de protecție pe ochi, fără însemnele gradului, era doar unul dintre marinarii care manevrau echipamentul pe punte. O femeie teribil de atractivă, dar doar un simplu marinar de pe puntea de zbor.

A coborât mâinile simțind țesătura unsuroasă sub degete. Eh, păreau a fi de-ai casei, nu-i așa? La urma urmei, nu erau semne că vor zbura prea curând.

După ce și-au susținut cazul până sus pe linie ierarhică, Lobo și Hot Rock au renunțat în final. Amiralul era prea supărat pe ei, absolut supărat, ca măcar să ia în considerație vreo promisiune de bun comportament în zbor de-acum înainte, din partea lor.

Practic, CAG i-a informat că sunt norocoși că nu au ajuns în fața unei comisii de anchetă care să le ia *aripile*[9]. În prezent, vor fi consemnați la sol, cel puțin pe perioada desfășurării ostilităților curente.

Și, până la urmă, nu s-ar fi zis că Grupul de bătălie are realmente nevoie de ei acum. Nu exista nici o activitate antiaeriană deasupra insulei, iar până acum, zborurile de pe *Jefferson* s-au limitat doar la CAP și ASW. Erau piloți mai mult decât suficienți – piloți care respectă ordinele, a subliniat Batman cu răceală – pentru acoperirea programului. Deci, până la o viitoare notificare, amiralul a sugerat ca Hot Rock și Lobo, împreună cu ai lor RIO, să-și miște fundurile în afara îndatoririlor obișnuite și să se facă utili în alt mod.

Nu a durat mai mult de trei ore de fâțâială pe coridoarele navei pentru a se simți complet inutili. Peste tot în jurul lor, activitatea continua în cel mai înalt ritm, toată lumea părând a fi grăbit să execute vreunei sarcini operaționale importante. Doar ei patru se învârteau fără rost, căutând ceva de făcut.

Într-un târziu, după trei ore, lui Hot Rock i-a venit o idee. A „împrumutat” patru salopete murdare de la șeful mecanic și le-a pasat celorlalți.

— Uite cum stă treaba, nu vom reuși să zburăm, a spus fără menajamente. Cred că este destul de evident pentru oricare dintre noi. Prin urmare, stăm plouați și ne plângem de milă, sau găsim ceva de făcut? și și-a tras salopeta pe el.

— Pe puntea de zbor? a întrebat Lobo. Haide, chiar vrei să mă vezi pe post de căpitan de avion? a râs incredulă.

Hot Rock a dat din cap.

— Nuu. Avem căpitani de avion calificați. Trebuie să facem ceva pentru care nu există calificați cu acte. Nu e nici o șansă ca Handler să ne lase pe puntea de zbor ca și căpitani de avion. Nu avem patalama oficială.

— Deci să ne mișcăm incognito? a întrebat Lobo.

— Să muncim incognito, a corectat Hot Rock. Știi cât de multe sunt de făcut acolo – sau poate că nu știi, s-a corectat. Dacă nu, e timpul să afli. Crede-mă,pentru o pereche de mâini în plus care să facă muncă necalificată nu se vor pune prea multe întrebări.

— Cum ar fi? a întrebat Lobo.

---

[9] "Wings of Gold" – insigna aviatorilor din US Navy. Predarea insignei însoțește în mod simbolic retragerea dreptului de a mai pilota.

— Nu știu. Dar orice ar fi, e mai bine decât să stăm în fund p-aici, nu?

I-a privit și pe ceilalți doi, apoi a dat hotărât din cap.

— Mă gândeam eu. Haideți, să găsim ceva de făcut.

Imediat ce au ajuns pe puntea de zbor, au observat un grup de marinari ce cărau întinzătoare de lanțuri. Acestea fuseseră aduse mai devreme pe punte pentru a securiza avioanele pe vreme rea, dar acum ocupau degeaba spațiul de pe punte. Fiecare marinar ducea patru întinzătoare, aproximativ patruzeci de kilograme de greutate suplimentară. Câțiva dintre cei mai solizi duceau șase și chiar opt.

— Unde le duc? a întrebat Lobo, când Hot Rock – fără multă vorbă – i l-a pus pe primul pe umeri.

— Ia-te după gașcă, a spus. Ține-te doar de ei.

Gașca, a coborât trei scări până la linia de compartimente a *squadron*-ului S-3. Nimeni nu i-a luat la întrebări pe cei patru marinari suplimentari care ajutau la cărat, deși *petty officer* aflat la comandă părea surprins de repeziciunea cu care se redepozitau întinzătoarele de lanț. L-a privit fix pe Hot Rock, vrând să-l întrebe ceva, dar a intervenit o altă problemă.

Cei patru s-au întors pe puntea de zbor.

— Ei, ce urmează? a spus Hot Rock, privind în jur pe punte după ceva de făcut. Hai să recunoaștem, fraților, dacă nu zburăm, nu avem ce treabă calificată să facem pe aici, este?

Flag Conference Room[10]
1430 ora locală (Zulu -10)

Tombstone se uita la tipul cu haine ude ce se afla în fața sa. I-a observat părul ud dat pe spate și fața zâmbitoare, proaspăt spălată dar obosită, apoi și-a îndreptat ochii la femeia ce sta lângă prietenul său. A făcut doi pași înainte și i-a întins mâna.

— Trebuie să fii soția lui Jack. Tombstone Magruder – încântat să facem cunoștință.

Ea a dat din cap cu gravitate, iar el i-a observat răceala.

— Am auzit multe despre dumneata, *Admiral*. Sunt încântată să facem cunoștință, deși sunt sigură că amândoi ne-am fi dorit să fie în alte circumstanțe.

— Desigur. Tombstone era năucit. Dacă aș fi știut că voi sunteți cei de pe yacht, totul ar fi fost mai mult simplu.

— Întrebarea este, ce putem face acum, *sir*? a întrebat Jack, o subită schimbare de ton indicând că era o întrebare adresată de un ofițer mai mic în grad unuia cu un grad mult mai mare.

Tombstone i-a studiat îndelung pe amândoi, apoi i s-a adresat medicului de lângă ei:

— În ce stare sunt?

— După cum le-am spus, aș vrea să-i supraveghez peste noapte la Infirmerie. Doar ca să fim siguri, a adăugat doctorul.

Jack și Tombstone au schimbat o privire complice.

— După ce au trecut prin atâtea…

— Nu am stat în apă tot acest timp, *Admiral*, a intervenit Adele. Am părăsit yacht-ul chiar înainte de impact, și cu siguranță că nu există riscul de hipotermie în aceste ape.

Nu a spus nimic despre celălalt pericol real, rechinii.

Batman a intervenit și el.

— *Admiral*, situația despre care am discutat – credeți că…?

Se întrerupse, privind semnificativ spre cei doi Simpson.

— Chiar așa, a spus Tombstone. Păi, atunci – *Commander* Simpson, am o misiune care vi se potrivește perfect dumitale și soției. Treburile încep să se aglomereze pe-aici. Îți dai seama sub ce constrângeri trebuie să acționăm deasupra insulei.

[10] Flag Conference Room – sală de ședințe utilizată doar de ofițerii superiori (din vârful ierarhiei) cu funcții de comandă.

Pe scurt, Tombstone i-a schițat restricțiile misiunilor de luptă aeriană și bombardament.

— Acum, am observat că traficul civil s-a mai diminuat, dar tot mai sunt destui gură-cască care se vântură prin port, încercând să priceapă ce se întâmplă. Se pare că chinezii nu iau nici o măsură împotriva lor. Dacă ești de acord, am o navă pe care o poți lua – aceeași care m-a adus pe mine aici, *Lucky Star*. Înregistrată cu statut civil și destul de rapidă, deși are un motor cam anemic. Dar... nu este o navă militară. Crezi că ai putea naviga până aproape de Grupul chinez de bătălie ca să arunci o privire la ce se-ntâmplă?

Arătă spre Lab Rat.

— Commander Busby te poate dota cu un alt telefon cu care să menții contactul.

— Desigur, *sir*, a spus Adele.

Lab Rat a ridicat un deget ca atenționare.

— *Admiral*, sunt toate șansele ca chinezii să fi reținut aspectul și caracteristicile cocii navei care v-a adus la portavion. Și erau al dracului de doritori să deschidă focul în timp ce erați pe curs. Nu sunt foarte sigur că e potrivită pentru o misiune de spionaj.

— Asta e. Tombstone i-a privit direct pe Simpsoni. Există niște riscuri, cu siguranță. Și veți fi tratați ca civili, nu ca militari prizonieri de război. Dar, cred că chinezii sunt probabil puțin cam prea ocupați ca să mai țină evidențe permanente a contactelor, nu acum când va începe bătălia aeriană. Dacă vă uitați ce nave mei ies din port, cred că veți vedea alte zece-cincisprezece mici nave ce pot fi confundate cu aceasta. Deci, există un risc, dar nu cred că e major.

— Nici eu, a spus Adele. Toți evitau cu grijă faptul că *Heaven Can Wait* a fost scufundat practic sub Simpsoni. *Admiral*, suntem cu adevărat bucuroși de oportunitatea întoarcerii în miezul bătăliei. Iar dacă credeți că acesta este modul cel mai eficient prin care noi putem sprijini Grupul de bătălie, suntem onorași să executăm această misiune.

Pe fața lui Tombstone a apărut unul dintre rarele sale zâmbete.

— Îmi imaginam că vei spune asta. Noi doi abia ne-am întâlnit, dar am zburat de multe ori cu amicul acesta și știu cum se descurcă. Cred că o femeie care poate să-i facă față, are și mai mult *sânge în instalație*.

O ușoară roșeață a apărut pe obrajii lui Tombstone când și-a dat seama cât de *politically incorrect* a fost. Dar ce naiba, chiar avea vreo importanță? Adele Simpson știa ce a vrut să spună, știa că e un mare compliment. Dacă vreun avorton voia să se ia de amiral cum că nu și-a ales bine cuvintele în aceste circumstanțe, n-avea decât să se ducă la dracu'.

— Când putem pleca? a întrebat Adele.

Șeful de cabinet a intervenit.

— Nava dumneavoastră este amarată la bordul opus al portavionului. Vreau o jumătate de oră, pentru alimentare completă, și ca – împreună cu Lab Rat – să vă puneți la punct coordonarea și codurile. Așa va avea și șeful de echipaj timp să întindă niște prelate, poate o va deghiza puțin. Deci, să zicem minimum treizeci de minute, dar nu mai mult de o oră.

— Vom fi gata, a spus Adele și se întoarse spre soțul ei. Nu-i așa?

— Cu siguranță.

După patruzeci și cinci de minute, mica navă era gata de plecare. La indicațiile lui Adele, Jack a pilotat micul vas departe de enormul portavion, atent să rămână departe de sorburile gigantice care asigurau apa de mare necesară pe navă pentru diverse scopuri. Jack a analizat zgomotul rotund al motoarelor și vibrațiile transmise prin timonă. Tombstone – pardon, *Admiral* Magruder – a avut dreptate referitor la calitățile vasului. Va trebui să țină un ochi la motoarele diesel, dar mecanicii de la bordul portavionului i-au spus că sunt încrezători că au corectat problema.

După un ceas, *Jefferson* abia dacă mai era o pată întunecată aflată la orizont, în timp ce linia exterioară a formației de nave chinezești masive era deja vizibilă.

În timp ce naviga, Jack supraveghea atent cerul pentru a depista orice avion, dar singurele contacte pe care le putea vedea erau niște F-14. Câteva *jump-jets* făceau decolări/aterizări de rutină pe navele chineze, dar nu arătau nici o curiozitate pentru vasul lui Simpson.

— Și cum facem să arătăm ca un yacht de croazieră? a întrebat Adele. Cam este timpul să ne punem la încercare deghizamentul, nu crezi?

— Scoate undițele alea și răcitorul cu bere, a indicat el.

Niște marinari le amenajaseră compartimentul MWR[11] așa încât să prezinte dovezi care să facă rezonabilă povestea lor de acoperire.

Jack a redus viteza la un rezonabil zece noduri și a simțit cum se mărește balansarea vasului produsă de valuri. A manevrat astfel încât să le înfrunte cam la un cart de prova, apoi a cuplat autopilotul. La pupa, Adele desfășura firul primei undițe.

— Cursul e setat, avem ceva derivă, a spus Adele care tocmai pusese o nouă momeală în cârlig. Ținem un ochi și pe celelalte nave, ca să vedem ce fac. Ne dăm a fi niște turiști grași și pămpălăi, care am ieșit fericiți la o partidă de pescuit și o privire la invadatori. Doar ne uităm – nimeni nu pare să ia treaba asta prea în serios, nu-i așa?

Din ce putea vedea Jack, erau prea puține dovezi că ceilalți navigatori erau preocupați de invazie.

— Se-ntâmplă ceva, spuse el deodată, uitându-se atent la o navă masivă. Ceva la pupa – stai așa, unde este binoclul?

Adele i l-a dat cu precauție.

— Fii atent la unghiul făcut de soare și treci în umbră, sub copertină – n-are nici un rost să ne vadă că ne uităm la ei cu binoclul.

— Deși, pariez că majoritatea celor de pe yacht-urile din jur așa fac, a mormăit Jack, adăpostindu-se totuși în umbra de sub copertină. A reglat binoclul și și-a fixat privire pe pupa navei. Ceva cu unghiul... O rampă, spuse. Treci la aparat, și spune-i lui Lab Rat – afurisita nu e doar un simplu portavion, este amenajată și ca navă de desant amfibiu.

— Cât timp mai avem? A întrebat Adele în timp ce apăsa pe tasta de apelare rapidă către telefonul lui Lab Rat.

— Dacă e ca pe navele americane, le va lua cel puțin treizeci de minute ca să inunde rampa și să lanseze navele de asalt. Poate și mai puțin – nu știm ce fel de tehnologie folosesc. Dar aș paria că le va lua chiar și mai mult, pentru că avem o navă comercială convertită în așa ceva.

Studie nava cum plutea pe ape și o asculta pe Adele raportându-i lui Lab Rat. Dacă chinezii trimiteau trupe la țărm, va fi foarte greu să-i mai scoți de acolo. Cu un sentiment de neliniște, se întrebă cât de lung va fi asediul ce va urma.

CVIC
USS *Jefferson*
1442 ora locală (Zulu -10)

— Ești sigur de asta? a întrebat Lab Rat, cu o expresie ce îi reflecta îndoiala din voce. O navă amfibie?

A ascultat atent în timp ce Adele îi transmitea detaliile observate de Jack. În sfârșit, spuse:

— Rămâi un moment pe fir – îl apelez pe amiral pe celălalt circuit.

---

[11] MWR - Morale Welfare and Recreational – odihnă și recreere.

Ținând în continuare celularul la ureche, a ridicat receptorul telefonului alb și a format numărul pentru TFCC.

Reacția lui Batman a fost și mai incredulă decât a lui, dar precizia detaliilor pe care Adele le raporta cu repeziciune, i-au convins pe amândoi. Batman l-a auzit pe Lab Rat când a pus celularul pe *speaker*, apoi tonul sumbru al lui Tombstone Magruder s-a alăturat conversației.

— Spuneți-le să-și ia valea de acolo, a spus Tombstone la final. Dacă permitem acelor trupe să ajungă la țărm, pe urmă va fi ca și cum am încerca să săpăm după popândăi ca să-i alungăm de pe insulă. Orice ar fi, trebuie să oprim aceste transporturi.

TFCC
1443 ora locală (Zulu -10)

Chiar atunci, a sunat telefonul de pe colțul mesei, în dreapta scaunului lui Batman.

— *Admiral*, apoi a ascultat. O expresie de consternare i-a apărut pe chip. Înțeleg. Foarte bine. Vin imediat.

A pus telefonul în furcă, apoi s-a adresat celorlalți.

— Mai avem o problemă. Pupa celei de-a doua nave și-a deschis rampa, după cum raportează pilotul de pe helo.

Îi privi pe toți cei din grup pentru a fi sigur că au înțeles ce a spus.

— Lansează mici nave. Se pare că fiecare transportă cam o sută douăzeci de oameni. Și se îndreaptă spre coastă.

Batman s-a întors către Bam-Bam.

— Trimite un S-3 cât mai aproape ca să arunce o privire la ce se întâmplă. Simpson-ii sunt plasați foarte aproape de suprafața apei și există posibilitatea ca să fi interpretat greșit ceea ce văd.

Dar în timp ce-l asculta pe TAO dând ordinele, Batman a devenit foarte sigur că nu-i va plăcea deloc raportul venit de la S-3.

CARRY ON!

Căutătorii SF-ului pierdut

...dintr-un TOP SF 2003

Claudiu Tufan

Templierul Orbilor

(Rondoul)

Motto: „Şi-au plecat în patru zări deodată
Cei patru pelerini ai rock-urilor sfinte
Cărându-şi după ei averea toată
Ascunsă-n priviri
Ca moartea-n morminte."
Survolaj

Ridică uşor paharul şi rosti codul de acces primindu-şi ultima doză de unde. Îşi salută cunoscuții urându-le un Clip prosper, apoi se îndreaptă spre barman să-şi achite consumația. Îl privi câteva unități de timp, după care pleacă în direcția rampei. În dreptul ei se afla un desen ciudat, ce în vremurile vechi probabil se citea „EXIT".

În graba de a ocupa un loc pe rampă, se lovi de un călugăr-cerşetor. „Ce ar putea căuta un membru al Ordinului aici?" se întrebă el mirat. „Cu o privire goală nu se putea achita ceva. Asta era clar! Iar bonurile de vedere nu erau acceptate în nici un local de pe planetă. Totuşi, ce căuta călugărul acolo?"

Firul gândurilor i-a fost întrerupt de către vocea dezorientată a barmanului : „Vă rog să mă mai priviți o dată. Eroare de sistem. Plată neînregistrată." Lui i se adresase?

Or'B i-a mai aruncat plictisit o privire, după care a părăsit barul. De plăți doar se ocupa Clipul, nu el...

Era un local demodat, cu decorațiuni interioare şi dotări anterioare Clipului. Una dintre cele mai cunoscute dintre relicvele trecutului devenise din punct de vedere economic un simplu spațiu comercial nerentabil. Probabil că taxele destul de mari percepute clienților nostalgici în schimbul diferitelor servicii banale, provocau adesea mici incidente datorate imposibilității acestora de a-şi achita notele de plată. Altfel nu se putea explica reacția barmanului.

Totuşi chiar şi cu preţurile practicate rentabilitatea localului punea mari semne de întrebare. Zona de prioritate în care era plasat presupunea costuri ridicate. Pe de altă parte numărul Vânătorilor de Trecut, aşa cum erau numiţi obişnuiţii crâşmei, scăzuse destul de mult în ultimele trei revoluţii, deci şi încasările scăzuseră. În ultimul timp însă, nici măcar numele localului, „Crâşma lu' Star Trek”, nu mai atrăgea clienţii, în schimb, prin bar, apăreau din ce în ce mai des călugări-cerşetori. Cuvântul „crâşma” nu mai însemna pentru nimeni nimic. Conform Enciclopediei apăruse în denumirea barului ulterior, în PostClip, când mai exista ca arhaism, pentru a atrage turiştii şi Vânătorii de Trecut. Probabil denumirea barului trebuia schimbată din nou.

* * *

Ajuns în faţa rampei de acces a Fagurelui Rezidenţial 036, îşi fixă privirea în obiectivul camerei de control.

„Cod de retină necunoscut. Eroare de sistem. Accesul interzis. Aşteptaţi sosirea unui robot utilitar” răspunse sec automatul.

Avea destul de mult de aşteptat. Roboţii utilitari erau în număr destul de mic în comparaţie cu mărimea zonelor pe care le deserveau, iar degradarea infrastructurii era un fenomen obişnuit în PostClip. Aşteptarea îi displăcea profund, dar nu avea altceva de făcut, aşa că-şi porni jetul propulsor, se aşează comod, îşi cuplă tabacoemitătorul şi încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Prezenta cerşetorilor în bar era anormală. Era ceva de neînţeles. Să fi preluat Templul Crâşma lu' Star Trek? Teoretic, preluarea barului de către călugării-cerşetori era imposibil de realizat datorită problemelor financiare specifice PostClip-ului. Practic, Ordinul controla toate reţelele de prostituţie de pe planetă, nefiind deci exclusă nici preluarea unui amărât de bar. Dar totuşi cum?

Economia subterană construită de către Ordin părea, cel puţin din exterior, destul de puternică. Auzise chiar o bârfă pe tema asta în urmă cu câteva decade prin Arhivă. Zvonul dădea drept sigur faptul că bonurile de vedere sunt mult mai stabile decât creditele standard! Dar totuşi ce importanţă poate avea stabilitatea unei pseudo-monede cu care nu-ţi poţi procura nici măcar o raţie alimentară?

* * *

Un robot utilitar se apropia în viteză, cu jeturile propulsoare la maxim. Ciudat. Într-un fel îi surâdea ideea că nu aşteptase prea mult. Totuşi regimul acela de funcţionare avea un grad mare de consum şi un coeficient de uzură ridicat. Ar fi fost rentabil să mărească numărul roboţilor utilitari în loc să-i suprasolicite. Eficienţă specifică PostClip!

„Robot U-22.” se prezentă utilitarul. „Încep verificarea codului de retină conform protocolului 679939.” Urmară câteva piuituri, după care robotul dădu verdictul : „Cod de retină inexistent. Eroare de sistem. Iniţiez procedura

de recuperare a bunurilor deținute ilegal."

Luat pe nepregătite, nu reuşi decât să articuleze : „Cer verificarea codului de retină. În cazul nedetectării, cer refacerea lui în conformitate cu ultima înregistrare. Numele meu este Or'B. Cont 379967."

Nu ştia care este regulamentul în astfel de cazuri. De altfel nu auzise de un astfel de caz până atunci. Era însă normal să existe o reglementare.

„Ultima înregistrare incompletă." răspunde prompt robotul. „Singură informație valabilă: cont 379967 - total 0. Cer restituirea obiectelor deținute ilegal."

În timpul procedurii se mai apropiaseră câțiva roboți utilitari. Conştient că nu se poate opune, îi înmână lui U-22 jetul propulsor, harta, agenda, combinezonul şi tabacoemitătorul. „Cine este proprietarul acestor bunuri acum?" întrebă el parcă neinteresat de răspuns. „Proprietar necunoscut. Obiectele vor fi depozitate în sectorul DEP-1 până la identificarea proprietarului," răspunde robotul îndepărtându-se cu jeturile propulsoare la maxim.

* * *

Trebuia să supraviețuiască! Fără credite, combinezon sau jet propulsor...Imposibil! Încercă să strângă în mână bonul de vedere. Singurul obiect care mai era în proprietatea lui...

Obiect? Proprietate? Bonurile nu erau proprietatea nimănui. Erau doar holograme imateriale ce-şi urmau docile stăpânul până la apariția primului cerşetor. Atât şi nimic mai mult. Trebuia să supraviețuiască şi era hotărât să o facă. Exista o singură posibilitate : să o ia de la capăt. Să plece iar de la zero. Avea o singură direcție în care putea merge. O singură țintă. Un singur loc în care-şi putea găsi salvarea: sectorul DST-3, mai precis oficiul forțelor de muncă. Va munci mult, va fi greu, dar va supraviețui.

Până acolo nu va avea nici un obstacol de trecut. Ştia cel puțin drumul, iar benzile rulante se puteau folosi gratuit. De asta era convins. Nu plătise niciodată vreo taxă trecând pe acolo, iar călugării-cerşetori le foloseau nestingheriți.

* * *

„Mă numesc Or'B, cont 379967. Cer confirmarea locului de muncă şi reimprimarea pe retină a codului de acces."

„Cod de retină inexistent. Eroare de sistem. Loc de muncă inexistent.". Reformulă cererea: „Mă numesc Or'B, cont 379967. Cer rescrierea codului de retină şi repartizarea unui loc de muncă. Cer schimbarea numărului contului." Problemele se vor termina aici. Viața lui va reintra în normal.

„Proces în lucru." Totul părea în regulă. Avea să o ia de la capăt, va munci mult, dar va supraviețui, va...

„Eroare de sistem. Retină protejată la scriere. Operație de deprotejare eşuată. Proces anulat. Loc de muncă nerepartizat."

Nu mai avea nici o speranță...

* * *

Nu mai exista nici o modalitate de rezolvare a problemei. Încercă să strângă-n palmă iar şi iar bonul de vedere. Avea ceva cunoscuți. Ar fi putut să le ceară ajutorul. Dar cum? Din experiență ştia că timpul petrecut în exterior, adică acolo unde se afla el acum, era destul de mic. În faguri nu putea intra. N-avea cod. Ar fi putut să-i aştepte, să-i roage... NU. Asta nu. Nu s-ar fi umilit pentru un rest de rație alimentară. Pe de altă parte chiar dacă ar fi fost dispus să o facă nu ştia cum putea să-i găsească. Harta şi agenda nu mai erau la el, iar maşinile nu păreau dispuse să-i dea informații. Nu se putea descurca în labirintul supraetajat format de căile de acces.

O soluție pe termen scurt era cea de a petrece câtva timp într-un pat călduț într-unul din bordelurile călugărilor - cerşetori. Templele erau în număr destul de mare şi uşor de găsit. Câteva rotații plăcute, după care va muri de foame, sete sau frig pe undeva printr-un colț sau târât la nesfârşit pe benzile rulante.

Înainte de Clip s-ar fi putut hrăni şi îmbrăca, poate, răscolind prin containerele de deşeuri. Acum însă acestea erau obiectul unui schimb comercial şi în consecință protejate corespunzător. Tot în vremurile vechi se putea trăi chiar foarte bine din furat, sau cel puțin aşa spunea Arhiva. Verbul „a fura" îşi pierduse de mult sensul, fiind folosit doar în denumirea unor jocuri de societate. Cleptomania era distracția preferată a celor destul de bogați încât să poată limita accesul utilitarilor în anumite zone pentru scurte perioade de timp.

El personal nu prea avea ce să fure, mai ales în situația actuală. Nu putea să intre într-un Punct de Desfacere la fel cum nu putea intra într-un Fagure Rezidențial. Clipul nu-i permitea accesul. Să-i jefuiască pe trecătorii ce se deplasau în viteză pe benzile rulante? În primul rând nu prea avea ce să le ia. Poate un combinezon sau un jet propulsor ar fi fost obiecte utile. Şi de tabacoemitător parcă-i era dor...

Dar nu putea lua nimic de mâncare. „A mânca în exterior - infracțiune morală" îşi amintea Or'B lecțiile civice din copilărie. Foamea. Foamea era marea lui problemă, iar în mod normal trecătorii nu-şi purtau rațiile alimentare cu ei. Punctele de Desfacere erau în număr suficient, iar Rețelele de Distribuție acopereau arii destul de întinse.

În ceea ce priveşte celelalte obiecte, chiar furtul în sine reprezenta un risc prea mare. Ştia foarte bine ce posibilități de mişcare poți avea datorită jetului propulsor, mai ales pe benzile rulante. Ar fi fost clar în inferioritate. Chiar şi în cazul reuşitei, nu ar fi putut beneficia prea mult timp de obiectele furate. Codul de retină al victimei ar fi semnalat rapid prezența unor bunuri deținute ilegal, iar Clipul şi-ar fi făcut datoria trimițându-i utilitari pe cap. Dacă ar fi putut fura credite...

Enciclopedia spunea că în timpurile vechi rețelele de canalizare erau

locuite de cei prea săraci pentru a-şi permite un cuib. Ei se hrăneau în principal cu ceea ce vânau. Arhiva îi arătase imagini cu scene de vânătoare, şi le amintea perfect, dar fiinţe ca acelea nu văzuse în realitate.

Sistemele de canalizare fuseseră cu mult timp în urmă concesionate unui concern transplanetar. Accesul acolo era în consecinţă interzis. Mai rămânea sistemul de aerisire. Acesta era în proprietate publică, sau mai bine zis, în proprietatea Clipului. La nivelul de degradare al infrastructurii, cel puţin practic, accesul în zona superioară a oraşului nu punea probleme, sistemele de protecţie fiind mai mult ca sigur defecte. Ajuns în sistemul de aerisire problema cu apă ar fi fost ca şi rezolvată. Mai trebuia să-şi astâmpere foamea.

Văzuse în mai multe rânduri utilitari încercând să prindă nişte gângănii verzi cu trei puncte de sprijin şi decolare verticală. Proveneau mai mult ca sigur din sistemul de aerisire. Le văzuse de mai multe ori ieşind prin găurile de ventilaţie. Zburau însă prea repede pentru ca să le poată prinde. Trebuia să construiască o capcană. Dar din ce? Poate în Templu îi va veni vreo idee. Folosise Templele ca sursă de inspiraţie şi alte dăţi, dar pe atunci nu avea de rezolvat probleme vitale.

Poate va putea lua ceva din Templu. Clipul ar observa destul de târziu absenţa ţinând cont că atât călugării cât şi prostituatele aveau privirea goală. Iar când va sesiza, va trebui doar să ascundă obiectul cât timp vor fi utilitari prin preajmă. De-ar găsi ceva util la construcţia capcanei...

Dar atunci, dacă membrii Ordinului sunt ca el, deposedaţi cu priviri goale, în proprietatea cui erau Templele?

* * *

Sărea de pe o bandă rulantă pe alta fiind gata să-şi piardă echilibrul. Resimţea lipsa jetului propulsor. Oricum asta nu se va întâmpla pentru multă vreme. Nu, nu spera să se obişnuiască cu toate salturile acelea ciudate şi incomode, nici măcar nu-şi propunea să se antreneze spre a nu avea probleme în viitor. Îi era indiferent. Ştia că nu sunt şanse prea mari de supravieţuire şi pur şi simplu nu-şi mai bătea capul. Oricum, dacă reuşea să construiască un sistem de prindere a verziturilor n-ar mai fi avut nevoie să umble prin oraş. Benzile nu mai aveau nici o importantă. Va petrece o ultimă noapte de neuitat într-un bordel excentric, după care va încerca să prindă câteva gângănii. Erau oare comestibile? Nici asta nu mai conta. Nici măcar în cazul unei toxinfecţii alimentare n-avea de ce să folosească benzile rulante. Ar fi ajuns degeaba într-un Punct de Tratare. Tot n-ar fi reuşit să intre. N-avea cod. Maşinile n-auziseră de jurământul lui Hippokrates. De fapt singurii care mai păstrau amintirea vestitului doctor erau doar câţiva Vânători de Trecut şi Enciclopedia, o simplă bază de date vorbitoare.

* * *

Se afla în apropierea Templului când privirea i-a fost atrasă de un călugăr-cerşetor aflat în post.

„Cerşetor”, unul din marele număr de cuvinte ce-şi pierduseră sensul în PostClip. Cerşetorii nu mai trăiau din mila publică. Clipul nu permite înstrăinarea obiectelor sau creditelor, baze de date fictive într-un calculator, unor priviri goale. Cerşetorii timpurilor moderne munceau. Ei indicau amatorilor cel mai apropiat Templu al plăcerilor sau distribuiau bonuri de vedere în schimbul ultimelor bârfe. Munceau şi încă foarte bine. Altfel ar fi murit de mult de foame, iar Ordinul nici măcar n-ar mai fi existat.

Or'B se apropie de călugăr şi i se adresează: „Am o bârfă nouă de vânzare!” În schimbul relatării întâmplării destul de stranii al cărei erou principal era, putea obține un număr suficient de mare de bonuri de vedere spre a rămâne în Templu câteva rotații. Era o soluție pe termen scurt, dar era o soluție!

„Ştiu tot în ceea ce te priveşte. N-ai ce să-mi vinzi.” Răspunsul era dat pe un ton destul de plictisit, care ştia parcă de mult conținutul piesei şi aştepta finalul cu nerăbdare.

„Îți spun orice!” insistă Or'B. „Vreau în schimb un singur bon. Doar unul. Mi-ar prelungi viața cu încă ceva timp. Ajută-mă! Altfel voi muri de foame sau de frig. Te rog...”

„Frigul şi foamea sunt doar senzații, iar senzațiile pot fi dominate!” filozofă bătrânul. „De ajutat, e mai bine să te ajuți singur !”

Mai avea puțin de trăit şi n-avea rost să-şi irosească câteva unități prețioase de timp într-o discuție absurdă cu un bătrân filozof. Pleacă cu paşi grăbiți spre bordel. Ezită. Se întoarce spre călugăr. Ezită iar. Îi strigă : „Vreau să intru în Ordin. Am privirea goală ca şi tine, ca voi toți. Ajută-mă! Sunt ca voi...Ce trebuie să fac?”

„Informația asta te costă un bon.” spuse netulburat bătrânul.

Or'B îi cedă bucuros holograma.

„Urmează-mă!” mai spuse călugărul. Apoi dispărură amândoi în Templu.

* * *

Ajunseră într-o încăpere decorată ciudat. „Aşează-te! Sunt mese şi scaune.” îl lămuri bătrânul. „Noi deposedații nu mai putem folosi jeturi propulsoare, aşa că trebuie să ne slujim de obiectele acestea incomode. Ai multe lucruri noi de învățat. Mai întâi va trebui să ştii să scrii şi să citeşti.”

* * *

Îşi desăvârşise antrenamentul. Urma să fie supus probei finale, acceptarea sau neacceptarea în Ordin.

Se afla într-o cameră de dimensiuni modeste având drept mobilier o masă şi-un scaun. Îl aştepta calm pe examinator.

„Frica este doar o emoție şi orice emoție poate fi dominată.” îşi tot repeta în gând. La un moment dat un călugăr de rang inferior intră în cameră, aşeză pe masă un plic şi ieşi fără să scoată un cuvânt.

„Curiozitatea este un sentiment. Nu te lăsa dominat de el, dar nici nu-l inhiba. Află fără ca cei din jurul tău să realizeze acest lucru. Nu vorbi mult,

lasa-ți interlocutorul să vorbească. Întrerupe-l totuşi destul de des spre a afla adevărul. Adevărul înseamnă putere.” îşi recapitulă Or'B în timp ce studia plicul cu atenție fără să-l deschidă. Era lipit şi neadresat.

Îl ridică atent, memorându-i poziția inițială. Îl aşeză între el şi sursa de lumină. Citi conținutul unei scrisori cu destinatar şi expeditor anonim. Scrisoarea suna ceva de genul: „E posibil ca tu să fii cel ales. E posibil să nu fii tu. Misiunea ta e simplă : să conduci Ordinul din umbră. Asta presupune bineînțeles şi anihilarea mea. Nu pot să-ți doresc decât succes.

Nu ştii cine sunt şi nici un călugăr nu ştie acest lucru. Nici eu nu ştiu sigur cine eşti tu.

Slujeşte-te de ceea ce ai învățat spre a ajunge în vârf. Foloseşte doar ordine verbale. Nu scrie nimic. Scrisorile rămân. Vorbele se uită.

Toți călugării îți vor asculta ordinele indiferent de rangurile lor. Proba ta e foarte importantă pentru ei. Nu trebuie totuşi să ai încredere în nimeni. Toți vor puterea. Ca punct de plecare ai o informație cunoscută de către toți : Templele sunt sursa noastră de putere. Conform sfintelor învățături, femeile sunt un bun comun al Ordinului. Nu le subestima. De ele depinde atât soarta ta cât şi cea a Ordinului.

Consultă şi biblioteca. Învață să citeşti printre rânduri. Acolo se află adevărul.

Asta e tot. În cazul în care nu vei reuşi, dar vei supraviețui eşecului vei deveni membru al Ordinului.

Succes...”

* * *

Când a primit informația că numărul său de proiect devenise 7, a înțeles că era cea mai puternică ființa de pe planetă. Decodificat mesajul spunea clar: „Inițiatul I-3, expeditorul, suferise un accident cauzat de explozia robotului utilitar U-22. Nu au existat supraviețuitori.”

Controlă activitatea economică a întregii planete. Deşi părea ciudat putea impune orice sistemului economic folosind doar pârghii informaționale. Ultimul concern neloial Ordinului, PropulsJet, dăduse faliment în urmă cu două decade. Reuşise să inducă date eronate în sistemul de luare a deciziilor manipulând modul în care firma îşi strângea informațiile. Falsificase informații privind resursele şi cererea de pe piață. Impresionați de datele primite, managerii concernului au contractat un credit enorm pentru construcția unor noi Linii de Producție şi Puncte de Desfacere. Nici măcar rata crescută a dobânzilor nu le dăduse de gândit. Afacerea era mult prea tentantă. Le-ar fi dublat cifra de afaceri.

Gigantul PropulsJet va fi vândut rapid. Stabilise deja cumpărătorul. Va obține în schimb construcția a două noi Temple. Schimbul era corect.

Ar fi controlat şi sistemul politic dacă acesta ar fi existat. În PostClip singura politică era făcută de către Ordinul Călugărilor - Cerşetori, iar pe aceasta o controla de mult.

Era poate singurul care ştia povestea Clipului, această origine a timpului devenită lege, sistem de impozite şi contabilitate sau drept de proprietate. Era o pagină de istorie care nu se afla în nici o bibliotecă sau arhivă şi care deşi fusese cunoscută de mulţi rămăsese nescrisă.

Într-un manual de istorie ar fi sunat cam aşa :

<<Rezultat al muncii guvernului Republicii Tehnologice KARI, virusul poliformic - clip publicitar infestase iniţial toate mijloacele de publicitate. Nici un afiş, nici un spot publicitar, nici măcar strigăturile vreunui zarzavagiu conservator nu scăpaseră de refrenul: „Plătiţi-vă taxele şi impozitele. Guvernul e cu ochii pe voi. Privirile nu mint. Posesorii de privire vinovată vor fi judecaţi.”

Cu timpul clipul s-a fixat pe retinele consumatorilor de publicitate şi pe obiectivele camerelor de luat vederi. După aceea n-a avut decât să sară din privire în privire sau să călătorească purtat de sistemele de comunicaţii sau de reţelele de calculatoare.

Perfecţionându-se Clipul ajunge să controleze toate bazele de date ale planetei şi să aplice singur legislaţia privitoare la taxe şi impozite. Virusul evoluează ajungând să contabilizeze bunurile tuturor persoanelor fizice infectate.

S-a încercat construirea unor antiviruşi. Singurul rezultat obţinut: perfecţionarea Clipului şi un mare număr de deposedaţi.>>

O altă pagină de istorie ar fi constituit-o istoria Ordinului Călugărilor - Cerşetori. Cunoscută de destul de puţini, era una din informaţiile neaccesibille membrilor Ordinului.

<<Ordinul a fost creat de către secta religioasă Templul Orbilor, sectă tehnofobă formată din nevăzătorii care refuză vederea artificială. Lor li s-au alăturat în timp deposedaţii. Transformările clipului afectează treptat starea economico-socială a membrilor sectei aruncându-i în mizerie. Obligaţi să supravieţuiască într-un sistem economic în care nu se pot integra, membrii Ordinului încep să practice singurele activităţi cu caracter economic necontabilizate de către Clip : femeile practică prostituţia, iar bărbaţii transformă secta într-un serviciu de informaţii.>>

* * *

Revizuise de mai multe ori datele din Enciclopedie. Recrutase deja cinci generaţii pentru iniţiere şi reuşise să păstreze totuşi puterea. Folosise criteriile standard ale Ordinului atunci când îi selecţionase. Nici modalităţile de recrutare folosite nu erau cu mult diferite de modul în care fusese El racolat de către călugări.

Principiul selecţiei naturale îl menţinuse câteva revoluţii în vârful Ordinului. Atinsese apogeul, iar jocul politic din interiorul Ordinului începuse să-l plictisească. Era prea simplu. Ceilalţi iniţiaţi dispuneau din ce în ce mai multe date eronate induse, iar puterea pe care o exercitau era limitată de ordinele Lui. Trebuia făcut ceva. Era datoria Lui să lase Ordinul pe

mâini sigure. Nu se prefigura însă apariția unui nou lider. Să nu aibă El date suficiente? Un bun conducător acționează cel mai bine din umbră. Era posibil ca acest nou lider să acționeze deja, iar El să nu-i fi detectat mişcările? Cum putea afla dacă acest nou lider există? Iar dacă acesta nu exista, cum putea crea un nou lider?

Cea mai simplă soluție era schimbarea regulilor jocului.

Cu câteva unități de timp în urmă obținuse ultimul bon de vedere al seriei. Acum putea ajunge acolo unde doar cei aleşi aveau acces. Va vedea ceea ce înțelesese de mult timp: modul în care funcționa sistemul monetar al Ordinului. Aflase de mult că puterea bonurilor de vedere nu se datora doar puternicei activități economice prestate de Ordin, ci şi unei importante piese de muzeu cu o valoare foarte mare, necontabilizată de Clip.

* * *

Era în fața seifului electronic. Tastă codul. Uşa glisă. Scoase din interior o hârtie verde pe care era desenat un chip. Sub chip era scris un nume: Jefferson. Va introduce o doză de haos în sistem. Inițiații vor avea o problemă serioasă de rezolvat. Însăşi existența Ordinului va fi amenințată.

Va rupe bancnota în fâşii, după care o va mesteca.

* * *

Zarurile erau aruncate.

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,

ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...

...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducerea din limba engleză: Uncris

pentru VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

Capitolul 17

Când părăsi cabina lui Qui-Gon, Obi-Wan se simțea amețit. Avea nevoie de odihnă, dar nu vedea nicăieri nicio lumină. Încercă să rămână în cabină, apoi pe canapeaua din hol. Până la urmă, hoinări fără țintă pe coridoare. Ajunse în apropiere de sălile motoarelor, privind în depărtare către sălbăticia planetei fără nume.

Cinci luni, cu umbre roşii şi albastre atârnau ca nişte fructe coapte deasupra oceanului tăcut. Un stol de draigoni [1] pluteau în înălțimile atmosferei, dormind cu aripile întinse. Țărmul insulei era doar un zid cioplit de stânci bătute de valuri. Departe în interior, ieşeau aburi din piscurile întunecate ale vulcanilor, pe versanții cărora erau agățați sute de draigoni.

În spatele său, o uşă se deschise cu un uşor şuierat. După o clipă, Si Treemba păşi înăuntru.

— Noi te-am căutat, spuse.

— Trebuie să mă gândesc, a răspuns Obi-Wan.

Era bucuros să-şi revadă prietenul. Si Treemba îi acordase încrederea la întâlnirea cu Jemba. Prietenia lor se întărise, şi amândoi o ştiau.

— Te putem întreba la ce te gândeşti? a întrebat şovăitor Si Treemba.

---

1 Draigon – specie aviară nativă pe planeta aquatică necunoscută, aflată între Bandomeer și Coruscant.

— Mă gândeam că şederea mea în Templu a fost dificilă din mai multe puncte de vedere, spuse Obi-Wan. Zilele erau pline de studiu şi antrenamente. Se aştepta de la noi să dăm tot ce putem. Îmi respectam maeştrii atât de mult, şi credeam că ştiu de ce am nevoie nu numai ca să supravieţuiesc, ci şi să excelez chiar.

Obi-Wan respiră adânc.

— Acum văd că nu am nicio idee cu ce fel de Rău mă va confrunta Universul. Nu am mai văzut niciodată lăcomia adevărată, ca aceea a piraţilor lui Jemba. Mi se face greaţă.

— Aşa e şi normal, a aprobat Si Treemba. E ceva oribil.

— Şi mă gândesc... am şi eu seminţele aceleaşi lăcomii? se întrebă Obi-Wan.

Si Treemba îşi privi prietenul, nedumerit. Văzu marea suferinţă reflectată pe chipul lui Obi-Wan.

— De ce întrebi aşa ceva, Obi-Wan?

— Pentru că, toată viaţa, m-am pregătit să fiu un Jedi. Am râvnit atât de mult la asta. Doream să lupt pentru onoare, şi am devenit furios când alţii mi-au stat în cale.

— Un Jedi oferă atât de multe prietenilor săi, răspunse Si Treemba gânditor. El îl apără pe cel slab şi luptă pentru binele comun. Nu credem că e ceva rău pentru tine să vrei a face cât mai bine. Nu, asta nu e lăcomie.

Obi-Wan dădu din cap, privind în continuare afară, la marea întunecată. Simţea un dor nespus de acasă, de a fi înapoi la Templu, unde lucrurile erau clare şi-şi aveau rostul lor. Aici, se simţea pierdut.

— Peste câteva ore se va lumina. Ai făcut deja atât de mult pentru mine, Si Treemba. Dar mă vei ajuta şi pentru ultima oară?

— Sigur că o voi face, a răspuns prompt Si Treemba. Cum?

— Ajută-mă să-mi birui furia, spuse Obi-Wan.

Strângându-şi pumnii, îi privi, apoi îşi întinse degetele şi apucă rama ferestrei.

— Simt atâta mânie împotriva lui Jemba. El vrea să se folosească de ceilalţi oameni pentru propriul lui interes, iar eu vreau să-l ucid pentru asta. Dar nu-mi place ce simt acum. Qui-Gon avea dreptate. Dacă încerc să-l opresc pe Jemba, aş face-o doar ca să-mi satisfac furia.

— Dar pari a fi calm, observă Si Treemba.

— Tocmai s-a întâmplat ceva, a spus încet Obi-Wan. Tocmai mi-am dat

seama de ceva. Qui-Gon nu mă va lua niciodată ca Padawan [2]. El mă consideră nevrednic şi poate că are dreptate. Poate că nu sunt bun pentru aşa ceva.

— Şi nu eşti supărat? a întrebat Si Treemba surprins.

— Nu, a spus Obi-Wan. Mă simt ciudat, Si Treemba. Ca şi cum mi s-a luat o povară de pe umeri. Poate că aş putea fi un bun fermier. Iar a fi bun... un om bun, este mai important decât a fi un Jedi.

— Dar cum rămâne cu Jemba? a întrebat Si Treemba.

— Yoda mi-a spus cândva că ar exista trilioane de ființe în galaxie, dar numai câteva mii de Cavaleri Jedi. A spus că nu putem îndrepta tot răul. Toate creaturile trebuie să învețe ce este corect, şi să nu se bazeze mereu doar pe Jedi. Poate că asta este ceea ce trebuie să facă Arconanii. Nu ştiu ce va fi în viitor. Dar acum, alegerea mea este să nu lupt.

Obi-Wan se întoarse către Si Treemba.

— Îți cer să-ți părăseşti prietenii Arconani pentru a ne acorda şansa să te ajutăm pe tine. Nu vreau sa-mi încalc promisiunea. Nu vreau să te văd suferind iar din cauza lipsei de dactyl. Rămân cu tine, Si Treemba. Într-un fel sau altul, vom găsi o cale.

Capitolul 18

Tehnicile Jedi pentru vindecare aplicate de Qui-Gon îi solicitau întreaga energie dirijată către muşchii sfâşiați şi pentru lupta împotriva infecției. Dar, gândurile i s-au întors şi către Obi-Wan, la înfățişarea de om înfrânt a băiatului atunci când discutau.

De ce opunea băiatul o asemenea rezistență? Întâlnise mulți tineri de-a lungul anilor. Din când în când, cu răbdare şi blândețe, le-a adus la cunoştință că le lipseşte ceea ce le-ar trebui ca să devină Cavaleri Jedi. O făcuse cu compasiune, salvându-i de chinul de a afla acest lucru prea târziu, nu-i aşa?

Hotărât, Qui-Gon se întinse pe canapea. Regretele îl țineau treaz, iar el

2 Padawan – un adolescent care percepe Forța, care a trecut de antrenamentele generale devenind un inițiat, și începe instruirea personală cu un Cavaler/Maestru Jedi în afara Academiei.

avea nevoie de somn.

Nava era ciudat de liniştită. Toţi erau extenuaţi de lupta cu piraţii. Qui-Gon nu auzea nimic, doar plesniturile valurilor de la ţărm, şi murmurul ritmic, uşor, al unor animale ce se foiau pe sub navă. Spera ca sunetele acestea să-l adoarmă.

Dar somnul i-a fost neliniştit; dacă din cauza durerii sau a regretelor, nu putea spune. Pe jumătate treaz datorită unui coşmar, Qui-Gon s-a ridicat şi a căutat un prosop ca să-şi şteargă fruntea asudată. A băut puţină apă, apoi şi-a sprijinit fruntea înfierbântată de oţelul transparent al micului său portal-fereastră. Culmile colţuroase din depărtare păreau să vibreze, pâlpâind. Oare se agrava febra? O ceaţă ciudată, galbenă, îi acoperea vederea.

Se ridicase prea curând. Qui-Gon se întoarse la canapea. De data aceasta, căzu într-un somn adânc, fără vise.

Când s-a trezit dimineaţa devreme, braţul drept îi era rigid, dar în stare mai bună. Un droid de pe navă îi reparase şi curăţase hainele. După ce s-a îmbrăcat, şi-a dat seama că îi este foame. Era un semn bun. Pe când se îndrepta către bucătărie, văzu multă animaţie pe navă. Arconanii treceau grăbiţi pe lângă el, cărând cutii cu lucrurile personale. Îl întrebă pe unul ce se întâmplă.

— Vine fluxul, a răspuns arconanul, şi s-ar putea să scufunde nava. Motoarele sunt toate în reparaţie şi nu le putem repune în funcţiune la timp. Am primit ordin de evacuare.

— Evacuare? a întrebat Qui-Gon surprins. Cu draigonii de afară, poate fi periculos. Şi unde vă evacuaţi?

— Pe coline înalte din interiorul insulei. Echipajul navei a găsit nişte grote. Trebuie să ajungem la ele înainte ca soarele să se înalţe şi să se trezească draigonii.

Arconanii alergau mai departe, trăgând cutii grele după ei.

Din ce în ce mai rău, îşi dădu seama Qui-Gon. Doborâţi de piraţi, eşuaţi într-o lume străină cu Jemba ţinând armele aţintite asupra lor toţi. Iar acum trebuie să abandoneze nava şi să se ascundă în grote, cu provizii puţine.

Simţea un nou pericol. Poate că piraţii vor veni să-i termine, sau poate vor muri toţi de foame, sau se vor lupta unii cu alţii până la moarte. Poate fluxul va fi atât de înalt, încât va acoperi întreaga insulă.

Arconanii ce se grăbeau păreau a fi epuizați, într-o stare deloc bună. Nu luaseră dactyl nici aseară, nici în această dimineață. Qui-Gon se întreba cât timp vor mai rezista fără.

Se duse în cabina lui Clat'Ha şi a găsit-o împachetându-şi lucrurile în grabă. Uşa era deschisă. Ea îl privi când a intrat în cabină.

— Mai bine te-ai grăbi să împachetezi, spuse. Fluxul vine repede, iar soarele va răsări curând. Trebuie să plecăm de pe navă.

Surâse când îşi dădu deoparte de pe ochi o şuviță de păr roşu. Ochii verzi au sclipit poznaşi.

— Jemba e furios. Poate se teme că nu va încăpea în grotă.

— De ce e atât de mânios? a întrebat Qui-Gon curios.

Clat'Ha a dat din umeri.

— Pentru că e ceva ce nu poate ține sub control, cred. La început a crezut că echipajul minte.. Dar până şi el şi-a dat seama că s-ar putea îneca dacă rămâne pe loc. Aproape că ar merita, doar ca să vezi cum moare.

Qui-Gon s-a încruntat.

— Cât de curând vor avea nevoie arconanii de dactyl?

Amuzamentul din ochii lui Clat'Ha s-a preschimbat instantaneu în îngrijorare.

— Unii dintre ei au început deja să cedeze, spuse ea încet. Dacă nu vor avea dactyl până diseară, vor începe să se îmbolnăvească şi să moară.

— Atât de curând, murmură Qui-Gon.

Simțea o preocupare, instinctul spunându-i că a trecut ceva cu vederea. Mânia lui Jemba. Uşoare frecări produse de animale. O stâncă solidă care s-a mişcat. O ceață galbenă...

Dar, pe insulă nu trăiau animale, doar draigoni. Imediat după aterizare, echipajul cercetase dacă există prădători. Iar ceața nu fusese în fața ochilor săi. O grotă de pe creastă strălucise cu o lumină slabă, galbenă.

— Spune-le arconanilor să nu aibă teamă, i s-a adresat sec lui Clat'Ha. Cred că ştiu unde se află dactylul. Mă întorc cât de repede pot.

— Vin cu tine, s-a oferit instantaneu Clat'Ha. Sau putem lua nişte ajutoare...

Qui-Gon se gândi. Fără îndoială că dactylul era păzit. Dar cu draigonii flămânzi ce vânau pe cerul dimineții, prezența a prea mulți oameni le-ar atrage atenția. Fără a mai spune că Jemba ar sta de pază. Dar un om îmbrăcat în haine negre, singur...

— Îmi pare rău, Clat'Ha, spuse. Ştiu că vei detesta ceea ce am să-ți cer să faci.

— Fac orice, declară Clat'Ha feroce. Trebuie să găsim acest dactyl!

— Nu, nu înțelegi, a spus Qui-Gon. Te rog să aştepți.

Huttul Grelb era un bun executant al ordinelor, mai ales când ştia că Jemba i-ar putea mânca coada dacă nu o făcea. Stătea pe o stâncă aflată la mijlocul versantului, cu blasterul pregătit. De aici avea o perspectivă bună asupra navei. Jemba îl trimisese aici din două motive – să-i apere pe mineri şi pe arconanii care plecaseră de pe navă, şi să se asigure că nimeni nu se va cățăra ca să ajungă la grote. Nu că lui Jemba i-ar fi păsat de arconani. Dar, acum, ei erau proprietatea sa. Îşi proteja investiția.

Până acum, draigonii care pluteau în înălțimile cerului şi cei care erau agățați de stâncile colțuroase ale colinelor nu-i observaseră pe hutti, arconani şi whipidi [3]. Ceața dimineții îi împiedicau să-i vadă. Totuşi, Grelb continua să fie foarte atent, pregătit să doboare orice draigon care s-ar fi năpustit din înalturi – sau orice arconan care i-ar fi creeat probleme.

Noaptea ce trecuse asigurase ascensiunea nevăzută spre înălțimile colinelor şi ascunderea dactylului. Jemba le ordonase whipidilor să facă cea mai mare parte din eforturi. Picioarele lor erau bine căptuşite, şi nu făceau niciun zgomot în timp încărcau dactylul în pachete şi apoi se furişau departe de navă. Nu i-a văzut nimeni, Grelb era sigur. Restul minerilor de pe navă fuseseră ocupați cu tratarea rănilor căpătate în timpul atacului piraților, iar arconanilor le era frică să-şi scoată nasurile din cabine. A fost o piedică atunci când echipajul le-a ordonat tuturor să părăsească nava şi să se adăpostească în grote. Chiar şi Jemba s-a îngrijorat că cineva ar putea da peste ascunzătoarea dactylului. Noroc că i-au obligat pe whipidi să urce până atât de sus.

Ceața începea să se risipească, dar nori întunecați se rostogoleau dinpre vest. Aerul mirosea a sare şi a fulgere îndepărtate. Grelb era îngrijorat că fulgerele ar fi mânat tot mai mulți draigoni să vină la sol, aici, pe insulă.

În timp ce arconanii părăseau uriaşa navă întunecată, un om i-a atras atenția lui Grelb – Qui-Gon Jinn, Cavalerul Jedi. Purta o mantie cu glugă, dar Grelb l-a recunoscut

3 Whiphidi - înalți, musculoși, cu corpul acoperit cu blană, cu colți mari, distinctivi; originari de pe planeta Toola.

imediat după statură şi grația mişcărilor. Qui-Gon păşea uşor pe lângă arconani, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să ajungă la grote. Şi totuşi, nu era stilul său să se grăbească să se pună la adăpost.

Grelb a înhățat un binoclu din buzunar şi l-a ațintit către Jedi. Qui-Gon urca repede pe coasta colinei, fără a da semne de oboseală. Dar, în loc să se pitească în prima grotă unde arconanii se adunaseră deja, el continua să urce, strecurându-se pe o cornişă îngustă pentru a ajunge pe cealaltă parte a muntelui unde nu mai putea fi văzut. Grelb s-ar fi luat bucuros după Jedi ca să-l împuşte, dar nu îndrăznea să o facă fără permisiunea lui Jemba. A luat aparatul de comunicații şi a apăsat pe un buton. În câteva secunde Jemba i-a răspuns.

— Cavalerul Jedi se îndreaptă către vârful muntelui, a spus Grelb.

— Unde se duce? s-a răstit Jemba

Părea înfricoşat, şi pe bună dreptate.

— Nu ştiu. Dar nu-mi place treaba asta, a răspuns Grelb.

Jemba ezită doar o clipă.

— Ia câteva întăriri cu tine, şi ai grijă ă nu se mai întoarcă.

Si Treemba arăta nefericit. Tenta verzuie, sănătoasă, a pielii devenise cenuşie, iar solzii începeau să-i cadă. Qui-Gon era plecat de câteva ore.

Când Clat'Ha i-a spus că Qui-Gon a plecat în căutarea dactylului, Obi-Wan s-a simțit frustrat. Acceptase faptul că nu va putea fi un Padawan al vreunui Jedi, dar chiar nu putuse Qui-Gon să-i ceară ajutorul, măcar de data asta?

Desigur că nu o făcuse. Desigur, a plecat singur.

În grota întunecată, Obi-Wan îşi privea prietenul, încruntat. Hutti şi whipidi aveau singurele surse de lumină din grota imensă, aşa încât, doar raze reflectate ajungeau până aici.

Arconanii se adăpostiseră în fundul celei mai înalte grote – şi ce ciudate erau aceste grote. Fiecare avea patru metri în partea cea mai îngustă, şi zece metri în înălțime. Cam o duzină de pasaje duceau către suprafață. Dar tunelurile se deschideau adesea larg în caverne imense aflate din loc în loc. Urmele de gheare dovedeau că nişte animale le-au săpat, dar arconanii nu au găsit încă niciunul aflat în vizuină.

Nişte Offworld păzeau intrarea pentru ca să nu evadeze careva. Stalactitele spânzurau deasupra precum nişte sulițe strălucitoare, şi nu aveai pe ce să te aşezi – doar pe spărturi de stâncă. În umbrele întunecate, ochii arconanilor sclipeau slab.

Si Treemba mormăia în arconană. Alții din apropiere făceau acelaşi lucru. Obi-Wan s-a apropiat de prietenul său.

— Ce tot mormăi? a întrebat încet.

— Cântăm un imn de mulțumire, spuse Si Treemba.

Şi îi traduse lui Obi-Wan.

În sfârşit, soarele a apus,
Iar lumea noastră este întunecată.
În această grotă avem pietrele
Şi pe frații noştri lângă noi.

Afară poate să bântuie furtuna,
Dar aici ziua e liniştită.
Bine contopiți cu țărâna precum carnea pe oase.
Cu frații noştri plecați ne regăsim.

Lui Obi-Wan i se părea a fi un cântec trist. Dar el nu era un arconan. El nu era făcut să trăiască într-o grotă. Probabil, lui Si Treemba, cântecul i se părea mai vesel.

Arconanii păreau să se fi resemnat la gândul morții. El nu putea înțelege acest fel de resemnare. Necesitatea de a acționa, de a lupta, creştea cu fiecare minut. Obi-Wan se împotrivi acestui simțământ. Nu fusese atenționat asupra nerăbdării sale, de atâtea ori? Acesta era testul său. Trebuia să trăiască conform codului Jedi şi să aştepte, chiar dacă prietenul său se stingea. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Dar avea încredere în Qui-Gon.

— Promite-mi, îi spuse Obi-Wan lui Si Treemba, că vă veți strădui să nu muriți aici.

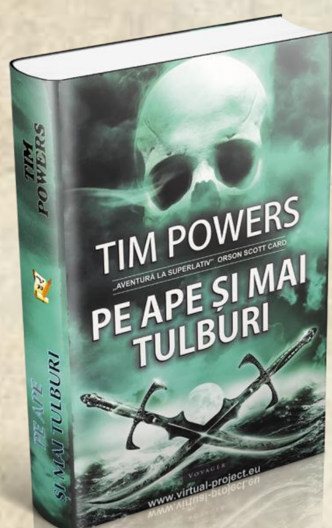
— Nu vom ceda morții, promise Si Treemba.

— Pe cuvânt? Veți rezista până se întoarce Qui-Gon? a întrebat repezit Obi-Wan.

— Vom încerca să trăim, Obi-Wan, a promis Si Treemba. Dar dactylul trebuie să vină repede.

Va urma.....

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul treisprezece

Merseră un timp destul de îndelungat în tăcere; singurele zgomote erau bufniturile înfundate, fără nici un ecou, ale paşilor. Shandy începu să-i numere pe ai săi, mai mult ca să-şi distragă atenţia decât din curiozitate; şi trecuse de două mii când lumina începu să pălească iarăşi. Descoperi că n-avea idee cât de mult duraseră zorii.

Acum păreau să treacă din petece alternative de lumină şi de întuneric şi, pentru o clipă, Shandy avu impresia că simţea miros de tămâie. Se uită la Hurwood, care tocmai începuse să meargă mai încet.

Străbăteau cu toţii culoarul central dintre băncile unei biserici şi Hurwood era, cumva, îmbrăcat cu o haină lungă, protocolară, şi avea părul castaniu, lung şi ondulat cu mare grijă, dar ceilalţi membri ai procesiunii îşi purtau tot hainele cu crustă de mâl, zdrenţuite şi pârjolite cu care umblaseră prin junglă. Hurwood ţinea o mână pe cutia de lemn care-i atârna într-o parte a corpului, iar cealaltă i se legăna înainte şi înapoi în timpul mersului...

Şi-a recăpătat braţul, se gândi Shandy, cu lipsa de uimire dintr-un vis.

Se uită înainte, către altar. Un soi de preot zâmbea către mulţimea dezgustătoare ce se apropia, dar lângă suportul pentru îngenunchere din lateral stătea un acolit care se holba la ei cu mult mai multă groază decât părea să inspire înfăţişarea lor dezolantă. Shandy se uită nervos în spatele său...

...Şi nu văzu decât podul şi câmpia de dincolo de el. Se întoarse către scena din biserică, dar imaginea tocmai pălea. Simţi încă o boare cu miros de tămâie, apoi podul redeveni cel de mai înainte.

Ce-a fost asta? se minună. *O privire în mintea lui Hurwood, în amintirile lui? Davies şi Barbă Neagră au văzut acelaşi lucru, sau am văzut numai eu, fiindcă s-a-ntâmplat să mă uit la el tocmai când îl reflecta?*

Pietrele pavajului din faţa lui răspândeau miros de sânge şi, când ajunse la ele, văzu că picăturile, petele şi urmele de mâini păreau să fi fost lăsate de doi oameni însângeraţi care se târau. Se opri o clipă, ghemuindu-se ca s-atingă o picătură mare, cu margini zigzagate – sângele nu se închegase încă. Dintr-un anumit motiv, asta îl întristă profund, deşi trebui să admită că nu era decât o neplăcere cu siguranţă minoră în comparaţie cu tot ce se petrecuse de curând. În faţa lor nu se vedea nici o siluetă, nici mergând, nici târându-se, dar el

continua să se uite într-acolo, aproape cu spaimă.

Aerul nu fusese nici înainte deosebit de proaspăt, dar acum era stătut – Shandy simţi miros de varză fiartă şi de aşternuturi neschimbate. Se uită pe rând la însoţitorii săi; şi, când ajunse la Friend, în jurul medicului gras se contură o scenă. Grăsanul era mai tânăr, de fapt nu era decât un puştan, şi, cu toate că ţinea pasul cu ceilalţi, zăcea în pat. Shandy îi urmări privirea îndreptată în sus şi fu uimit să vadă, în unduirea draperiilor diafane care i se răsuceau încet deasupra capului, forme vag feminine. Purtau o încărcătură erotică exagerată cu naivitate, ca femeile goale desenate rudimentar pe pereţi de un băieţel... dar de ce-aveau toate părul cărunt?

Scena se dizolvă într-o răbufnire de alb şi podul redeveni vizibil sub picioarele lui, cu zidurile sale înainte până la umeri de o parte şi de alta. Talpa îl alunecă pe ceva care părea o pietricică – dar ştia că era un dinte, şi asta îi sporea neliniştea.

Pe urmă călca pe un stat gros de nisip şi chipul lui Davies era luminat de un foc. Avea faţa mai plină, părul de o culoare mai întunecată, şi purta rămăşiţele zdrenţuite ale unei haine de ofiţer din Marina Regală. Shandy se uită în jur şi văzu că mergeau de-a lungul ţărmului de pe Noua Providenţă; insula Hog se zărea estompată de partea cealaltă a portului luminat de stele din dreapta lor, iar focurile la care se gătea împestriţau panta nisipoasă din stânga, dar erau mai puţine, şi în port erau mai puţine vase, şi epavele a două corăbii distruse de furtună despre care îşi amintea că stăteau pe nisip nu se zăreau nicăieri. Nu auzea conversaţia, dar Davies stătea de vorbă cu Barbă Neagră; şi, cu toate că râdea şi clătina batjocoritor din cap, Shandy se gândi că părea supărat – ba chiar înfricoşat. După toate aparenţele, Barbă Neagră îi făcea o ofertă, îl flata, iar Davies nu părea atât s-o refuze cât s-o subaprecieze – să-i pună la îndoială autenticitatea. În cele din urmă, Barbă Neagră oftă, se retrase cu un pas, păru să-şi adune puterile şi gesticulă către nisip. Shandy simţi mirosul de metal încins. Şi plaja se văluri şi tresăltă, de parcă toţi crabii de nisip ar fi fost brusc loviţi de apoplexie, şi din el începură să iasă oase albe, rostogolindu-se şi rotindu-se cu mişcări acrobatice pentru a se strânge într-un morman; acesta se săltă în sus, îşi schimbă poziţia şi se zgudui înainte de a încremeni locului, şi Shandy văzu că acum era un schelet omenesc, ghemuit. În vreme ce Davies se holba, cu zâmbetul lui schiţat pe jumătate preschimbat într-un rictus de încordare, scheletul se ridică în poziţie verticală şi se întoarse spre el. Barbă Neagră spuse ceva scheletul lăsă în jos, sprijinindu-se pe unul dintre genunchii osoşi, şi-şi plecă ţeasta. Piratul-rege îi ceru să plece printr-un gest, după care scheletul se făcu bucăţi şi-şi reluă statutul de oase vechi, împrăştiate, iar el continuă să-şi descrie solicitarea. Davies încă nu-i răspunse, dar aerul sceptic şi în acelaşi timp amuzat îi dispăruse.

Pe urmă Shandy mergea din nou pe pavajul împroşcat cu sânge.

— Nu ne mai apropiem odată de locul ăla blestemat?

În timp ce vorbea, se temu că vocea avea să-i trădeze frica din ce în ce mai puternică, dar aerul neclintit înăbuşea sunetul glasurilor, aşa că abia se auzi el însuşi.

Îşi continuară drumul. Shandy crezu de vreo două ori că auzea zgomotele unei încăierări şi suspine adânci, chiar în faţa lor, pe pod, dar era prea întuneric ca să poată vedea limpede.

Aerul părea greu, ca un sirop atât de gros încât o singură fărâmă de zahăr l-ar fi făcut să se solidifice în întregime; şi, cu toate că ideea îl îngrozea, Shandy nu se putu împiedica să se uite la Barbă Neagră... iar când o făcu încetă pentru o vreme să mai fie Shandy.

Era un băiat de cincisprezece ani, cunoscut de negrii proscrişi din munţi sub numele de Jonny Con, cu toate că, de când folosise greşit una dintre vrăjile *hungan*-ului[1] pe care-l slujea, nu mai era un ucenic potrivit pentru un preot *vodun* respectabil şi nu mai avea dreptul – nici măcar nu se mai simţea tentat – să se numească *adjanikon*; numele lui adevărat, numele lui de adult era Ed Thatch, iar peste trei zile avea să fie îndreptăţit să-l folosească.

Era prima dintre zilele botezului său întru *loa*-ul care urma să-l călăuzească în toate zilele vieţii şi ale cărui scopuri avea să le împărtăşească de atunci înainte. *Marron*-ii negri care-l

[1] Preot voodoo.

crescuseră încă din copilărie îl conduseseră în dimineața aceea în josul munților albaştri, până la casa lui Jean Petro, un magician legendar aflat acolo, după cum se putea dovedi, de mai bine de o sută de ani, despre care se spunea că făcuse în realitate mulți *loa*-i şi că era nevoit să stea într-o casă pe picioroange fiindcă pământul ruginea şi devenea arid după ce se afla o vreme în apropierea lui; în comparație cu Petro, orice alt *bocor* din Caraibe era considerat un simplu *caplata,* un vrăjitor ambulant de mâna a doua.

Marron-ii erau sclavi evadați care, după ce locuiseră inițial în Senegal, în Dahomey şi printre triburile de pe coastă din Congo, ajunseseră în Jamaica şi se adaptaseră cu uşurință la viața din junglele de pe munți, iar coloniştii albi erau atât de descurajați de prezența unei asemenea populații periculoase şi neîndurătoare încât le plăteau negrilor tribut în fiecare anotimp în schimbul cruțării fermelor şi aşezărilor izolate; dar până şi *marron*-ii refuzau să se aventureze la mai puțin de un kilometru distanță de sălaşul lui Jean Petro, aşa că băiatul străbătea de unul singur poteca lungă, care-l ducea către grădină, către țarcurile cu vite şi către casa pe picioroange.

Prin spatele locuinței curgea un pârâu, şi în acolo se afla bătrânul – Thatch îi vedea, pe sub podeaua înălțată, picioarele goale, noduroase şi negricioase, ca două bețe umblătoare din lemn de porumbar. Băiatul era desculț, fireşte, şi le ceru, printr-un gest, „Linişte" găinilor care ciuguleau prin jurul casei, după care lipăi prin curtea prăfoasă din față făcând tot atât de puțin zgomot ca petele luminoase aşternute de lumina soarelui, care-şi schimbau întruna locul. Când trecu de colțul casei, văzu că bătrânul Petro se plimba pe malul pârâului, oprindu-se din când în când ca să scoată din apă o sticlă plată sau alta, să se uite prin pereții ei aburiți, să o lovească răpăind cu unghiile lui lungi, să şi-o țină la ureche în vreme ce picura apa din ea, să clatine din cap şi să se ghemuiască pentru a o pune la loc, pescuind apoi alta.

Thatch îl urmări continuând să facă acelaşi lucru şi, în cele din urmă, fața bătrânului *bocor* se încreți într-un zâmbet când asculta o sticlă, în care bătu din nou cu unghiile; apoi rămase pe loc, aici ciocănind în sticlă, aici ascultând-o, ca un prizonier întemnițat în subterane ale cărui lovituri în zid primiseră în sfârşit răspunsul îndelung aşteptat, deşi venea de foarte departe.

— E cu siguranță băiatul nostru, spuse, cu vocea scârțâitoare a unui vârstnic. Gede, *loa*-ul care e un soi de… supraveghetor şef, e cel care te vrea.

Thatch îşi dădu seama că bătrânul era conştient de prezența lui şi că i se adresa. Rămase locului, dar strigă:

— „Mă vrea"? *Eu* trebuie să-l aleg *pe el.*

Bătrânul chicoti.

— Ei, oricum, *acela* nu-i aici, în pârâu, şi avem nevoie de Gede ca să-l cheme. Bineînțeles că şi Gede e aici numai simbolic. În sticla asta e numai o parte din el, buricul lui, aşa i-am putea spune – suficient ca să-l putem constrânge.

Petro se răsuci pe călcâie şi se întoarse şchiopătând în curte, unde se afla Thatch.

— Înțelegi, băiete, pe măsură ce trece timpul, morții devin tot mai puternici. Cel care n-a fost, pentru bunicul tău, decât o stafie zbuciumată, o să fie pentru nepoții tăi un *loa* cu puteri depline. Şi eu am învățat să-i *curbez,* să-i atrag în anumite direcții, aşa cum faci cu un lujer. Țăranul pune o sământă în pământ şi are într-o bună zi un copac – eu pun o stafie într-o sticlă, în apă curgătoare, şi am într-o bună zi un *loa.*

Rânji, arătându-şi cei câțiva dinți de pe gingiile albite, şi agită sticla în direcția pârâului.

— Am crescut aproape o duzină până la maturitate. Nu sunt chiar de talia *loa*-ilor lui Rada, cei care vin la noi de peste ocean, din Guineea, dar pot să-i cresc astfel încât să fie potriviți pentru nevoile mele.

Găinile din umbra de sub casă îşi reveneau de pe urma gestului lui Thatch, începând să cotcodăcească şi să-şi fâlfâie aripile. Petro clipi, şi tăcură iarăşi.

— Bineînțeles că, adăugă el, acela care te vrea – sau, dacă preferi, pe care-l vrei tu – bătrânul Baron Samedi, e de cu totul alt soi.

Clătină din cap şi îşi îngustă ochii, arătându-şi poate venerația.

— Când şi când, nu mai mult de două sau trei ori în toată viața mea, am făcut, cred că din întâmplare, unul foarte asemănător cu... ceva sau altceva care exista deja, era deja undeva, acolo, şi asemănarea a fost prea puternică, cei doi n-au putut rămâne *separați.* Aşa că am avut dintr-odată în sticlă ceva mult prea mare ca să-şi găsească loc înăuntrul ei... fie şi numai simbolic. Afurisita mea de casă a fost cât pe ce să fie dărâmată la pământ când a ajuns baronul Samedi prea mare – sticla a explodat ca o bombă, a azvârlit copaci în toate părțile şi pârâul a rămas fără apă o oră-ntreagă. În locul ăla mai e şi acum o gaură largă şi adâncă. Pe mal nu creşte nimic şi trebuie să scot mormolocii morți din ea cu năvodul, în fiecare primăvară.

Tânărul Thatch privi sticla cu indignare.

— Vasăzică în sticla aia de bere n-ai decât un slujitor de-al Baronului Samedi?

— Mai mult sau mai puțin. Gede e un *loa* de rang înalt – aici se află pe locul doi numai fiindcă Baronul e cu mult mai presus. Şi, ca orice alt *loa,* ne pretinde să folosim anumite ritualuri când îl invităm să ne-ndeplinească dorințele. Ei, am făcut rost de aşternuturile în care-a murit un om rău, şi de veşminte negre pentru tine, şi azi e sâmbătă, ziua sacră a lui Gede. Am fript pentru el o găină şi o capră şi am un butoi întreg de *clairin* – de rom – fiindcă nu se zgârceşte când e vorba să bea. Astăzi o să...

— N-am venit până aici, coborând de pe munte, ca să tratez cu sluga proastă a Baronului Samedi.

Jean Petro zâmbi cu gura până la urechi.

— *Ohhh!* Îi întinse băiatului sticla. Ei, ce-ar fi să-i spui lui asta? Ridică sticla în lumina soarelui şi uită-te în interior până când o să-l vezi... şi pe urmă o să-i poți vorbi despre statutul tău social.

Thatch nu mai tratase niciodată direct cu un *loa,* dar încercă să pară sigur de sine când luă disprețuitor sticla.

— Foarte bine, stafiuțo, spuse, înălțând sticla în lumină, arată-te!

Tonul era batjocoritor, dar i se uscase gura şi inima bătea să-i spargă pieptul.

La început nu văzu decât pete neclare în sticla lovită fără milă, însă apoi desluşi mişcare şi se concentră asupra ei – şi pentru o clipă crezu că înăuntru se afla un pui de pasăre fără pene, înotând, cu aripi şi picioare deformate, într-un fluid cețos.

Apoi auzi în minte o voce, trăncănind gălăgioasă într-o franceză stricată. Thatch înțelese numai o parte, suficient ca să priceapă că vorbitorul nu se mulțumea să ceară pui fript şi rom, mai şi protesta, susținând că avea tot dreptul să le primească, aşa cum avea dreptul şi la oricât de multe bomboane poftea, şi amenințând cu pedepse cumplite dacă formalitățile ceremoniei prin care era invitat nu erau îndeplinite cu mare pompă, cu grandoare şi cu respect, timp în care era cel mai bine să nu se-audă *râsete.* Thatch avu în acelaşi timp impresia unei vârste înaintate, a unei puteri care devenise imensă... şi a unei împrăştieri atât de mari a sinelui, încât din personalitatea inițială nu mai rămăsese decât o mică parte, ca un horn încă în picioare în inima unei case mistuite de foc cu furie. Şi îşi dădu seama că irascibilitatea senilă şi puterea înspăimântătoare nu erau atribute contradictorii – fiecare fiind, cumva, urmarea celeilalte.

Creatura deveni apoi conştientă de prezența lui. Tirada se încheiase şi îl simți pe vorbitor privind în jur oarecum derutat. Thatch îşi imagină un rege bătrân, tresărind speriat după ce se crezuse singur, aranjându-şi în grabă mantia, ca să-i cadă faldurile aşa cum se cuvenea, şi trăgându-şi cu pieptenul puținul păr către frunte, într-o încercare de a-şi ascunde chelia.

În punctul acela, Gede îşi extrase evident din memorie vorbele lui Thatch, luându-le în considerare, fiindcă vocea reveni în capul băiatului, de data asta zbierând.

— „Stafiuță"? „Slugă proastă"?

Ceva invizibil îl pocni pe Thatch, dându-i capul pe spate, şi nasul şi gura i se umplură brusc de sânge. Se retrase cu doi paşi, clătinându-se, şi încercă s-arunce sticla, dar i se lipise de mână.

— *Te numeşti Thatch, eh?*

Vocea răzui țeasta băiatului pe dinăuntru, ca o lamă de cuțit răsucită într-o mică de cocos.

Iar în pântec i se dezlănţui o implozie vizibilă – sângele îi ţâşni pe nas şi el căzu cu putere în fund. O clipă mai târziu, toate hainele îi izbucniră în flăcări. Se rostogoli arzând către pârâu şi, cu toate că între timp se zdruncină primind două lovituri ale unui picior invizibil, reuşi să se-arunce în apă.

— *O să-i spun Baronului,* îl ameninţă vocea din cap, în vreme ce el se zbătea, încă nereuşind să scape de sticlă, *să-ţi rezerve un tratament special.*

Îşi aduse picioarele sub el, se târî în susul malului şi se aşeză. Părul capului i se pârlise, hainele lui semănau cu nişte draperii dezgropate din ruinele unei case arse şi sângele din mâna încleştată de sticlă i se prelingea pe antebraţ, dar nu tremură când săltă creatura către soare şi rânji către adâncurile sticlei.

— Aşa să faci, şopti. Blestematule, hering murat nenorocit.

Lumina păli, şi se simţi dintr-odată uscat, şi în picioare şi mergând, şi era din nou Jack Shandy. Stropii de sânge de pe pavajul podului se răriseră – poate răniţii care se târau se bandajaseră – dar când se ghemui şi atinse una dintre petele umede se trase înapoi îngrozit. Încă mai era caldă. Şi auzi din nou, acum mai tare, o respiraţie gâfâită venind de undeva, din faţă.

Se ridică şi înţelese brusc de ce avusese impresia că mai văzuse cândva podul. Îl zări pe cei doi răniţi care se târau, sângerând, acum aproape sub picioarele lui; în părul alb al unuia dintre ei era încâlcit ceva de o strălucire întunecată, iar celălalt, mai tânăr şi mai zvelt, se străduia să meargă în patru labe fără să atingă pământul cu mâna dreaptă, ale cărei degete erau îndoite, negre şi umflate. Luminile oraşului Nantes erau firave şi pâlpâitoare, şi Shandy ştia că răniţii n-aveau să fie zăriţi de nici un drumeţ care să-i ajute, că urmau să se târască pe tot drumul care-i despărţea de camera lor, de paturile incomode, de marionetele omniprezente.

Fugi înaintea celor doi şi se ghemui în calea tatălui său. Unul dintre ochii bătrânului era acoperit de sânge cu crustă de ţărână, şi Shandy ştia că era cel pe care urma să-l piardă. Avea faţa încordată de efort şi respira şuierător prin golul proaspăt din linia dinţilor dezgoliţi.

— Tată! spuse insistent Shandy când chipul distrus al bătrânului se împinse mai aproape. Ai moştenit o grămadă de bani! Tatăl tău a murit şi ţi-a lăsat proprietatea lui! Ia legătura cu autorităţile din Haiti, din Port-au-Prince!

Bătrânul François Chandagnac nu-l auzea. Shandy mai încercă de alte două ori să-i împărtăşească mesajul, apoi se renunţă şi se apropie de celălalt bărbat stâlcit care se târa, de John Chandagnac cel de douăzeci şi unu de ani.

— John, spuse, ghemuindu-se în faţa sinelui său mai tânăr, pe care şi-l regăsea în amintiri, ascultă-mă. Nu-ţi abandona tatăl! Ia-l cu tine. Fă un efort… băiatule de cor, păpuşă de lemn afurisită!

Se sufoca, lacrimile i se scurgeau pe chipul bărbos, mai bătrân, vrând parcă să fie pe potriva dârelor de sânge de pe cel mai tânăr.

— *Nu e în stare* să se descurce singur, dar n-are de gând s-o recunoască-n faţa ta! Nu-l părăsi, e tot ce ai pe lume, şi te iubeşte, şi o să moară singur, de frig şi de foame, gândindu-se la tine, în timp ce tu o să stai bine mersi în Anglia, fără să te gândeşti la el…

Tânărul care se târa nu era conştient de prezenţa lui. Deja îngenuncheat, Shandy îşi lipi fruntea de pietrele pavajului şi scoase un suspin răguşit în vreme ce imaginea sinelui său mai nevârstnic se târa exact prin el, tot atât de lipsită de substanţă ca o umbră.

O mână îi zguduia umărul. Se uită în sus. Faţa suptă a lui Davies rânjea către el, nu fără compătimire.

— Nu te poţi prăbuşi *acum,* Jack, spuse bătrânul pirat. Dădu din cap către ceva aflat înainte, dincolo de el. Suntem acolo.

Capitolul paisprezece

Podul dispăruse şi Shandy se întrebă mai târziu dacă vreunul dintre ceilalți îl văzuse. Sau dacă, de pildă, Hurwood percepuse totul ca pe plimbare pe culoarul imposibil de lung dintre băncile unei biserici. Acum erau pe o pantă noroioasă, uitându-se în jos, şi Shandy simți o umezeală ca de gheață strecurându-se către genunchi prin materialul pantalonilor.

Aruncă în jur o privire uşor înnebunită, recăzând sub stăpânirea panicii de mai înainte, fiindcă avea senzația că acolo exista ceva cât se putea de nepotrivit, de dezorientant – dar nu reuşea să descopere nimic care să îndreptățească o asemenea impresie. Râpa noroioasă se curba în stânga şi în dreapta lor şi, mijindu-şi ochii în lumina sărăcăcioasă, văzu că ambele părți se întorceau în direcțiile din care porniseră, întâlnindu-se la o oarecare distanță; era de fapt o groapă cu margini înclinate şi, jos, departe, pe fundul ei, izvora şi clipocea apă. Cerul părea o pătură de nori stranii, rostogolindu-se cu iuțeală, luminați de sus, probabil de lună. Se uită la cei şapte însoțitori ai săi, să vadă dacă-i împărtăşeau neliniştea. Era greu de spus. Beth îşi recăpătase cunoştința – şi el se întrebă când – dar nu făcea altceva decât să clipească, năucită, iar Bonnett era tot atât de lipsit de expresie ca un cadavru îmbălsămat.

— Înainte, spuse Hurwood, şi începură cu toții să coboare. Deşi patină de mai multe ori, alunecând în noroi, Shandy se descoperi obsedat de faptul că terenul în sine era atât de solid. Îi crea o senzație de claustrofobie, în ciuda norilor înalți şi învolburați.

Şi atunci îi trecu prin minte – *şapte* însoțitori? Ar fi trebuit să fie numai şase! Rămase în urmă şi identifică siluetele care înaintau cu greutate mai jos de el: erau Barbă Neagră, şi Davies, şi Bonnet, şi Beth, şi Friend, şi Hurwood... şi nimeni altcineva. Adică şase. Se grăbi să-i ajungă, apoi, ca să se liniştească, îi numără... şi îi ieşiră iarăşi şapte.

Mai era şi un miros, ca de apă stătută şi de țevi vechi. *O noapte a mirosurilor oribile,* îşi spuse. Iar asta îi aduse aminte de altceva, aşa că se strădui să se apropie de Davies.

— Apropo de mirosurile neplăcute, murmură el, credeam că nu faceți vrăji de reînviere pe uscat.

— Duci dorul mirosului de fier încins, nu-i aşa? spuse piratul, cu voce scăzută. Dar nu, Jack, n-au de gând să facă aici nici un soi de vrajă; nu fac nimic mai mult decât să-şi... adapteze... sufletele, ca să poată săvârşi vraja mai târziu, pe mare.

Terenul deveni plat şi se simțiră din nou în stare să stea în picioare fără să-şi încordeze puterile ca să nu cadă.

— Nu, continuă Davies, aici n-ar putea face nici o fărâmă de vrajă – ai mai *simțit* vreodată că un teren e atât de solid? Îți lasă impresia că orice alt loc nu e decât... o plută imensă.

Asta era, îşi dădu Shandy seama – asta îl deranjase. În locul acela îți lipsea orice senzație de mişcare. Nu se gândise niciodată că pe uscat poți avea impresia că ți se mişcă pământul sub picioare – altfel decât în timpul cutremurelor; şi, până în ziua aceea, i-ar fi râs în nas oricui ar fi pretins că *simțea* mişcarea planetei prin spațiu. Însă acum i se părea că, deşi nu-i acordase nici o atenție, la nivel fundamental fusese întotdeauna conştient de ea, aşa cum e conştient peştele de existența apei.

Copernic, Galileo şi Newton ar considera locul ăsta chiar mai stânjenitor decât mi se pare mie.

Ajunseseră în zona plană cu toții, mai puțin Bonnett, care stătea în fund şi aluneca tresăltând în josul pantei.

— Câți suntem? îl întrebă Shandy pe Davies.

— De ce, ăă... şapte, răspunse piratul.

— Numără-ne.

Davies o făcu, apoi înjură, intrând în panică.

— Tu, şi Bonnett, şi Thatch, spuse în grabă, ca pentru sine, şi cei trei din Lumea Veche, şi

eu. Adică şapte. Corect, şi nu mai e nimeni altcineva. Fir-ar să fie, pentru o clipă *chiar* am părut să fim opt, nu-i aşa?

Shandy clătină din cap cu amărăciune.

— Numără din nou, repede, şi-o s-ajungi la opt. Fă-o încet, spunându-i fiecăruia pe nume, şi n-o să-ți iasă decât şapte.

Davies numără iarăşi, îndreptându-şi degetul către fiecare siluetă estompată, o dată repede şi o dată încet – şi, când termină, trânti o sudalmă grea.

— Jack, spuse, cu un dezgust despre care Shandy crezu că îi masca groaza, ochii noştri or fi vrăjiți? Cum e posibil să se afle printre noi un străin care se face nevăzut numai când numărăm cu atenție?

Shandy nici măcar nu-ncercă să răspundă, fiindcă se uitase mai bine la fântână. Observase deja că, deşi aruncată sus, în aer, apa era bizar de vâscoasă, şuvoaiele ce recădeau din văzduh părând mai degrabă să-i pleznească suprafața decât s-o împroaşte, şi că era atât sursa firavei fosforescențe cât şi a mirosului stătut, însă acum zărea în lichidul agitat chipuri – sute de chipuri, conturându-se unul după altul, de parcă fântâna ar fi fost o oglindă răsucită în mijlocul unei mulțimii, şi fiecare dintre fețele apărute pentru scurtă vreme era schimonosită de spaimă şi de furie. Deşi se simțea dezgustat, se mai apropie cu un pas – şi apoi văzu perdelele unduitoare de lumini colorate, palide, ca o Auroră Boreală în mişcare, care se scurgea în sus pe întreaga întindere a fântânii şi dansau în tăcere cu mult deasupra capetelor, pe suprafața norilor, părând să fie forța ce stârnea vârtejul lor neîntrerupt.

Hurwood veni alături de Shandy. Respira repede şi superficial.

— Să nu se uite nimeni în jur, spuse el. Pur şi simplu… uitați-vă, cu toții, acolo unde vă uitați acum. Creatura căruia trebuie să-i vorbim nu-şi poate face apariția dacă i se acordă prea multă atenție.

Shandy înțelese, înfiorându-se, că Hurwood vorbea, probabil, despre silueta care apărea de fiecare dată în plus în numărătoarea lui şi a lui Davies.

Cineva din apropiere şopti ceva, şi Shandy se aşteptă ca Hurwood să-i ceară să tacă, dar în clipa următoare vrăjitorul ciung răspundea într-o limbă pe care el n-o mai auzise niciodată, şi îşi dădu seama că şoapta fusese în aceeaşi limbă şi că nu ieşise dintre buzele cuiva din grupul lor.

Vocea străină se auzi iarăşi, mai fermă, dar încă foarte înceată, şi lui Shandy i se păru că vorbitorul stătea lângă el, umăr la umăr. Continuă să se uite drept înainte, dar, cu coada ochiului, zări pe cineva alături de el, în întuneric. Davies se afla în partea opusă… putea fi personajul misterios pe care-l auzise şoptind? Sau nu era decât Bonnett? Sau doar Beth? Shandy se simțea din cale-afară de tentat s-arunce o privire.

Vocea tăcu.

— Uitați-vă drept înainte, le reaminti Hurwood tuturor. Închideți ochii dacă preferați, dar să nu-şi rotească nimeni privirea.

Pe urmă vorbi din nou, mai încordat, în limba cealaltă, şi, când termină, Leo Friend adăugă o frază care era evident o întrebare.

Vocea moale, imposibil de localizat, îi răspunse şi vorbi o vreme, iar Shandy se întrebă cât timp putea continua să se holbeze drept înainte. Gândul de a închide ochii într-un loc atât de înfiorător de neclintit îi îngheța măruntaiele, dar şi încremenirea în aceeaşi poziție devenise de nesuportat.

Glasul tăcu în cele din urmă, iar Hurwood şi Friend se puseră brusc în mişcare. Shandy riscă o privire piezişă în direcția lor. Se grăbeau către malul lacului din jurul Fântânii şi, odată ajunşi acolo, intrară de-a dreptul în lichidul vâscos, se ghemuiră în zona puțin adâncă, îşi umplură pumnii cu substanța aceea şi o băură cu sete. Pe urmă se întoarseră pe malul mâlos şi Hurwood vorbi iarăşi.

Răspunsul se auzi peste câteva secunde, foarte slab, poate fiindcă oamenii îşi mutaseră privirile. Vocea rosti numai câteva silabe.

Hurwood şi Friend se căutară imediat în buzunare. Hurwood scoase un briceag, iar Friend îşi smulse până la urmă pur şi simplu un ac din peruca pudrată şi amândoi îşi înțepară în

aceeaşi clipă câte un deget şi-şi scuturară sângele în mâlul rece.

Stropii atinseră solul cu un şuierat şi lui Shandy i se păru apoi că din nămol țâşniseră două mâini cu gheare, dar acestea încetară să se mişte o clipă mai târziu şi atunci îşi dădu seama că erau plante – asemănătoare cu nişte cactuşi fusiformi, dar sărind în ochii în mijlocului acelui peisaj dezolant. Apoi observă şi o a treia plantă, dar era uscată şi țeapănă.

Pe urmă Barbă Neagră făcu un pas înainte şi, cu toate că Hurwood întinse mâna să-l oprească, nu avu nevoie decât de încă doi paşi lungi ca să intre în lac până la glezne. Îşi umplu pumnul cu lichid pe care-l bău, apoi ieşi pe mal, îşi muşcă degetul şi scutură puțin sânge. Urmă un nou şuierat şi o erupție din mâl şi, o secundă mai târziu, răsărise deja o altă plantă, la câțiva metri distanță de ale lui Hurwood şi Friend.

Cei doi vrăjitori îl priviră cu expresii identice, surprinşi şi uşor alarmați, însă Hurwood se mulțumi apoi să ridice din umeri şi să mormăie:

— Nu-i nimic de făcut.

Ciungul vorbi din nou şi i se răspunse încă o dată cu voce slabă, deşi lui Shandy i se păru acum că venea din cealaltă parte a grupului, de dincolo de Davies.

— La naiba, bombăni Hurwood când tăcu vocea. Nu ştie asta acum.

Shandy îl văzu pe Friend ridicând din umeri.

— Putem aştepta o vreme.

— Aşteptăm până când ştie şi o să-mi spună, zise hotărât Hurwood.

— Despre *cine* vorbiți? întrebă Barbă Neagră.

— Despre... individualitatea căreia îi punem întrebări, răspunse Hurwood, deşi pronumele „cine” e o exagerare. Oftă, aparent fiindcă era inutil să-ncerce o explicație, însă reflexele sale de profesor părură să preia controlul. Legile mecanicii formulate de Newton sunt pe de-a-ntregul utile pentru descrierea lumii pe care-o cunoaştem – pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală şi de sens contrar, iar un obiect în mişcare uniformă va continua să se deplaseze uniform până când acționează asupra lui o forță – dar, dacă eşti *foarte* minuțios în privința unor evenimente apreciate la o scară *foarte* redusă, dacă le studiezi detaliile specifice acordându-le o atenție inutil de obsesivă, aproape suficientă ca să-ți îndreptățească internarea într-un ospiciu... o să descoperi că descrierea realității prin prisma mecanicii lui Newton e corectă doar în *cea mai mare* parte. Când intervalele de timp sau întinderile spațiului sunt infime, există un element care ține de indecizie, o amânare a definiției, şi adevărul îți alunecă printre degete ca un ou crud. În lumea noastră normală nu e vorba de un factor important pentru că... posibilitățile, cum cred că le-ați spune voi... sunt suficient de concordante între un loc şi altul, înclinând covârşitor balanța în favoarea lui Newton. Însă aici concordanța nu există. Aici se polarizează, cu toate că, per total, valorile nete globale rămân aceleaşi. Pe tărâmul ăsta *nu există* elasticitate, nu există incertitudine, aşa că în aer plutesc atât de multe. Noi i-am pus întrebări unei... tendințe către o individualitate; unei probabilități de a deveni conştiință.

— Şi ce limbă vorbea probabilitatea? pufni Barbă Neagră.

— Cea mai veche limbă, răspunse imperturbabil Hurwood.

— De aceea e atât de greu să localizezi creatura? se pomeni întrebând Shandy.

— Da, încuviință bătrânul, şi nici să nu-ncercați. Nu există nici un *unde* – când vorbeşti despre fenomenul ăsta, *unde* e tot atât de nepotrivit cum e *cine.* Când căutați, căutați pe *cineva* sau *ceva,* iar *unde* şi *când* definesc un loc şi un moment anume al căutării – şi pe această bază puteți găsi multe lucruri, dar n-o să găsiți...

Îşi încheie fraza cu o fluturare vagă mâinii şi cu un fluierat pe care-l lăsă să se stingă treptat.

Pentru cel puțin un minut întreg rămaseră cu toții aşa, tremurând în valea rece şi întunecoasă, în timp ce Hurwood striga ceva de neînțeles, o frază pe care o repeta, răbdător, iarăşi şi iarăşi. Shandy se uită în jur, să vadă cum suporta Beth totul, dar Hurwood îi ceru, cu voce tăioasă, să nu-şi mai clintească privirea.

— Întârzierea asta nu făcea parte din înțelegerea noastră, spuse în cele din urmă Barbă Neagră.

— Perfect, zise Hurwood. Îşi strigă din nou fraza stranie; apoi adăugă, adresându-i-se lui piratului-rege: Pleacă, dacă vrei. Noroc pe drumul de întoarcere către junglă.

Barbă Neagră înjură, dar rămase unde era.

— Stafia asta, sau ce-o fi, caută ceva pentru tine, ei?

— Nu. Până la urmă o s-apară din nou, dar n-o să fie aceeaşi individualitate de mai înainte; deşi, în acelaşi timp, n-o să fie nici diferită. „Acelaşi” şi „diferit” sunt termeni mult prea specifici. Şi n-o să *afle* între timp ceea ce mă interesează. De data asta o să se-ntâmple pur şi simplu să ştie. Sau, dacă nu de data asta, atunci altă dată. E ca şi cum ai aştepta un doi sau un doisprezece la un joc cu zaruri.

Se mai scurse o vreme şi, în final, unul dintre strigătele repetate cu răbdare de Hurwood căpătă răspuns. Tatăl lui Beth discută, preț de un alt minut, cu o voce nelocalizată, iar Shandy îl auzi apoi tropăind prin mâl.

— Acum vă puteți uita cu toții oriunde vreți, zise bătrânul.

Shandy se uită la fostul membru al consiliului de la Oxford şi nu se simți câtuşi de puțin liniştit văzându-i ochii îngustați şi muşchii crispați ai maxilarelor.

— Leo, spuse Hurwood, cu voce încordată, ține-o bine pe Elizabeth.

Friend gâfâia, încântat să-i dea ascultare. Beth părea încă împietrită de uimire, deşi Shandy observă că acum respira foarte repede.

Hurwood îşi desprinse de centură caseta de lemn, îi desfăcu închizătoarea capacului cu dinții şi îl deschise cu o zvâcnire. Shandy nu reuşi să vadă ce era înăuntru. Hurwood se apropie apoi de Beth şi săltă caseta deschisă, potrivind-o sub mâna ei dreaptă.

— Fă-i o tăietură la mână, Leo, ceru bătrânul.

Shandy se repezi într-acolo, dar, cu mult înainte de a ajunge, Friend îşi luă acul de păr şi, cu buzele umede şi cu ochii pe jumătate închişi, îl înfipse în degetul mare al lui Beth Hurwood.

Asta o scoase din amorțire. Sări în sus şi îşi privi mâna străpunsă, apoi se uită pe lângă propriul deget, în cutia ținută de bătrân, unde cădeau picături repezi din sângele ei – şi scoase un țipăt strident, se aruncă într-o parte şi începu să urce grăbită, în patru labe, râpa noroioasă.

Shandy se repezi pe urmele ei şi o prinse cu câțiva metri mai sus, îi înconjură cu brațele umerii care tresăltau şi o scutură uşor.

— S-a terminat, Beth, îi şopti. Te-ai ales cu o tăietură, dar trăieşti şi cred că acum mergem înapoi. Partea cea mai rea...

— *E capul mamei!* țipă ea. *Ține capul mamei în caseta aia!*

Shandy nu putu să nu se uite îngrozit peste umăr. Hurwood stătea jos, în noroi, trăgând capacul la loc, peste casetă, cu fața lui bătrână luminată de o satisfacție aproape imbecilă, în timp ce Friend o fixa pur şi simplu pe Beth cu o privire flămândă, cu mâinile încă ridicate, aşa cum fuseseră când o ținea – dar Davies, ba chiar şi Barbă Neagră, se holbau la ciung cu uimire şi dezgust.

— Înapoi, spuse Hurwood. Înapoi, la ocean.

Încântarea care îl cuprinse îl încorda atât de tare încât se părea că-i era greu să vorbească.

Urcară obosiți râpa şi, când terenul redeveni plat, Shandy o cuprinse din nou pe Beth cu brațul, deşi ea nu-i aruncă nici măcar o privire care să arate că era conştientă de prezența lui.

Podul dispăruse. Hurwood îi conduse pe un drum de țară desfundat, printre câmpuri pline de buruieni, pe sub un cer cu nori de ploaie amenințători; în zare se înălțau munții şi, când se uită în urmă, Shandy văzu un grup de clădiri vechi, de piatră, aproape în întregime fără ferestre, în spatele unui zid – era probabil o mănăstire –, iar când se uită cu mai multă atenție desluşi o siluetă zveltă, cu părul lung, chiar pe coama zidului, deasupra porții închise.

De la tânăra care-l însoțea târându-şi picioarele apatică nu reuşea să scoată nici o vorbă, dar, încă privind în urmă, îşi flutură mâna liberă, iar silueta de pe zid îi răspunse cu acelaşi gest... cu *recunoştință,* se gândi el.

Capitolul cincisprezece

Capitolul cincisprezece

Hurwood şi Friend îi conduseră către pe câmpia cu nisip întunecat de unde îşi recuperară cizmele încă fierbinţi şi cuţitele, după care cei doi vrăjitori folosiră din nou felinarul cu goluri în capac ca să găsească drumul spre torţa aprinsă înfiptă de bătrân în nisip, apoi se văzură din nou în lumea obişnuită. Jungla întunecată din Florida i se păru acum lui Shandy liniştitor de pământească şi savură mirosul mlaştinilor ca un om întors pe pajiştile parfumate ale tinereţii sale.

După ce-i ajută pe Davies şi pe Bonnett cel cu ochii goi să aprindă toate torţele, să împingă bărcile înapoi, la apă adâncă, şi să le întoarcă, o prinse pe Beth de braţ şi o conduse, pe terenul mocirlos şi înşelător, către barca în care străbătuseră smârcurile el şi Davies.

— Mergi cu noi pe drumul de întoarcere, spuse el cu voce fermă.

Hurwood îl auzi şi îi răspunse cu patimă, dar, vreme de două secunde, dintre buze nu-i ieşi decât o înşiruire infantilă de vocale articulate la întâmplare. Deveni conştient de ele, închise ochii, concentrându-se, apoi o luă de la început.

— Ea... o să stea... cu... mine, spuse.

Insistenţa lui îl alarmă pe Shandy, fiindcă avusese impresia că îi înţelesese planul, însă se părea că era vorba de mai mult decât ghicise.

— De ce? întrebă, cu prudenţă. Acum nu mai ai nevoie de ea.

— Greşit, băiete, chicoti Hurwood. Aici n-am făcut altceva decât să – cum se spune? – frământăm aluatul. Îl coacem de Sărbători – de Crăciun. Margaret stă cu... adică... ea... fata stă cu mine între timp.

— A... aşa e, se amestecă Friend, cu buza proeminentă de jos strălucindu-i. O s-av... avem n... noi g... g... g...

Renunţă să mai vorbească şi se mulţumi s-arate cu o zvâcnire a capului către barca în care se urcase deja Bonnett.

Lui Shandy îi trecu brusc prin cap care ar fi putut fi planul lui Hurwood – şi, imediat ce îi veni ideea, ştiu că nu se înşela. Putea să-l amărască pe ciung fără să aibă remuşcări, iar Beth părea, în cel mai bun caz, doar vag conştientă de ceea ce o înconjura, aşa că îşi ridică lângă gâtul ei cuţitul încins, ascunzându-i cea mai mare parte a mânerului, pentru ca Hurwood să nu vadă că era cu partea boantă a lamei către tânăra femeie.

Expresia de triumf de pe faţa bătrânului dispăru instantaneu, înlocuită de o groază deplină. Căzu în genunchi într-una dintre băltoacele uleioase şi atât el cât şi Friend bolborosiră ceva către Shandy, fără să poată articula nici un cuvânt.

Cu temerile confirmate, el rânji către perechea care scotea sunete de neînţeles.

— Atunci rămâne stabilit.

Mergând prudent cu spatele prin mlaştina poroasă, cu ochii la cei doi şi cu cuţitul la gâtul ei, o escortă pe Beth către barca în care-l aştepta uluit Davies.

Hurwood se întoarse spre Barbă Neagră şi scoase un strigăt implorator.

Piratul-rege urmărise cu ochi îngustaţi drama desfăşurată la lumina torţelor, iar acum clătină încet din cap.

— Înţelegerea noastră s-a încheiat, spuse. Nu mă amestec.

Shandy şi aproape catatonica Beth Hurwood se căţărară în barca pe care o împinse apoi Davies, îndepărtând-o de malul noroios. Shandy îşi puse cuţitul în teacă.

Bonnett se dovedi incapabil pentru orice altceva mai complicat decât vâslitul drept înainte, aşa că Leo Friend fu acela care-şi instală şezutul amplu pe bancheta din mijlocul bărcii lor şi mâinile lui dolofane, fără nici o bătătură, prinseră cu delicateţe mânerele vâslelor. Hurwood stătea gârbovit pe bancheta de la pupă, întors spre el, cu faţa ascunsă în palma singurei sale mâini şi cu umerii înălţându-i-se şi coborându-i în ritmul respiraţiei adânci.

Barbă Neagră îşi împinse barca în faţa celorlalte două, se uită înapoi, către restul grupului,

şi stând astfel, cu torța ascunsă de capul lui păros, îl duse pe Shandy cu gândul la o eclipsă totală de soare.

— Presupun, remarcă piratul, că vâslaşul meu n-o să reapară.

Hurwood îşi ridică fruntea şi, cu toate efortul îl făcu să se-ncrunte, reuşi să-i răspundă.

— Nu. Aşa cum nu vor reapărea nici... stafiile tale. Atâta timp cât... ținem torțele aprinse... şi arde iarba... rămân toate... acolo.

— Atunci sper c-o să-mi pot aduce aminte drumul de întoarcere, spuse Barbă Neagră.

Friend strânse din ochi şi se uită alarmat peste umăr, la piratul-rege.

— Cum? Dar ai ajuns până aici mergând în susul apei. Nu trebuie decât să faci cale-ntoarsă.

Davies râse.

— Ai ținut minte să laşi în urmă o dâră de firimituri de pâine, nu-i aşa, Thatch?

— Nu, zise dezgustat Barbă Neagră, trăgând de vâsle, dar, dacă ne rătăcim, putem cere îndrumări la primul *han* la care-o s-ajungem.

Cele trei bărci se puseră încet în mişcare, licăririle portocalii ale torțelor de la prove fiind singurele puncte luminoase din bezna umedă. Capetele-ciuperci albe înşirate de-a lungul malurilor erau acum tăcute, cu excepția unui soi de expirație intermitentă care le agita buzele. Shandy se întrebă dacă sforăiau.

Peste câteva minute, canalul prin care înaintau se lărgi şi vâslitul normal deveni posibil, iar Shandy, ghemuit din nou lângă provă, se aşeză mai confortabil, nemaiavând de ce să fie oricât gata să se-aplece, împingând în malurile şi în rădăcinile care le ieşeau în drum.

Pe urmă deveni brusc conştient de o furie ucigaşă şi la început se gândi că îi aparținea; se uită în urmă, către barca din spate, dar Hurwood părea obosit şi nefericit, iar Friend scâncea încetişor ori de câte ori se chinuia să tragă de vâsle, şi realiză că mânia pe care o conştientiza era total diferită de a sa. Furia lui era de obicei bruscă, înăbuşitor de fierbinte şi condimentată cu o doză bogată de spaimă, iar aceea părea crudă, banală şi josnică, emanată de o minte mult prea egoistă ca să cunoască vreodată spaima.

Barbă Neagră îşi înhățase torța şi era în picioare.

— Din nou prietenul nostru *Este Fasta,* îi anunță, cu voce scăzută. S-a-ntors să urle iarăşi la noi şi să ne mai fluture nişte tufişuri sub nas.

Prezența din junglă păru să-l audă, fiindcă Shandy detectă acum o notă de umor amar în miasma psihică a furiei. Simți creatura gândind cuvântul „tufişuri".

Şi o simți aplecându-se cu atenție asupra bărcilor – aerul era apăsător, trebuia să-şi încordeze plămânii ca să respire.

Amorțit, scoase pe bâjbâite o mână de ierburi din traistă, aruncându-le apoi în flacăra torței, şi un vălătuc de fum urât mirositor se înălță în aerul îngroşat învolburându-se, pentru a se izbi de lujerii şi de muşchiul de deasupra capetelor.

Simți agonia subită a creaturii, dar de data asta nu urmă nici un țipăt şi nici o retragere. Spiritul junglei era vătămat, dar n-avea de gând să dea înapoi.

Aerul şi apa – şi întreaga junglă – începură să se schimbe.

— Nu... vă opriți! se auzi strigătul sugrumat al lui Hurwood. Ieşiți de... dedesubt!

— Oh, baftă, spuse tăios şi amar Davies, trăgând totuşi cu disperare de vâsle.

Apa tremura ca jeleul, aerul era plin de aburi şi de fărâme de verdeață, scuturată evident din copaci. Structura bărcii părea să se modifice sub picioarele lui Shandy, să devină mai flexibilă, şi când se uită în jos văzu că scândurile erau acum ramuri netăiate, din care creşteau frunze strălucitoare, verzi. Se mişcau, creşteau sub ochii lui, le simțea agitându-i-se sub cizme. Pe antebrațul lui gol era un mănunchi de alge umede; când încercă să-l mături cu mâna cealaltă, se agăță de el cu un capăt, iar când îl înşfăcă de capătul liber şi trase, văzu că-l scotea pur şi simplu tot mai mult dintr-o gaură din propriul său braț şi simți că şi-l smucea tocmai din umăr. Îi dădu imediat drumul, apoi zări micile lăstare verzi care-i ieşeau dureros de sub unghii. Se uită peste umăr, la Davies; ceafa piratului era o masă de flori şi pălăria îi era împinsă într-o parte de altele, care se deschideau chiar sub privirile lui Shandy. În umbra lui Davies, o zări pe Beth tresăltând în strânsoarea metamorfozei vegetale, se

cutremură şi se uită dincolo de ea, către a treia barcă.

— *Aruncați-i... pe cineva,* urlă Hurwood, în timp ce din gât începeau să-i iasă lujeri verzi, răsucindu-se pe măsură ce se înălțau.

— *Pe Bonnett,* orăcăi Friend. Mâinile lui dolofane nu mai erau acum decât nişte noduri ale trunchiurilor de copaci ce-i porneau din şolduri, trecând prin suporturile vâslelor şi prelungindu-se în lateral, în apă. *Dați-i-l creaturii pe Bonnett.*

Barbă Neagră îşi înălță fața, care nu mai era decât o orhidee imensă, nedesfăcută. Staminele se contorsionară spasmodic şi o voce şuieră:

— *Da. Pe Bonnett.*

Davies încuviință dând din capul-buchet.

Shandy simți apă rece curgându-i printre degetele picioarelor şi-şi dădu seama că labele acestora i se preschimbaseră în rădăcini şi trecuseră prin coca bărcii. Însă descoperi că nu se putea convinge să schițeze un gest aprobator.

— Nu, şopti, prin gâtlejul invadat de trestii răsucite. Nu pot. Ce, pe tine... te-am dat... pe mâna Marinei Militare?

Lui Davies îi căzură umerii.

— Lua-te-ar naiba, Jack, fluieră.

Shandy se uită din nou în a treia barcă. Leo Friend era un trunchi gros şi umed, cu ramuri ca picioarele de păianjeni îndreptându-se în toate direcțiile. O creatură ca un trunchi de chiparos năpădit de ciuperci părea să fie Stede Bonnett, iar Hurwood, care nu mai putea să vorbească, nu mai era decât un mănunchi gros de ferigi care se zbăteau furioase, parcă în bătaia unui vânt puternic.

Davies se trudea să vâslească, dar barca lor se făcea bucăți cu mai multă repeziciune decât celelalte două şi se scufundase deja aproape până la copastie. Shandy se gândi că poate Davies mai avea încă timp să lase vâslele, să aştepte trecerea bărcii lui Hurwood, purtată de curent, pe lângă ei, să-l smulgă pe Bonnett din rădăcini şi să-l arunce în apă. După primirea unui asemenea tribut, creatura i-ar fi lăsat, *poate,* pe ceilalți să plece... dar se părea că el însuşi îl convinsese pe Davies să renunțe la o astfel de acțiune.

Pe urmă Davies se împinse în sus şi dădu drumul vâslelor.

Are de gând s-o facă, se gândi Shandy. *Nu e corect, Phil, nu-mi place, dar* grăbeşte-te, *pentru numele lui Dumnezeu.*

Davies îşi ridică un picior şi-şi târî frunza de palmier care fusese până de curând mâna lui dreaptă de-a curmezişul tălpii pline de nămol a cizmei. Mâna stângă i se alătură şi, în timp ce Shandy se minuna, întrebându-se ce dracu avea de gând să facă, cele două palme verzi şi flasce rulară nămolul, transformându-l într-un bulgăre.

La naiba, Phil, se gândi Shandy, *la ce e bun un bulgăre de nămol*?

Degetele picioarelor sale, acum înfiorător de lungi, găsiseră fundul apei, în care începeau să se înfigă, şi simți substanțele hrănitoare infiltrându-i-se în susul gambelor. Mâinile îi dispăruseră şi noile trunchiuri n-aveau nici măcar o singură încrețitură care să despartă ceea ce fusese el de ceea ce fusese barca.

Davies îşi sprijini o palmă de copastia deformată şi mâna îi prinse instantaneu rădăcini; dar piratul înflorit şi-o duse cealaltă mână către spate, îşi adună toate puterile şi azvârli bulgărele de nămol drept în sus.

Şi se păru că explodase o bombă. Văzduhul se comprimă într-un urlet asurzitor nu numai pentru urechi, ci şi pentru minți, şi zdruncină bărcile cu violență, îndepărtându-le unele de altele. Pe urmă presiunea dispăru şi aerul deveni brusc foarte rece, şi Shandy îşi simți dinții străbătuți de durere când trase în piept următoarea răsuflare. Se rostogoli într-o parte, şi descoperi că o *putea* face, că nu mai era înrădăcinat în lemnul bărcii, acum din nou una obişnuită, nu o masă de ramuri contorsionate; interiorul era chiar relativ uscat. Beth se răsfirase pe bancheta de la pupă – nu-şi dădu seama dacă era conştientă, dar cel puțin respira şi-şi recăpătase forma omenească. Davies se lăsase să cadă peste vâsle, cu ochii închişi, râzând epuizat şi legănându-şi mâna cu care aruncase bulgărele de noroi. Palma părea arsă. Şi, cumva, în jurul lor cădeau stropi de ploaie, deşi acoperişul junglei era mai

solid ca oricând.

Urechile lui Shandy țiuiau şi fu nevoit să strige ca să se poată auzi.

— Un bulgăre de *nămol* a ucis creatura?

— O parte din noroiul de pe cizmele mele era de pe țărmul din jurul Fântânii, dinspre inima locului care e otravă curată pentru toți morții vii, îi răspunse Davies, tot țipând, dar el abia izbuti să-i desluşească vorbele.

Shandy se uită drept înainte. Preferând, după toate aparențele, să afle explicația mai târziu, Barbă Neagră pusese mâna pe rame şi vâslea din nou.

— Îmi pot permite să sugerez, zbieră năucit Shandy către Davies, să plecăm dracului de-aici cu toată graba?

Davies îşi îndepărtă o şuviță rebelă de păr de pe frunte şi se aşeză pe bancheta vâslaşului.

— Dragul meu prieten, consideră că s-a şi făcut.

Din jurul lor se înălța un sunet asemănător cu lătratul câinilor, sau cu grohăitul porcilor; cu urechile încă țiuindu-i, Shandy avu nevoie de un minut ca să priceapă că zgomotul era făcut de capetele-ciuperci.

— Băieții vegetali sunt gălăgioşi în seara asta, strigă, acoperindu-le zarva.

— Cred că s-au îmbătat! răspunse Davies, cu o jovialitate uşor isterică. A naibii umezeală!

Beth se ridicase şi stătea la pupă. Se uita drept înainte, cu ochii pe jumătate închişi, şi ar fi părut relaxată dacă n-ar fi strâns marginea bărcii cu încheieturile degetelor albite.

Ceața prinse să înconjoare torțele cu halouri palide. La o oarecare distanță în fața lor, barca lui Barbă Neagră viră către sud şi, cu toate că Shandy îl călăuzi pe Davies către o intrare ce părea a aceluiaşi canal, nu mai putură să-i vadă barca; toate lucirile de lumină portocalie reflectată păreau aruncate de propria lor torță iar urletul de răspuns al lui Barbă Neagră, cu toate că se auzea ori de câte ori îl strigau, venea de departe şi nu-şi dădeau seama din ce direcție anume.

După ce recunoscu în sinea lui că se pierduseră de piratul-rege, Shandy se uită în urmă, pe drumul pe care veniseră. Nici barca în care se aflau Hurwood, Friend şi Bonnett nu se zărea nicăieri.

— Suntem pe cont propriu, îi spuse lui Davies. Crezi că ne poți duce înapoi, la mare?

Piratul se opri să se uite în jur, la bălțile şi canalele aparent identice cu acelea prin care trecuseră, despărțite de aglomerări de copaci, de rădăcini şi de lujeri ce nu difereau prin nimic sesizabil de cele din alte părți ale mlaştinii.

— Sigur, spuse, scuipând în apa uleioasă. O să mă călăuzesc după stele.

Shandy se uită în sus. Bolta înaltă, din muşchi, crengi şi lujeri încâlciți era tot atât de solidă ca plafonul unei catedrale.

În următoarea oră, timp în care Shandy strigă către celelalte bărci fără să primească nici un răspuns, iar lui Beth nu i se clinti nici un muşchi, ceața continuă să se îndesească fără încetare. Davies vâsli prin canalele întortocheate, privind curgerea leneşă a fluviului şi încercând să înainteze în aceeaşi direcție; însă era stânjenit de canalele înfundate, de bălțile neclintite şi de porțiunile în care curentul se îndrepta spre interiorul continentului. În cele din urmă, descoperiră un canal larg, prin care apa părea să curgă cu mai multă putere.

— Asta trebuie să fie bun, gâfâi Davies, şi aduse barca pe mijlocul curentului.

Shandy observă că piratul vâslea crispându-se de durere şi aduse brusc aminte că îşi arsese mâna când aruncase cu bulgărele de noroi în *loa*-ul mlaştinii. Se pregătea să insiste să-i ia locul la vâsle, când una dintre ciupercile de pe mal începu să vorbească:

— Fundătură, croncăni. Luați-o la stânga. Canalul e mai îngust, dar vă duce unde vreți.

Shandy avu, surprins, senzația că vocea îi era cunoscută.

— Ce-ai zis? se grăbi să strige către sfera albicioasă, cu trăsături neclare.

Ciuperca nu-i răspunse, iar Davies continuă să vâslească în josul canalului larg.

— A spus că e o fundătură, îndrăzni Shandy să rostească, un moment mai târziu.

— În primul rând, ripostă Davies, cu vocea răguşită de oboseală, creatura e înțepenită în mâl, aşa că nu văd cum ar putea ştii. În al doilea rând, de ce-am presupune că vrea să ne dea un sfat folositor? Noi era cât pe ce să prindem rădăcini acolo, în urmă – iar flăcăul ăsta e

evident înrădăcinat aici. De ce ne-ar da unul ca el un sfat sincer?... Nenorociților le place să aibă companie.

Shandy se încruntă neîncrezător la torța care abia mai pâlpâia.

— Dar ăştia... nu cred că noi ne-am fi transformat în aşa ceva. Am fi devenit plante obişnuite – flori, şi tufe, şi ce-o mai fi fost. Şi se părea că am fi fost diferiți unul de altul. Băieții ăştia sunt toți la fel...

— Întoarce-te, Jack, fluieră alta dintre micile creaturi bombate.

Shandy se gândi din nou că recunoştea o intonație familiară.

— Dacă se schimbă ceva, zise încăpățânat Davies, atunci canalul ăsta se lărgeşte.

Una dintre ciupercile rotunde atârna de un copac, deasupra apei, şi când trecură pe lângă ea îşi săltă o clapă, spunând:

— În față sunt mlaştini şi nisipuri mişcătoare. Ai încredere în mine, Jack.

Shandy se uită la Davies.

— E... vocea tatei, zise, nesigur.

— E... imposibil, se răsti Davies, manevrând vâslele cu mai multă putere.

Shandy îşi feri privirea şi întrebă, adresându-se întunericului din fața sa.

— La stânga, aşa ai spus, tată?

— Da, şopti o altă ciupercă. Dar în spatele tău – şi apoi urmați curentul, către mare.

Davies mai trase de două ori de vâsle, apoi le lăsă cu furie în jos, în apă.

— Foarte bine, spuse, începând să-ntoarcă barca. Deşi cred c-o s-o sfârşim noi înşine în chip de ciuperci-capete, călăuzind pe căi greşite următorul grup de nebuni care se vor aventura aici.

În lumina pâlpâitoare a torței, găsiră o deschidere în malul noroios, şi Davies vâsli către ea fără tragere de inimă, lăsând în urmă cursul de apă lat şi curentul său uniform. În ceața din spatele lor străluci pentru o clipă lumina albă şi rece răspândită de unul sau două globuri-fantomă.

Ceața aluneca acum în josul fluviului îndesindu-se, strecurându-se prin încâlceala de ramuri şi lujeri ca laptele picurat în apă limpede; în curând era compactă şi, pe țesătura cenuşie a nopții, torța lor părea o pată portocalie, de o luminozitate difuză – iar canalul pe care se aflau era atât de îngust încât, întinzându-şi brațele, Shandy simțea atingerea arbuştilor umezi de pe ambele maluri.

— Începe să curgă ceva mai repede, recunoscu Davies în silă.

Shandy dădu din cap. Ceața făcuse noaptea mai răcoroasă şi, când începu să tremure, îşi aduse aminte că Elizabeth nu era îmbrăcată decât într-o rochie subțire de bumbac. Îşi scoase haina şi o înfăşură în ea.

Barca trecu apoi printr-o arcadă atât de îngustă încât Davies se văzu nevoit să ridice vâslele şi, o clipă mai târziu, curentul o purtase deja pe o întindere lată de apă şi lăsaseră deja în urmă într-o foarte mare măsură ceața şi jungla, astfel încât, după alte câteva zeci de lovituri de vâsle, Shandy zări în fața lor strălucirea celor trei focuri de pe plajă.

— Ha! exclamă, vesel, pocnindu-l pe Davies peste umărul sănătos. Uită-te la asta!

Davies aruncă o privire în jur, apoi se întoarse spre el cu un rânjet.

— Şi uită-te acolo, în urmă, zise, arătând către pupă cu o mişcare a capului.

Shandy se întoarse şi zări, în ceața din spatele lor, două licăriri slabe de torțe.

— Au găsit şi ceilalți drumul, remarcă, nu foarte încântat.

Şi Beth se uita în urmă.

— Tata... e într-una dintre bărcile alea două?

— Da, îi răspunse Shandy, dar n-o să-l las să-ți facă nici un rău.

Preț de alte câteva minute, nu mai vorbi nici unul dintre ei, iar barca începu să se-ndrepte pieziş către mal imediat ce îşi îngădui Davies să facă mai puțin efort cu mâna arsă. Pirații de pe plajă observară în sfârşit bărcile care se apropiau şi începură să strige şi să sufle în corni.

— A-ncercat să-mi facă rău? întrebă Beth.

Shandy se uită la ea.

— Nu-ți aduci aminte? A...

Pe urmă îi trecu prin cap că ar fi putu găsi un alt moment, mai potrivit, în care să-i trezească recentele amintiri sinistre.

— Ăă… l-a pus pe Friend să-ți facă o tăietură la mână, încheie, fără convingere.

Ea-şi privi mâna şi mai vorbi abia când ajunseră în apropierea focurilor, în timp ce mai mulți bărbați intrau în apă ca să-i ajute să tragă la mal.

— Îmi amintesc că tu mi-ai ținut un cuțit la gât, spuse cu răceală.

Shandy îşi dezgoli dinții, chinuit de nerăbdare.

— Era cu partea neascuțită înspre tine şi nici măcar nu te-a atins! Am vrut să-ți *pun la încercare* tatăl, să văd dacă mai are nevoie de tine ca să-şi ducă vraja la bun sfârşit, sau dacă nu-i trebuia decât nişte sânge de-al tău. La naiba, încerc să te *apăr*! De *el*!

Mai mulți bărbați ajunseseră la ei împroşcând apa, mâinile li se încleştaseră de copastie şi începuseră să tragă barca spre mal.

— Vraja, zise Beth.

Shandy se aplecă spre ea ca s-o poată auzi pe fundalul întrebărilor excitate ale piraților.

— Îți place sau nu, îi spuse el, cu voce sonoră, în asta suntem amestecați aici.

Ea îşi trecu piciorul peste marginea bărcii, sări în apa puțin adâncă şi se întoarse spre Shandy. Torța care se legăna la prova bărcii era aproape stinsă, dar încă mai dădea destulă lumină pentru ca trăsăturile ei încordate să fie vizibile.

— În asta ai ales tu să te-amesteci, sublinie, apoi îi întoarse spatele şi o porni prin apă către focuri.

— Ştii, comentă Shandy, vorbindu-i lui Davies, am de gând s-o scot din asta… doar pentru plăcerea de a-i atrage atenția asupra unui alt lucru în privința căruia se înşeală.

— Ne pare bine să vă vedem, băieți! exclamă unul dintre pirații care se-ngrămădeau în jurul lor.

Trăseseră barca pe nisip, trecând-o de linia mangrovelor, şi Shandy şi Davies coborâră şi se ridicară în picioare întinzându-se.

— Şi nouă ne pare bine c-am ieşit de-acolo, spuse Davies.

— Trebuie să fiți al naibii de flămânzi, se amestecă altcineva. Sau ați găsit pe acolo ceva de mâncare?

— N-am avut timp pentru asta. Davies se întoarse să urmărească apropierea celorlalte două bărci. Cât e ceasul? Poate ne încropeşte Jack o gustare, ceva potrivit înainte de micul dejun.

— Nu ştiu, Phil, dar nu-i târziu – soarele n-a apus decât de-o oră sau două.

Atât Shandy, cât şi Davies se-ntoarseră să se holbeze la el.

— Dar noi *am plecat* cam la o oră după apusul soarelui, zise Shandy. Şi am lipsit cel puțin câteva ore…

Piratul îl privea fără nici o expresie, şi Davies întrebă:

— Cât timp am stat în susul fluviului?

— De ce… două zile, răspunse omul, cu o oarecare uimire. Ca să-ți spun mai exact, din amurg în amurg.

— Ah, făcu Davies, dând gânditor din cap.

— Şi cenuşă în cenuşă, se amestecă Shandy, prea obosit ca să-şi mai dea osteneala să spună vorbe cu sens.

Aruncă încă o privire către bărcile care se apropiau. Apoi, într-o doară, fiindcă, în ciuda tuturor deducțiilor sale, în clipa aceea nu-şi dorea nimic altceva decât o băutură tare, un hamac şi douăsprezece ore de somn, se întrebă cum l-ar fi putut împiedica pe Hurwood să facă sufletul lui Beth să-i părăsească trupul, pentru a putea fi ocupat de stafia mamei ei, soția lui.

Va urma….

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun 2013

